

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

3 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ekim 2013 Sayı: 25

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Günlerdir beklenen “demokrasi paketi” nihayet açıklandı. Önce büyük bir beklenti ve merak uyandırılarak ertelenen ve en son 30 Eylül’de açıklanacağı duyurulan paket, Başbakan Erdoğan’ın ağzından canlı yayınlarla tüm ülkeye ve dünyaya duyuruldu. Yandaş medya tarafından da “Tayyip devrimi” manşetleriyle servis edildi.

“Bir yerde ne kadar çok gösteriş ve şaşaa varsa, içerik o kadar boştur” sözünü bir kez daha kanıtlarcasına, bu büyük gösteriden de içi boş bir paket daha çıktı. Bilindiği gibi AKP hükümeti daha önce de benzer şekilde “demokrasi paketleri” açıklamıştı. Onların sonuçlarında neler yaşandıysa, yeni paketin sonuçları da farklı olmayacaktır.

Paket paket demokrasimiz var, ama en temel hak olan başta can güvenliğimiz olmak üzere, ne çalışma hakkımız ne de ifade, eylem, örgütlenme özgürlüğümüz... Dahası, bu hakları kullanmak isteyenlerin üzerine kurşun sıkılıyor, katlediliyor, hapse atılıyor. Sokak ortasında hunharca katledilen insanlarımızın katilleri korunuyor, kollanıyor. Sadece insanların değil, ağaçların, hayvanların yaşam hakkını savunmak bile “yasak” bu ülkede. Canlı olan, güzel olan ne varsa saldırıyor, yok ediyorlar. Kendi dışında herkese düşmanlar.

Şimdi bu paketle bunlara son mu verilecek? Bir daha benzer olaylar yaşanmayacak mı? Herkes söz ve eylem özgürlüğünü rahatça kullanabilecek mi? İsteddiği biçimde örgütlenecek ve kendini ifade edebilecek mi? Aç ve işsiz kalmayacak, insanca yaşayabilecek mi? Hastalandığında parasız sağlık hizmetleri alabilecek, istediği kadar okuyabilecek, bilimsel çalışmalar yapabilecek mi? Anadilinde eğitim alabilecek, inancını, gelenek ve kültürünü yaşatabilecek mi? vb. vb... Soruları daha da uzatabiliriz.

Sayfa 2’de sürüyor

DEMOKRASİ SOKAKTA KAZANILIR!

DEMOKRASİ SOKAKTA KAZANILIR!

Ama egemenlerin “demokrasi”den anladığı, işçi ve emekçilerin, ezilen halk ve mezheplerin özgürlüğü, refah ve mutluluğu değildir ki zaten. Onların amacı, kendi sömürü ve zulüm düzenlerini olabildiğince rahat, sorunsuz bir biçimde sürdürebilmektir. Zorunlu kaldığı durumlarda da, kitlelerin ağzına bir parmak bal çalarak “eski tas-eski hamam” düzenlerini devam ettirmektedir. AKP’nin yaptığı da budur.

Peki göstermelik de olsa böyle bir paketi neden açma gereği duydular ve neden şimdi?

İlk başta Haziran ayaklanması ile birlikte AKP kaybettiği gücünü, itibarını ve yönetme becerisini, yeniden kurmakla karşı karşıyaydı. Bu ayaklanmaya yaklaşık 10-15 milyon kişinin katıldığı resmi rakamlarla belirlenmiş durumda. Katılmayan il ve ilçe sayısı bile parmakla sayılıyor. Türkiye tarihinde ilk kez bu kadar yaygın, kitlesel bir ayaklanma yaşandı. Ve bu, AKP hükümeti döneminde, ona karşı yapıldı.

İkincisi, Kürt halkının yıllardır süren mücadelesini “açılım”, “çözüm süreci” gibi politikalarla durdurma, en azından yatıştırma girişimleri zora girmiştir. Sürekli beklentiye sokulan halkın artık sabrı tükenmekte, bölgedeki gelişmelerle birlikte kendi güçlerine güvenleri daha da artmaktadır. Bu durum, Kürtlerin kopuşuna uygun bir zemin yaratmıştır. Bunu durdurabilmek için, Kürtlerin mücadele ile elde ettikleri haklarını, en azından bir kısmını teslim etmek bir zorunluluk olmuştur.

Üçüncüsü, ABD’nin Ortadoğu’da sürdürdüğü paylaşım savaşına, “yeni Osmanlılık” hayalleriyle dalan AKP dış politikası, bugün artık iflas etmiştir. En son Suriye’de yaşananlar, AKP’yi iyice zora sokmuş, ABD tarafından bile dizginlenir hale gelmişlerdir. Başta Suriye olmak üzere bütün komşularıyla kavgalı ve uluslararası kurumlar tarafından dışlanmış durumdadırlar. Bu dış politikanın revizyona, yıpranan imajın tamire ihtiyacı vardır.

Dördüncüsü, emperyalist sistemin içine düştüğü krizin Türkiye’yi giderek daha fazla etkisi altına almasıdır. AKP’nin kendini “en başarılı” saydığı ve öyle pazarladığı ekonomi, son aylarda iyice kötüye gitmektedir. Sermayenin “istikrarsız-güvenilmez” bulunduğu her ülkede olduğu gibi, Türkiye’den de kaçışı başlamış, TL’nin değer kaybı artmıştır. Bu durum başta petrol olmak üzere tüm mallarda fiyat artışı demektir ki, zaten enflasyon oranları da giderek yükselmektedir.

İçte ve dıştaki bu gelişmeler, ekonomik-siyasal-toplumsal baskılar, egemenleri korkutmakta ve çareler aramaya itmektedir. Bir yan-

dan CHP gibi düzen partilerini, AKP’ye alternatif olarak hazırlamakta; bir yandan da AKP’yi cıdalayarak bir süre daha idare etmesini sağlamaya çalışmaktadırlar.

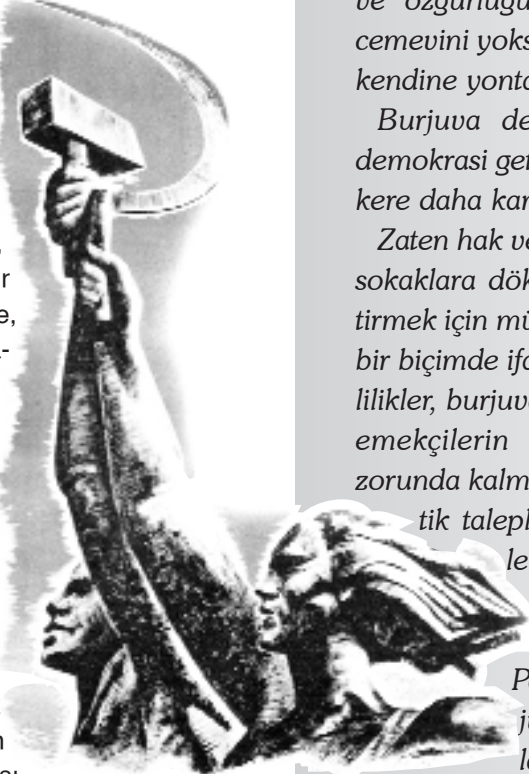
Paketin tam da seçim arifesinde açılması, “seçim paketi” şeklinde yorumlara yol açtı. Önümüzdeki yıl, yerel, genel ve cumhurbaşkanlığı seçimleriyle, tam bir seçim yılı olacaktır. Fakat bu çaba, seçim yatırımlarının da ötesinde, yukarıda saydığımız etkenlerle sıkışan egemenlerin çare arayışlarıdır. AKP, olmazsa CHP ya da bir başka düzen partisiyle, sistemin özünü koruyarak devam etme gayretidir. Ve bu, Erdoğan’ın paketi açarken söylediği gibi, “ne iltir, ne de son olacaktır.”

Paketin içeriğine dair çok şey söylendi, söylenecek. Başta anadilde eğitim olmak üzere Kürt halkının taleplerini karşılamaması, Alevilerin inançlarını yaşamaya dönük hiçbir düzenlemenin olmaması, başta hasta tutsaklar olmak üzere siyasi tutsaklara özgürlük getirmemesi, seçim sistemindeki barajın tümünden kaldırılmaması vb. vb...

Bütün bunlar paketten beklentilerle, gerçekleşenler arasındaki açının, o konudaki hayal kırıklığının dışavurumudur. Ancak işin özünü, yani en ileri burjuva demokrasisinin bile, işçi ve emekçiler üzerinde, ezilen halklar ve inançlar üzerinde bir diktatörlük olduğu gerçeğini değiştirmez. Bunun adı “AB kriterleri” de olsa, paket paket sunulan “ileri demokrasi” de olsa farketmez.

Elbette demokratik hak ve özgürlüklerin gelişmesi için mücadele verilecektir. Nasıl ki, bugün pakette geçenler, aslında fiilen elde edilenlerin resmileşmesi ise, bundan sonra da böyle olacaktır. Haklar sokakta mücadele ile kazanılacak, büyük bedeller sonucunda yasalara geçirilecektir. Yani “demokrasi mücadelesi” için de devrimci tarzda bir mücadele gerekecektir.

Ama gerçek demokrasiye, yani proleter demokrasiye, devrimle ulaşılabilir. Demokrasi için TEK YOL DEVRİM’dir.

Okurlara...

Merhaba,

Demokratikleşme paketi açıldı, ancak gördük ki işçi ve emekçilerin payına düşen bir “demokrasi”, bizim payımıza düşen bir “hak ve özgürlük” yok bu pakette. AKP’nin yeniden seçilebilmesi hak ve özgürlüğü, tarikatların yaygınlaştırılması hak ve özgürlüğü, sokaklara dökülen kitlelere pervasızca saldırabilme hak ve özgürlüğü, Kürtlerin anadilini, alevilerin cemevini yoksayma hak ve özgürlüğü vb. gene kendine yontan bir tablo var ortada.

Burjuva demokrasisi, sadece burjuvaziye demokrasi getirir. Açılan paket, bu gerçeğin bir kere daha kanıtlanmasıdır.

Zaten hak ve özgürlük elde etmenin tek yolu, sokaklara dökülmek, yaşam koşullarını iyileştirmek için mücadele etmek, taleplerini eylemli bir biçimde ifade etmektir. Ancak güçlü eylemlilikler, burjuvazinin geri adım atmasına, işçi ve emekçilerin kimi taleplerini kabul etmek zorunda kalmasına yol açar. Kitleler, demokratik taleplerini ancak sokakta kazanabilirler.

Halen etkileri sürmekte olan Haziran Ayaklanması, bunun en somut göstergesidir. Gezi Parkı’na AVM yapılması gibi, burjuvazinin en kararlı olduğu konulardan biri bile, kitlelerin direnişiyle püskürtülebilmıştır. Tek doğru yöntem de budur.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

25. sayıda

3	Suriye’deki son gelişmeler
5	Cami-cemevi sahtekarlığı
6	Türk-iş’te çıkar kavgası ve istifa
7	Feniş’te işgal ve direniş
8	Katiller yargılsın! Tutsaklara özgürlük!
9	“Acı paylaştıkça azalıyor”
10	Antakya’dan Taksim’e direniş köprüsü
11	11 yılda hapiste 2000 kişi öldü
12	Mizah direnme gücüdür
13	Bakanlık raporunda Haziran Ayaklanması
14	Suriye’deki dengeleri değiştiren Rojava
16	Anadil için okul boykotu
17	Savaş ve gençlik
18	ODTÜ’de cemaatin “örgütlenme hakkı” üzerine
19	Üniversite ve tribünlere saldırılar
20	Dersimli bir yiğit; Seydixon ağa
21	Yüreğimizin gönderinde çelikten yıldızdır onlar
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	Geçmişten günümüze Kemalizm

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 25 Ekim 2013, 2 TL(KDV Dahil)

Geride bıraktığımız ay, Ortadoğu savaşının dengelerinde iki önemli gelişmeye sahne oldu. Suriye ve İran konusunda ortaya çıkan iki hamle, ABD'nin savaş politikalarını, en azından bir süre için geri plana itmesini zorunlu kıldı.

ABD'nin "kırmızı çizgileri"

Suriye'de 21 Ağustos günü Şam yakınlarındaki bir kasabada, sarin gazı kullanılarak çok sayıda sivilin ve çocuğun öldürülmesinin ardından, ABD emperyalizmi önemli bir açmaza girdi. Bir taraftan bütün dünyaya Suriye'de kimyasal silah kullanılmasının "kırmızı çizgileri" olduğunu ilan etmişti; bugün kimyasal silah kullanıldığına göre, artık Suriye işgalini başlatması

yor. Bölgede, savaşla doğrudan ilgili olan her bir gücün, Rusya'nın, Suriye'nin, İran'ın, El Kaide'nin, Türkiye'nin, Rojava'nın, muhalif çetelerin, Irak'taki her bir iktidar odağının vb, kendi çıkarları sözkonusu; ve bombardıman başladığında, bunu kendi çıkarlarını gerçekleştirmek için bir fırsat olarak görüp, tümüyle kontrolden çıkan bir süreci başlatabilirler.

ABD'yi kurtaran adım ise, Dışişleri Bakanı Kerry'nin "dil sürçmesi"nden geldi. Kerry bir konuşmasında, "*Suriye kimyasal silahlarını teslim ederse, saldırıdan vazgeçeriz*" deyince, Rusya bunun üzerine atladı. Aslında Kerry'nin konuşması, "*ama Suriye bunu yapmaz*" diye devam ediyordu, ama artık bunun bir önemi kalmamıştı. Rusya hemen devreye girdi, Suriye

biçimlerde erteleyebilir, sürüncemeye sokabilirdi; hem de artık herkes Suriye'deki muhaliflerin elinde bulunan kimyasal silahların nereden geldiğini ve ne yapılacağını tartışmaya başlamıştı.

Radikal islamcı vahşet

ABD'yi en fazla zorlayan unsurlardan birisi, El Nusra başta olmak üzere radikal islamcı cihatçıların, halk üzerinde uyguladığı vahşettir. Esir aldıklarına yaptığı işkence, öldürülenlerin başının kesilmesi ve bu sırada video kaydı yapılırken cihat yeminleri edilmesi, bütün dünyada dehşetle seyretilmektedir. Onların vahşeti, "Suriyeli muhalifler" in meşruiyetini genel olarak tartışmalı hale getirmektedir.

ABD'nin Libya'da başardığı, ama Suriye'de bulamadığı şey budur. Örgütlediği ve harekete geçirdiği "muhalefet", hem ABD'ye mutlak bağımlılık içinde değildir, hem de Esad'ın halka yaptığı iddia edilen şiddetin çok daha fazlasını gerçekleştirmektedir.

El Kaide'ci vahşet, sadece Suriye'de değil, bugün müslüman ülkelerin ezici çoğunluğunda her geçen gün giderek büyüyen bir tehdide dönüşmektedir. Kenya'da AVM'ye saldırı gerçekleştirerek onlarca insanı katleden, Nijerya'da okul basan, Mali'den Cezayir'e, Afganistan'dan Libya'ya kadar çok geniş bir coğrafyada pervasızca katliamlar düzenleyen El Kaide için, bugün Suriye toprakları, savaşmak, kadro yetiştirmek ve emperyalistlerin açtığı silah ve para olanaklarından yararlanmak, belli alanlarında kendi iktidar mekanizmalarını oluşturmak açısından son derece elverişli bir zemin sunmaktadır.

ABD'li istihbarat servislerinin raporlarına göre, **Suriye'deki yaklaşık 100 bin muhalifin 80 bin kadarı islamcı, bunların 50 bini de radikal islamcı savaşçılardır.** Ve bu muhalefet, kendi içinde son derece parçalı bir yapıya sahiptir. Suriye yönetimine karşı savaşmakta olan **silahlı grupların sayısının 700'e çıktığı tespit edilmiştir.** Ve bu gruplar, kimi zaman kendi içlerinde ve birbirlerine karşı da savaşmaktadır. Radikal islamcılar, bunların içine en örgütlü kesimdir ve ÖSO'ya karşı savaşmaktan kaçınmamaktadırlar.

Suriye'ye dönük bir savaşın en kararlı savunucusu olan Türkiye, muhaliflerin, özellikle de radikal islamcı cihatçıların yatağı-cephe gerisi

Suriye'deki son gelişmeler Savaşın yeni boyutu

gerekliyordu. Diğer taraftan ise, doğrudan Obama, ABD'nin "savaş yorgunu" olduğunu ilan ediyor, Afganistan ve Irak'taki savaşları bile bir türlü kazanamazken, Suriye'de üçüncü bir cephe açmaya istekli olmadığını belirtiyordu. **Savaşı başlatmazsa, başta Suriye'deki çeteler olmak üzere ona bağımlı tüm kesimlerin, işbirlikçilerinin güvensizliğini derinleştirecek; savaşı başlatırsa, nasıl çıkacağını bilmediği bir cehennemin ortasına dalmış olacaktı.** Her iki durumda da, Amerikan hegemonyasının dünya genelinde aldığı darbelere bir yenisi daha eklenecekti.

ABD bu durumda, mecburen, "sınırlı bir bombardıman" gerçekleştireceğini duyurmak zorunda kaldı. Kara hareketına girişmeyecek, bombardımanı da uzatmayacaktı. Böylece orta bir yol bulmaya çalışmaktaydı. Ancak ABD'li bir komutan, "*sınırlı başlayabilir, ama sonuçları sınırsız olabilir*" sözleriyle bu hamlenin bile çok riskli olduğunu ifade ediyordu.

Gerçekten de **Suriye'de bütün dengeler adeta pamuk ipliğine bağlı durumda; üstelik kontrolü hiçbir güç tek başına elinde tutmu-**

kimyasal silahlarını, imha edilmek üzere BM'nin denetimine açacağını ve teslim edeceğini açıkladı. 14 Eylül'de ABD ile Rusya arasında imzalanan anlaşma ile resmileştirildi.

Aslında bu adım, Suriye'den çok ABD'nin işine yarayan bir adımdı. ABD'nin saldırmakla saldırmamak arasındaki derin çelişkisini çözen; sorunu sürece yayan; üstelik de Suriye'nin geri adım atmış görüntüsü verdiği bir tabloydu. İngiltere parlamentosundan savaş karşıtı kararının çıktığı, ABD'de savaş karşıtlığının giderek büyüdüğü, Ürdün gibi Suriyeli muhalifleri eğiterek Suriye'ye savaşmaya gönderen bir ülkenin bile, açığtan, saldırıyı erken bulduğunu söylediği, Türkiye dışında destekçisi olmayan bir savaştan, böylece çark etmiş oldu ABD.

Gerçekte ise, başta Suriye'deki El Kaide'ci çetelerin elindeki kimyasal silahlar olmak üzere, Türkiye'den İsrail'e kadar bölgedeki bütün güçlerin kimyasal silahlarını tartışmalı hale getiren; Suriye'deki silahların imhasını ise, sürece ve bir sürü yan şarta bağlı kılan bir durum oluşturmuştu. Öyle ya, hem Suriye, alınan kararları çeşitli

Son bir ayda yaşanan gelişmeler, Rusya ile İran'ın bölgede daha etkin bir rol oynamakta olduğunu gösteriyor. Öyle ki, Rusya'nın "liderlik" etmesiyle, ABD'nin Suriye saldırısı erteleniyor; öte yandan Suriye'nin kimyasal silahları konusunu sürüncemeye bırakıyor. İran uluslararası kamuoyu nezdinde kendi destekçilerini çoğaltacak bir adım atarak, Ortadoğu'da söz ve karar hakkını güçlendirmiş oluyor. Bu tablonun "gizli özne"si Çin ise, bölgedeki gücünü artırıyor.

durumundadır. Bu durum artık çok daha geniş bir kesim tarafından ortaya konulmaktadır.

Mesela İngiliz Times gazetesi, Irak-Şam İslam Devleti (İSİS) savaşçıları başta olmak üzere, dünyanın dört bir yanından gelen cihatçıların Türkiye’den kolayca Suriye’ye girebildiğini söylüyor. BBC Türkçe’nin yansıttığı haberde, Türkiye’nin geçen yıl ÖSO’ya lojistik destek için Suriye sınırındaki “denetimi gevşettiği, devriyelerini geri çektiği, binlerce cihatçının da bu durumdan faydalandığı” iddia ediliyor.

PYD’nin resmi yayın organı Pydrojava’nın haberine göre, Kürdistan Stratejik Araştırmalar Merkezi, El Nusra ile MİT’in işbirliği yaptığına ilişkin bir belge yayınladı. Belgede Türkiye’nin verdiği kimyasal silahları, El Nusra’nın ÖSO’ya bağlı İslam Tugayı ile birlikte kullanacağı belirtiliyor. Habere göre geçtiğimiz nisan ayının sonlarında, Antep’te MİT, El Nusra, SÜK (Suriye Ulusal Koalisyonu) ve ÖSO’nun katıldığı bir toplantı yapıldı ve toplantıda MİT, El Nusra’ya orta-ağır silahlar ve uçaksavar füzeleri vermeyi taahhüt etti.

Türkiye’nin cihatçılara kimyasal silah verdiği de ortaya çıkan bir başka gerçek.

Geçtiğimiz mayıs ayında Türkiye sınırları içinde Suriyeliler ve Türklerden oluşan bir grup, sarin gazıyla yakalandılar. Bu gazın Irak’tan Türkiye’ye sokulduğu ve Suriye’ye gönderileceği ortaya çıktı. Üstelik bu ilk kimyasal silah sevkiyatı da değildi. Keza Libya’da kalan ABD silahlarının da Türkiye üzerinden Suriye’ye aktarıldığı düşünülüyor.

Muhafızlar ise, bu silahları sadece Suriye ordusuna karşı değil, ABD ve diğer emperyalistleri savaşa ikna etmek için provakasyon yapmada da kullanıyorlar. Mesela Reyhanlı saldırısını El Kaide üstlendiğini açıkladı. Keza, 21 Ağustos’ta gerçekleşen ve 1400 kadar sivilin öldüğü kimyasal saldırının da muhalifler tarafından gerçekleştirildiği konusunda güçlü veriler ortaya çıktı. Tam da BM heyetinin Şam’da olduğu bir sırada gerçekleştirilmiş olması, “el yapımı” kimyasal silah olması, ilk müdahaleyi gerçekleştirenlerin koruyucu giysi giymemelerine rağmen gazın kalıntısından etkilendiğinin görülmemesi gibi unsurlar, provakasyon ihtimalini güçlendiriyor.

Türkiye de kendi cephesinden savaşı kaçınılmaz hale getirecek adımlar atmaya devam ediyor. Hatay Yayladağı sınırında, sınır ihlali yapan Suriye askeri helikopterinin düşürülmesi bunlardan biri. Sınır ihlali kısa süreli olmasına, üstelik de helikopterin geri dönmekte olmasına rağmen Türkiye’nin onu düşürmesi, adeta geçtiğimiz yıl Suriye tarafından vurulan Türkiye savaş jetinin misillemesi ve Suriye’yi karşılık vermeye zorlaması anlamına geliyor. Diğer taraftan, cihatçılar ile Türkiye arasındaki ilişkinin sıklığını gösteren bir unsur da, düşürülen helikopterin sağ kurtulan pilotunun hemen cihatçılar tarafından yakalanarak başının kesilmesi ve helikopterin kara kutusunun Türkiye’ye teslim edilmesi idi.

Dışişleri Bakanı Davutoğlu, geçtiğimiz Temmuz ayında, Suriye’deki bütün grupların ve oluşumların “Türkiye’nin dostu” olduğunu söylemişti.

Türkiye’nin “dostları”nın icraatları işte böyleydi.

Ayrıca, Türkiye’den Suriye’ye sadece silah ve savaşçı değil, uyuşturucunun da sokulduğu; Suudi Arabistan’da azıllı idam mahkumlarının, Suriye’de savaşma karşılığında af vaadedilerek Suriye’ye gönderildiği; CIA’nın Türkiye’deki cihatçılara tanksavar ve ağır silah kullanma eğitimi verdiği; Suudi Arabistan ve Katar’ın da cihatçılara kimyasal silah gönderdiği; bazı Arap ülkelerinin, ABD’nin gerçekleştireceği bir Suriye saldırısına mali destek verme vaadinde bulunduğu gibi haberler de, Suriye’de “vekaleten” sürdürülen savaşın boyutlarını ortaya koyuyor.

İran’la “yeni sayfa” mı?

Savaşa ilişkin bir diğer gelişme de İran cephesinde yaşanıyor. İran’da 3 Ağustos’taki cumhurbaşkanlığı seçimlerini Hasan Ruhani’nin kazanmasından bu yana, ABD ile karşılıklı “barış rüzgarları” estiriliyor.

Ruhani, “kan davaları devrinin bittiğini” açıklıyor, Humeyni döneminde ABD’yi tanımlamak için söylenen “büyük şeytan” ifadesini kaldırıyor, “dünyanın değiştiğini, değişmek gerektiğini” ifade ediyor. Türkiye ile yürütülen temaslarda “bölgede mezhep çatışması istemediğini” belirtiyor ve işbirliği öneriyor. Washington Post’a bir yazı yazarak ABD’ye “barış dalı” uzatıyor ve “yapıcı angajman” aradığını belirtiyor. Ve önce İngiltere ile görüşerek, arkasından BM Genel Kurulu sonrasında, Obama ile “telefonda” konuşarak, İran Devrimi’nden bu yana iki ülkenin devlet başkanları düzeyinde kesilmiş olan ilişkiyi yeniden kuruyor.

Sadece dışarıya karşı değil, ülke içinde de “reformlar” peşpeşe geliyor. Bireysel hak ve özgürlüklerden sözedilmesi, internet üzerindeki kısıtlamaların azaltılması, kimi muhaliflerin hapisten çıkarılması, Devrim Muhafızları’nın etkinliğinin azaltılması gibi adımlar, İran’da bir değişim başladığı yolundaki yorumları güçlendiriyor.

Kimileri bu durumun, İran’ın ABD karşısında direnemez hale gelmesinden kaynaklandığını ileri sürüyor; yaptırımlardan dolayı İran ekonomisinin zora girdiğini, 2011’den bu yana petrol gelirlerinin yüzde 58 azalmış olmasının İran’ı buna zorunlu kıldığını iddia ediyorlar.

Gerçekte ise, bu adımlar taktik olmanın ötesine

geçmiyor. İran, ne Suriye, ne Irak ne de bölge geneline dönük olarak “liderlik” pozisyonundan ve hedefinden vazgeçmiş değil.

Tersine, bölgedeki her bir sorunda aktif olarak rol oynamaya devam ediyor. Mesela Devrim Muhafızları Suriye’de radikal islamcı cihatçılara karşı savaşıyor, Irak’ta hem hükümette etkinliğini korumaya,

hem de Kürt yönetimi ile ilişkilerini

güçlendirmeye çalışıyor.

Bahreyn’deki Şiilere verdiği

destekten,

Lübnan

Hizbullah ile olan

bağlarına kadar,

İran’ın dış politikasında

değişiklik yok. Keza İran’ın Çin’le olan

ilişkileri ve bölge hegemonyasına dönük olarak hedefleri değişmek bir yana giderek güçleniyor.

Öyleyse değişen ne? İran bu tutumuyla, bölge dengeleri içinde kendi ağırlığını, başta ABD olmak üzere dünyaya tescil ettirme amacıyla böyle davranıyor. İran’ın ABD’ye verdiği temel mesaj, “bölgedeki şiddet ve gerilimi birlikte azaltalım” olarak formüle ediliyor. Bu mesaj, diplomasi alanında İran’ın elini güçlendirme amacını taşıdığını gösteriyor. Bir taraftan üzerindeki yaptırımları hafifletirken, diğer taraftan, Suriye ya da başka bir bölge ülkesi söz konusu olduğunda “masaya da” oturan ülkeler arasında yer almak istiyor.

“Rüzgar Esad’dan yana”

Son bir ayda yaşanan gelişmeler, Rusya ile İran’ın bölgede daha etkin bir rol oynamakta olduğunu gösteriyor. Öyle ki, Rusya’nın “liderlik” etmesiyle, ABD’nin Suriye saldırısı erteleniyor; öte yandan Suriye’nin kimyasal silahları konusunu, nasıl uygulanacağı belirsiz bir takvime, böylece sürüncemeye ve belirsizliğe bırakıyor. İran ise, bir taraftan uluslararası kamuoyu nezdinde kendi destekçilerini çoğaltacak bir adım atarak, Ortadoğu’da söz ve karar hakkını güçlendirmiş oluyor.

Bu tablonun “gizli özne”si Çin ise, hem bölge ülkelerinin herbiriyle kurduğu ekonomik ilişkilerle, hem Suriye savaşına BM vetosundan askeri-mali yardıma kadar çeşitli biçimlerdeki desteğiyle, İran’la kurduğu giderek güçlenmekte olan ilişkileri bölgedeki gücünü artırıyor. ABD’nin bölgede kaybettiği pazar alanları ve hegemonyası, her geçen gün biraz daha Çin’in etki alanına giriyor.

Çin’in bölgedeki en önemli hamlelerinden biri, Türkiye üzerinden gerçekleşiyor.

Emperyalist savaşa ilişkin bütün yazılarımızda, Türkiye’nin ABD uşağı bir ülke olmadığını, işbirlikçi burjuvazinin farklı kliklerinin farklı emperyalistlerle işbirliği yaptığını; Türkiye’nin bölge politikalarındaki dalgalanmaların da bu işbirliğinin düzeyine, o dönem hangi emperyalistle ilişkinin

ağır bastığına bağlı olduğunu, Türkiye'nin bu ilişkiler nedeniyle manevra alanını geniş tutmaya çalıştığını anlatırız. Çin'le geçtiğimiz günlerde imzalanan füze savunma sistemi projesine de bu kapsamda bakmak gerekir. AKP hükümeti, 2001 yılında savaş çığıklarının atıldığı ilk günden bu yana, ABD politikalarına entegre olmaya çalışmış, ancak sürekli çeşitli engeller çıkmıştır. Suriye savaşına cengaverce atılması da, tıpkı Libya'da Fransa'nın oynadığına benzer bir "öncülük" rolü oynama ve sonrasında "parsayı toplama" isteğinden kaynaklanmaktadır. Ancak ABD'nin, Türkiye'nin bu hamlelerine rağmen savaşa girmeyi geriden alan tutumu, Türkiye bütün politikasını Esad'ın gitmesi üzerinden kurmuşken ABD'nin "Esad'lı çözüm"e razı olması, en son Paris'te yapılan toplantıya Türkiye'yi çağırma gereği bile duyulmaması; açıkçası **Türkiye'nin önce öne itilip sonra da yalnız bırakılması, Türkiye'nin tepkisini çekmiştir. Çin'le imzalanan askeri anlaşma, bu yanıyla ABD'ye bir meydan okuma ve "alternatifsiz" olmadığını gösterme girişimidir.**

Rusya, İran ve Çin üzerinden oluşan bu tablo, bölgede savaşa dönük hazırlıkların bittiği anlamına gelmiyor. İsrail, eylül ayının ilk günlerinde ABD ile birlikte Akdeniz'de balistik füze denemesi yaptığını duyurdu. Rusya'nın son aylarda Akdeniz'deki savaş gemisi sayısı 7'ye çıktı; bu sayıyı 10'a çıkarmayı hedefliyor. Yani yeni savaş gemileri de yolda. ABD'nin Akdeniz'deki savaş gemisi sayısı 4'e, uçak gemisi sayısı ise 6'ya çıktı. Türk Donanması'na bağlı gemi ve denizaltılar Akdeniz'e açıldı; böylece Suriye sınırına zaten asker sevkıyatı hızlanmıştı, denizden de bir kuşatmaya hazırlandığını gösterdi. Keza eylül ayının ilk günlerinden itibaren, ABD'nin muhaliflere silah sevkıyatını (ağır silahlar olmamakla birlikte) artırması da önemli bir gelişmeydi.

Aslında **bütün bu gelişmeler, ABD emperyalizminin yaşadığı "kazanamama korkusunu" değiştirmiyor.** ABD Genelkurmay Başkanı Martin Dempsey'in, geçtiğimiz haftalarda kendisine "*Esad kazanıyor mu*" sorusunu soran gazeteciye verdiği "*riizgar Esad'dan yana esiyor*" cevabı, gerçek durumu özetliyor.

Bu arada, Suriye savaşı artık "dünya imparatorluk tahtına" kimin oturacağı sorusunu belirleyecek bir öneme ulaşmış durumda. Bir taraftan 2008'de başlayan kısmen ötelenen ancak son günlerde yeniden kendisini hissettirmekte olan ekonomik krizin baskısı, diğer taraftan ABD'nin siyasi-ekonomik-askeri gücünü yeniden kanıtlama ve kaybettiği hegemonya alanlarının en azından bir kısmını geri alma niyeti, savaşı -bugün olmasa bile- kaçınılmaz kılıyor.

250 yıl boyunca "toprakları üzerinde güneş batmayan imparatorluk" olan İngiltere'nin bugün siyasal-askeri ve ekonomik olarak dünya sahnesinde son derece etkisiz ve belirsiz bir konuma düşmüş olması, ABD açısından önemli bir veri. ABD emperyalizminin de birçok biçimde güç kaybetmesi ve durumunun tartışmalı hale gelmesi, ona benzer bir geleceğin korkusunu yaşıyor. Bu nedenle, **ABD'nin savaşmadan yenilmeyi göze alması ihtimali, mümkün görünmüyor.**

Hasan Ferit Gedik

Gülsuyu'nda çetelerle çatışma

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, 29 Eylül günü Gülsuyu mahallesinde çetelerin yeniden halka saldırdığı haberi geldi.

Uyuşturucu satan, esnaftan haraç toplayan ve Gülsuyu'nun devrimci-demokrat halkı üzerinde terör estiren çeteye karşı, Halk Cephesi protesto eylemi gerçekleştirdi. Eyleme saldıran çete, ikisi ağır çok sayıda kişiyi yaraladı.

Çetelerin bu pervasızlığı karşısında, devrimciler, olması gereken cevabı vererek, Gülsuyu'na çıkan bütün yollara barikatlar kurdular. Sabaha kadar barikatların başında silahlı olarak nöbet bekleyen devrimciler, zaman zaman çete mensuplarıyla, havai fişeklerin de kullanıldığı çatışmalar yaşadılar.

Başından yaralanan Hasan Ferit Gedik, 30 Eylül sabahı şehit düştü. Yine kafasından yara-

lanan Gökhan Aktaş'ın ise, durumu ciddiyetini koruyor.

Gülsuyu'nda en son 7 Ağustos günü çete tarafından ESP'lilere silahlı saldırı düzenlenmiş, çok sayıda devrimci yaralanmıştı.

Bu çetenin mensupları, hem mahalleli tarafından hem de devlet tarafından biliniyor, tanınıyor. Ancak devrimci faaliyetler sözkonusu olduğunda hemen saldırıya geçen devlet, çetelerin rahat hareket etmesinin zeminini yaratıyor. Burada asıl amaç, mahallenin devrimci unsurlardan temizlenmesi, çeteler tarafından ele geçirilmesi ve yeni bir rant alanı olarak sermayenin talanına açılmasıdır. Bu nedenle çeteler son dönemde giderek artan biçimde, pervasızca terör estirebiliyor. Çetelerin devletle birlikte saldırılarını durdurabilmenin tek yolu ise, mahallenin koletif ve militan mücadelesinden geçiyor.

Tuzluçayır'da cami-cemevi sahtekarlığı

Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan ile Fethullah Gülen'in birlikte hazırladığı ve finansmanını Fethullah Gülen'in sağladığı cami-cemevi projesinin temeli, 9 Eylül'de Ankara-Mamak'ta atıldı.

Devlet erkanının da hazır bulunduğu töreni protesto etmek isteyen Mamak halkına polis saldırdı. Saatlerce süren çatışmalarda birçok kişi yaralandı. Asimilasyon amacı taşıyan bu projeye karşı Alevi kurumları da açıklamalar yaptılar, durumu protesto etti.

Tuzluçayır'da yaşanan çatışmalar günlerce sürdü. Cem Vakfı ve Fethullah Gülen ise İstanbul'da da benzer bir çalışma yapacaklarını duyurdular.

Cemaat ve işbirlikçisi Cem Vakfı, bu projenin "kardeşlik" vurgusu taşıdığını, Alevilerle Sünniler arasında asırlardır süren kin ve düşmanlığı bitirmeyi amaçladığını ileri sürüyorlar. İki mezhepten halkların birarada ibadet edebilmesinin son derece önemli olduğunu, birliktelik ortamının kardeşlik bağına da güçlendireceğini iddia ediyorlar. Keza, farklı yerde duruyormuş gibi görünen bu iki mezhebin, "müslümanlık" çatısı altında birleştiği gerçeğini hatırlatmak ve birbirlerini daha yakından tanımalarının yolunu açmak yönüyle de faydalı olacağını savunuyorlar.

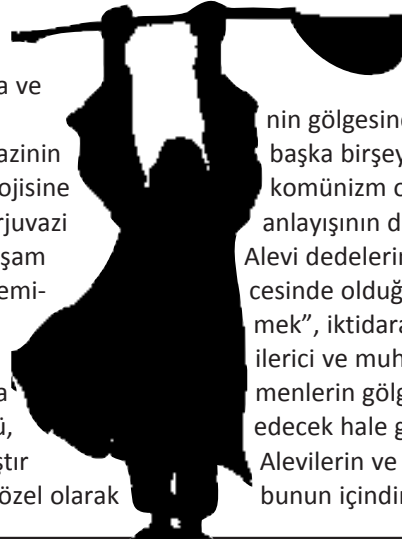
Cemaat ve işbirlikçilerinin bu savunuları, sadece bir gözboyama ve aldatmadan ibarettir.

En başta bu demagoji, burjuvazinin "hepimiz aynı gemideyiz" demagojisine benzemektedir. Gerçekte ise, burjuvazi geminin güvertesinde lüks ve ihtişam içinde yaşarken, işçi emekçiler, gemiyi yürüten kürek mahkumlarıdır. Dinde de Sünnilik ezen, Alevilik ezilen durumdadır. Tarih boyunca Sünni egemenlerin baskısı, terörü, katliamları ile karşı karşıya kalmıştır Aleviler. Osmanlı padişahlarının, özel olarak

da Yavuz Selim'in alevi düşmanlığı iyi bilinir.

Keza Aleviler, Sünni inancını yakından tanımaktadırlar; çünkü egemen sınıfın bütün kitle iletişim araçları, eğitim kurumları, örgütlenme modeli vb, egemen mezhebin kurallarına göre şekillenmiştir. Din dersinde genel olarak Müslümanlığın değil Sünniliğin anlatılması; televizyondaki popüler yarışma programlarında Alevi inancına hakaret eden argümanların rahatlıkla kullanılabilmesi (Güner Ümit ve Mehmet Ali Erbil bu nedenle kitlelerin büyük tepkisini topladılar); Sünniliğin örgütlenmesi tarikatlar, kuran kursları, Diyanet'in doğrudan para desteği vb ile son derece güçlü biçimde teşvik edilirken, Aleviliğin örgütlenme ve kendini ifade edebilme hakkı, ancak '90'lı yıllarda genel kitle hareketinin yükselişi ile ve büyük mücadeleler sonucunda elde edilmiştir. Bununla birlikte Aleviler ve örgütlülükleri üzerindeki siyasi baskı bitmemiş, her dönem yeniden yükseltilmiştir. Üstelik Madımak katliamından Gazi direnişine, Çorum-Maraş katliamlarına kadar, Alevilere yapılan saldırıların faileri yakalanmamış, yakalananlar yargılanmamış, hatta çoğu ödüllendirilmiştir. İlk anda sayabileceğimiz bu unsurlar bile, devletin Alevilere dönük baskısını özetlemeye yeter.

Tam da bu nedenle, "aynı bahçede cami-cemevi" projesi, gerçekte "caminin gölgesindeki cemevi" projesinden başka birşey değildir. Devletin, "ülkede komünizm olacaksa, onu da biz yaparız" anlayışının devamıdır. Tıpkı cemevindeki Alevi dedelerine maaş bağlanması düşüncesinde olduğu gibi, Aleviliği "ehlileştirmek", iktidara bağımlı hale getirmek, onun ilerici ve muhalif özünü boşaltarak, egemenlerin gölgesi altında, kimliğini inkar edecek hale gelmesini amaçlamaktadırlar. Alevilerin ve örgütlenmelerinin tepkisi bunun içindir ve son derece haklıdır.

Türk-İş'te çıkar kavgası istifayı getirdi Devrimci işçiler sendika yönetimine!

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu görevinden istifa etti. Uzun süredir kendi içinde gerginlikler ve çıkar çatışmaları yaşayan Türk-İş, yönetim kurulunu toplayıp karar alamıyordu. Çıkar çatışması Kumlu'nun istifası ile sonuçlandı şimdilik.

En çok üyeye sahip olan konfederasyonun genel başkanının istifası, işbirlikçi bürokratik sendikaların pek alışık olduğu bir şey değil. Tıpkı burjuva siyasetinde olduğu gibi. Burjuva düzen partilerinin ve hükümetlerinin yolsuzlukları, kirli ilişkileri ayuka çıkmasına rağmen istifa söz konusu olmaz. Türk-İş konfederasyonu burjuva siyasetiyle o kadar içiçedir ki, Kumlu'nun istifası şaşırtıcı oldu. Ama diğer taraftan Türk-İş yönetimindeki gerilimin bir şekliyle patlak vereceği de bekleniyordu.

İstifayı Erdoğan-cemaat çatışması olarak değerlendiren kesimler var ki, bunda gerçek payı büyük. Türk-İş yönetimine muhalif olduğunu iddia eden ve bir platform oluşturan Sendikal Güç Birliği (SGBP) de, istifayı Türk-İş'in saldırılara karşı pasif duruşuna bağlayarak "Türk-İş'te gerçek değişim kişilerle değil anlayışın değişmesiyle olabilir" dedikten sonra genel kurul çağrısı yaptı.

Aynı zamanda Tes-İş Genel Başkanı olan Kumlu, Türk-İş Genel Başkanlığı'ndan istifasını şu sözlerle açıkladı: "2011 yılında yapılan Türk-İş Genel Kurulu'nun hemen ardından, Türk-İş yönetiminde başlatılan huzursuzluk, zaman içerisinde giderilmeyecek bir noktaya getirilmiş ve Türk-İş'e zarar verir hale gelmiştir. Türk-İş'e verdiğim önem gereği yönetim kurulu içinde yaşanan problemlerin aşılmasında en önemli görevin bana ait olduğu inancını taşıyor, bu temenni ile Türk-İş Genel Başkanlığı'ndan istifa ediyorum."

Doğrudur, Kumlu'nun önem verdiği, işçi sınıfının çıkarları değil, Türk-İş'in başkanlık koltuğudur. Çünkü o koltuk, ona çok büyük paralar kazandırmıştır. Türk-İş yönetiminin tarihi ihanetler tarihidir. Kumlu da bu konuda geçmiş başkanlara rahmet okutacak bir başkanlık yapmıştır. Onu bir grev yerinde, bir direnişte gören yoktur. Ama TİS'leri satmada, hükümetin işçi sınıfına saldırı paketlerinin altında onun imzası vardır. Dolayısıyla istifası, ne Türk-İş'i, ne de işçi sınıfının çıkarlarını düşündüğü içindir. Onun istifası, Başbakan Erdoğan'ın baskılarına daha fazla dayanamamasıdır.

Burjuvazinin krizi sendikalarda da yaşanıyor

AKP Hükümeti iş başına geldiğinden beri, devletin tüm kurumlarında kendi etkinliğini oluşturmaya çalışıyor. Bunda büyük oranda başarılı da oldu. Kendi yandaş medyasını, yandaş polisini, sendikalarını oluşturdu.

Rakiplerini etkisizleştirdikten sonra birbirine düşen AKP ve cemaat, Türk-İş yönetiminde de birbiriyle çatışır oldu. Kumlu'nun Abdullah Gül'e yakın olduğu, yeni Başkan Ergün Atalay'ın ise, Erdoğan'ın arkadaşı olduğu belirtiliyor. Başkanlar Kurulu'nu bile toplamadan Türk-İş genel başkanlığına oturan Ergün Atalay'ın, AKP'nin kurucularından olduğu söyleniyor. AKP için canhıraş çalışan Kumlu, şimdi AKP'nin kendi içindeki çıkar çatışmasının tarafı ve kurbanı oldu.

Hak-İş ve Memur-sen AKP'nin sendikasıydı zaten. Fakat bunlar ona yetmezdi. Türkiye'nin en büyük sendikası olan Türk-İş'i ele geçirmeliydiler. Bir yandan Türk-İş yönetiminde kendinden olmayanları tasfiye ederek, bir yandan da yeni sendikalar kanunu düzenleyerek, sendikal barajı aşmalı yükselterek kendi yandaş sendikalarını yaratmaya girişti. Bu konuda da en büyük dayanağı kuşkusuz ki, Mustafa Kumlu idi.

Hatırlanacağı gibi Kumlu, genel başkan olduğu günlerde, içerisinde Türk-İş yönetiminde de yer alanların bulunduğu kimi sendikalar, muhalefet bayrağını açmıştı. Muhalefet sendikalar "güç birliği" oluşturarak 2011 genel kurulunda yönetime talip oldular, fakat seçimi kaybettiler. Çatışma, AKP ve AKP'yi destekleyen sermayenin üstünlüğü ile sonuçlandı. Ama bu ayrışma, sınıfsal bir temelde değil, burjuva siyasetindeki çekişmelerin bir yansımasıydı. Muhalefet CHP çizgisi doğrultusunda hareket ederken, yönetim AKP'ye sırtını dayamıştı. Sonraki pratikleri de bu doğrultuda oldu.

Yakın zaman önce, faşist Türk-Metal'in Başkanı Pevrul Kavlak ve Mustafa Kumlu arasında şiddetli bir gerginlik yaşandı. Yaşanan gerginlikten dolayı olağanüstü kongre kararı alınmış, sonra uzlaşma sağlanmış ve kongre ertelenmişti.

Tıpkı devletin diğer kurumlarında olduğu gibi,

rakiplerini etkisizleştirdikten sonra birbirine düşen AKP ve cemaat, Türk-İş yönetiminde de birbiriyle çatışır oldu. Kumlu'nun Abdullah Gül'e yakın olduğu, yeni Başkan Ergün Atalay'ın ise, Erdoğan'ın arkadaşı olduğu belirtiliyor. Bırakalım genel kurulu toplamayı, Başkanlar Kurulu'nu bile toplamadan Türk-İş genel başkanlığına oturan Türk-İş mali sekreteri ve aynı zamanda Demiryol-İş genel başkanı

Ergün Atalay'ın, AKP'nin kurucularından olduğu söyleniyor. AKP için canhıraş çalışan Kumlu, şimdi AKP'nin kendi içindeki çıkar çatışmasının tarafı ve kurbanı oldu.

İşçiler bu kavgaya alet olmamalı!

Yaşanan istifa, sınıf mücadelesinden doğan bir istifa değildir. Keza başarısızlığının farkına varan bir başkanın istifası da değildir. Burjuva gerici klikler arası çıkar çatışmasının sonucu gelen bir istifadır. Dolayısıyla işçi sınıfının çıkarına bir durum söz konusu olamaz.

Kimi istifalar vardır, mücadelenin önünü açar. Eğer Kumlu, tabandan gelen baskı sonucu istifa etseydi, kuşkusuz bu mücadelenin bir kazanımı olur ve işçilerin kendine güvenini arttırırdı.

Mustafa Kumlu'nun halen genel başkanlığını sürdürdüğü Tes-İş sendikasına üye olan H. İbrahim Önderoğlu'nun sözleri, bu yönüyle çarpıcıdır: "Sadece Kumlu'nun gidişiyse, ne Türk-İş ne Tes-İş düzeldi. Çünkü Türk-İş'in içerisinde, işçilerin değil, kendi menfaatini düşünen kökleşmiş bir yapı var. Bu yapının değişmesi lazım."

Haber-İş üyesi Yusuf Keş; "12 Eylül darbesi ve sonrasında getirilen sendika yasaları üzerinde yükselen bu insanlar, sendikaları kendi malları gibi görüyor, sendika üyesi çalışanların taleplerini hiçe sayan bir anlayışa sahipler" diyor.

Kristal-İş sendikasına üye olan işçi Barış Kılıç ise, "Türk-İş'te tabandan bir hareket olmadıkça bir şey fark etmez. İşçiler yönetimde söz sahibi olmalı" diyerek, olması gerekeni belirtiyor.

İşçi sınıfının en önemli mücadele araçları olan sendikalar, işbirlikçi sendikacılar vastasıyla yıllardır burjuvazinin hizmetine sokulmuş durumda. Bu işbirlikçi bürokratik çeteleri, sendika yönetimlerinden kovmadıkça, sendikalar burjuvaziye hizmet etmeye devam edecektir.

Devrimci öncü işçiler, daha aktif ve inisiyatifli davranmalı, tabandan örgütlenerek sendikaların yönetimini ele almalı. Kapitalist sisteme karşı mücadele, burjuvazinin işbirlikçisi sendikacılara karşı mücadeleyle birlikte içiçe yürütülmelidir.

Sendikalaşma oranındaki gerileme

OECD verilerine göre, sendikalaşma düzeyi, son 10 yıl içinde ciddi gerilemeler gösterdi. Türkiye'de sendikalaşma oranı 2011 yılı için yüzde 5.4. Bu oran, son 50 yıl içindeki en dip nokta olarak gösteriliyor. Benzer bir durum, toplu sözleşme kapsamındaki işçi sayısı için de geçerli.

Sendikalaşma düzeyindeki gerilemeye bağlı olarak, toplu iş sözleşmesi kapsamındaki işçi sayısı, 1980'lerden bu yana oldukça geriledi. 1987 yılında 1 milyon 400 bin civarında olan TİS kapsamındaki işçi sayısı, 2010 yılında 700 bin civarında. Kamu kesiminde 900 bine yakın olan TİS kapsamındaki işçi sayısı ise 400 bine düşmüş durumda. Bunun en önemli nedeninin özelleştirme ve taşeronlaştırma olduğu biliniyor. Özel sektörde TİS'ten yararlanan işçi sayısı 370 bin olarak hesaplanıyor. Özel sektörde sendikalaşma oranı ise yüzde 3 civarında.

Memur sendikalarına gelince; AKP hükümeti döneminde palazlanan Memur Sen, son 5 yıldır en fazla üyeye sahip sendika olarak "yetkili konfederasyon" kabul ediliyor. AKP hükümeti öncesinde 41 bin üyeye sahip olan Memur Sen, 11 yılda 666 bin 652 üyeye çıkarak, 17 kat büyüdü. Buna karşın Türkiye'de memurların sendikalaşma mücadelesine öncülük eden KESK, en güçlü olduğu eğitim alanında bile, "yetkili sendika" konumunu yitirdi.

Feniş'te işgal ve direniş

Gebze'de bulunan Feniş fabrikasında işçiler, uzun süredir devam eden direniş, 10 Eylül'den itibaren fabrika işgaline dönüştü. Fabrika önünde nöbetleri devam ederken, E-5'i trafiğe kesme, Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yapma gibi eylemleri oldu. Taksim'e yürümek isteyen işçilerin önü, yine polisler tarafından kesildi. İşçilerin yürüme isteği, sendika yöneticilerinin uzlaşıcı tavrıyla engellendi. Bir süre oturma eylemi yapıp, polisin tutumunu protesto eden işçiler, eylemlerini sona erdirdiler.

Feniş, 1963 yılında üretime, 1971 yılında ihra-cata başlayan Türkiye'nin en büyük alüminyum fabrikası. Buna rağmen Feniş patronu, işçilerin 17 milyon TL tutan ücretlerini gasp ederek üretime ara verdi. Bunun üzerine işçiler, alacaklarını alıncaya kadar fabrika nöbetine 24 saat boyunca devam ediyor.

Hak-İş sendikasına bağlı Çelik-İş'te örgütlü bulunan fabrikada, sendikalı işçilerin toplam 3 aylık ücretleri ve kıdem alacakları duruyor. Sendikasız olarak çalışan işçilerin ise, 8 aya yakın ücret alacakları ve kıdem tazminatları bulunuyor.

2011 yılında ciro olarak en büyük 500 şirket arasına 94. sıradan; 2012 yılında ise 110. sıradan giren Feniş, bu duruma nasıl geldi?

Önce fabrika sahiplerini biraz tanımaya çalışalım.

1. Mehmet Sedat Aloğlu: Şirketin yüzde 56.02 hissedarı. Refahiyol hükümeti döneminde (20. dönem) DYP eski milletvekili. Aynı zamanda TUSİAD yönetim kurulu üyesi. 2002 krizi döneminde, krizi diğer TUSİAD üyeleriyle birlikte fırsata çeviren, fakat sonrasında işi yüzüne gözüne bulaştıranlardan. 2003 yılında finansal yeniden yapılandırma yapmış ve ödemediği paralarla İMKB hisse senetleri ile oynamış, toplu alım yapmış, hisse senetlerinin nominal değeri yükselince toplu satış yapmış ve insanları dolandırmıştır.

2. Mustafa Vedat Aloğlu: Şirketin yüzde 9,5

hissesine sahip. 2000 yılında şirket iştiraklerinden EPENGLE kadife, hayali ihracat yapmış; yakalanan değer 537 bin dolar.

3. Cengiz Yalçın: Şirketin yüzde 10.08 hissesine sahip, Fenerbahçe Spor kulübü başkanı Aziz Yıldırım'ın dayısı. Mart 2013 yılında Sedat Aloğlu ile alacak davası açmış. Davada 2 milyon 850 bin dolar kazanmış fakat Sedat Aloğlu'nun üzerinde hiçbir mal varlığı bulunmamış. Buna rağmen, alacağını bir şekilde tahsil etmiştir.

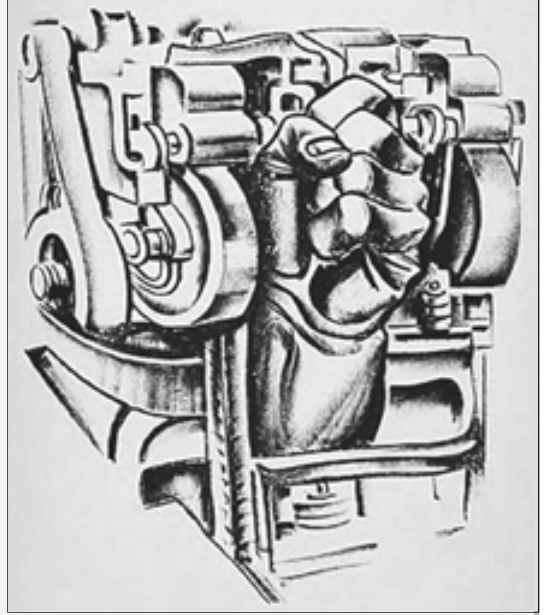
Bu dolandırıcılık listesi, diğer patronlarda olduğu gibi böyle uzayıp gidiyor.

Kapitalizmin işleyişinde, bu sömürü sisteminin var olduğu her noktada, bunların kaçınılmaz olduğunu hepimiz biliyoruz. İşçi ve emekçinin sırtından kazanılan artı değer yetmiyormuş gibi, onların dışında da sermayelerine sermaye katmak, vergi kaçırmak, dolandırmak; kapitalizmin temel ilkesi.

Ülkemizdeki kayıt dışı ekonomi, tüm Avrupa ülkelerinin çok üzerinde. Maliye Bakanı Şimşek'in verdiği resmi rakamlara göre, bu oran yüzde 27,7! Bu oranı on yıl içinde yüzde 5 puan azaltmayı hedeflemektelemiş!

Kayıt dışı ekonomi dediğimiz şeyin diğer adı, vergilendirilmemiş kazançtır. Üretimi gerçekleştiriyor ama fatura kesmiyorlar; maliyetleri azaltıp, daha az vergi ödüyorlar. Peki bu para ne oluyor? Patronların cebine gidiyor tabii. Çünkü bu paraları şirket hesaplarında tutamıyorlar. Şirketler tüzel kişiliktir. Bir şirketin borcunu ancak o şirketten alabilirsin. Hiçbir patronun kendi hesabına ve malvarlığına el koyamazsın. Durum böyle olunca, patronlar refah içinde yaşarken, şirketlerin ekonomik olarak can çekişmesi ortaya çıkıyor. Şirket ekonomik anlamda can çekişirse, devlet desteği onları kurtarmak için o kadar artıyor. Devlet desteği arttıkça da patronlar daha da zenginleşiyor.

İşçilik ücretlerinin ödenmesi ile ilgili patronların üzerinde hiçbir baskı ve cezai uygulama yoktur. İşçilerin lehine gibi görünen tek madde şudur;

patron maaşları 21 gün geciktirirse, o da birkaç kere olursa, işçi işten tazminatını alıp çıkabilir. Yani işsiz kalma özgürlüğü vardır!

İşsizlik, kapitalizmin can simididir. Dışarıda yedek işsiz ordusu varken, hangi işçi işten çıkmayı göze alabilir? Günümüzde bütün maaş ödemeleri banka kanalıyla yapılıyor. Bankalar önceden patronları telefon ile uyarıp maaşların hesaplarına zamanında yatmasını isterlerdi. Şu anda ise, "maaşları bizim hesabımızdan geçirin, sizlere çok cazip krediler verelim" diyorlar.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın, işçilik alacaklarının kontrolüne karşılık hiçbir sistem geliştirmemesi ve görevini yapmamasının sonucu, şu anda Feniş Alüminyum'da görüldüğü gibi, tüm fabrikalarda işçiler kaderine terk edilmiş durumda. Bir an önce gerekli yasal düzenlemeler yapılarak, işçilik alacaklarının ödenmesi, kontrol edilmesi ve ödenmemesi durumunda cezai müeyyidelerin getirilmesini öngören yasal düzenlemelerin yapılması gerekmektedir.

Boşaltılan şirket hesaplara karşılık Bilim Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı'nın, ne tür önlemlerin alındığının açıklanması gerekmektedir.

Yukarıda sıraladığımız talepleri sadece istemekle elde edemeyeceğimiz açıktır. Bunlar daha önce elde ettiğimiz haklar gibi, yine mücadele ile kazanılacaktır. Feniş işçilerinin yaptığı da budur.

Kazova'da patronsuz üretim

8 aydır direniyor Kazova Triko'nun işçileri. 94 işçi, 4 aylık alacakları ve tazminatları ödenmeden kapının önüne konmuştu. Patron, fabrikanın içindeki malların ve makinaların bir kısmını da çalarak, bir gece ortadan kaybolunca, 28 işçi direnişe başladı. Çadır kurmaya karar verdiklerinde 13 kişi kalmışlardı. Önce fabrikayı işgal ettiler, şimdi de üretime başladılar.

Bir taraftan devletin baskısına karşı direndiler; diğer taraftan alacaklarını almanın bir yolunu bulmaya çalıştılar. Fabrikadaki makinelerin eksik parçalarını tamamladılar. Kaçan patronun biriktirmiş olduğu elektrik ve su borcundan dolayı, elektrik ve suyu kesmek üzere kapıya dayanan Bedaş ve İski görevlileriyle mücadele ettiler.

Bugün depodaki hammaddeyi kullanarak üretmeye başladılar. Geçmişte patronun 200-300 TL fiyat belirlediği kazakları 20-30 TL'den satışa çıkartıyorlar. Patronun sömürsü nedeniyle fahiş fiyata satılan ürünler, artıdeğer ortadan kalkınca son derece ucuz ve kaliteli olarak piyasaya sürülebiliyorlar.

Parklardaki forumlarda satış yapıyorlar, kazandıklarını paylaşıyorlar. Ürünlerini göstermek amacıyla bir de "defile" gerçekleştirdiler.

Arjantin'de 2001 yılından sonra birçok fabrikada benzer bir durum yaşanmış, ekonomik kriz nedeniyle patron tarafından iflas gösterilen ve işçileri sokağa atılan fabrikalar, işçilerin işgali ile yeniden üretime başlamıştı. Keza İspanya'da Mondragon Kooperatifleri'nde 1956'dan itibaren kolektif üretim gerçekleştiriliyordu. Kapitalist üretim koşulları altında yaşam şansı son derece sınırlı ve sınıf mücadelesinin düzeyine bağlı olan bu durum, şimdi ülkemizde yaşanıyor. "Patronsuz fabrika" Kazova'da, üretim sürüyor.

Katiller yargılansın! Tutsaklara özgürlük!

Ethem'in mahkemesinde tiyatro

Ankara'da Ethem Sarısülük'ü öldüren polisin yargılanmasına, 23 Eylül'de başlandı.

Ahmet Şahbaz'ın Ethem'i vurduğu anın görüntüleri, daha ilk günden itibaren medyada yer almıştı. Katil polis Ahmet Şahbaz'ın pervasızca sıkıdığı kurşun da, Ethem'in yere düşüş anı da kameralar tarafından kaydedilmişti. Hal böyleyken, katilin yargılanması için hukuk skandalı sayılabilecek adımlar atıldı. Önce katilin tutuklanması engellendi, sonrasında "yargılamanın durdurulması" kararı çıkarıldı. Ancak kamuoyu baskısı, sonunda katilin mahkemeye çıkmasını zorunlu kıldı.

Bu defa da mahkeme adeta tiyatro oyunu gibi hazırlandı. Salon sivil polisler tarafından işgal edilmiş, sanık sandalyelerine bile sivil polisler oturmuş, Ethem'in ailesi ve arkadaşları adliye önüne sürülmüştü. Katil polis Ahmet Şahbaz ise, peruk, takma bıyık, takma kaş, kalın çerçeveli gözlük ile bu tiyatronun başrol oyuncusuydu. Yüzünün görülmesini, tanınmasını engellemek için birbir türlü dolap çevrilmekteydi. Mahkeme heyetinin, "kamu güvenliğinin tehlikede olduğu" iddiasıyla salona izleyici girmesini yasaklamak istemesi, avukatlar tarafından protesto edildi.

Ancak, bu açık katliama karşı öfke de çok büyüktü. Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla mahkemeye gelen yüzlerce kişi, hesap sorma kararlılığını haykırdı. Salondaki aileler ise, bu kadar güvenlik önlemine rağmen katil Şahbaz'a ulaşmayı, onu yumruklamayı ve başındaki peruğu çekip almayı başardılar.

Çıkan arbedede, polisler katili salondan kaçırarak zorunda kaldılar. Mahkeme 28 Ekim'e ertelendi.

Taksim Dayanışması'nın mahkemeyi sahiplenmesi ve katılmaya çağrı yapan bir tutum belirmesi önemli bir eksiklikti. Bir diğer eksiklik ise, genel olarak mahkeme öncesi hazırlığın eksik kalmasıydı. Ethem, Haziran Ayaklanması sırasında, doğrudan devlet tarafından öldürüldüğü ilk tespit edilen şehitti. Bu nedenle sahiplenme de, duyarlılık da oldukça yüksekti.

Mahkeme anında yapılan teşhir önemliydi ve etkiliydi. Ancak katillerin, onlara emir verenlerin, onları koruyanların ve katliamda bir biçimde payı olan herkesin, göstermelik olarak değil gerçekten yargılanmasını; göstermelik olarak değil gerçekten ceza almasını istiyorsak, ona uygun bir konumlanış içinde olmak gerekir. "Katiller yargılansın! Tutsaklara özgürlük!" temel slogan olmalıdır. Ve gündemdeki hızlı değişmelerden de geri kalmadan, bu çalışma yürütülmelidir. Çünkü şehitlerini ve tutsaklarını sahiplenmeyen bir hareket, kök salma-kalıcılığa olanağını kaybedecektir.

Ali İsmail'in mahkemesine sahip çıkalım

Ali İsmail Korkmaz'ın davasıyla ilgili iddianame hazırlandı, mahkeme günü belirlendi. Katillerin yargılanacağı dava, 20 Kasım'da Eskişehir 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye başlanacak.

Ali İsmail, 2 Haziran gecesi, polisin saldırısı sonrasında geri çekilirken girdiği bir sokakta,

*Cellat uyandı yatağından bir gece
Tanrım -dedi- bu ne zor bilmece
Ben tükeniyorum öldürdükçe
Onlar çoğalıyor öldürüldükçe...*

pusuya yatmış polisler ve işbirlikçiler tarafından ölümüne dövülmüştü. Bu dayak nedeniyle komaya giren Ali İsmail, 10 Temmuz günü şehit düştü.

Hazırlanan iddianameye göre, katil polis Mevlüt Saldoğan, "kasten adam öldürme" suçundan müebbet ile yargılanacak. Fırıncı İsmail Koyuncu, akrabaları Ramazan Koyuncu ve Muhammet Vatansever ile Ebubekir Harlar, "cinayete yardım etmek"ten, 10 yıldan 15 yıla kadar hapis istemi ile yargılanacaklar. İfadesi alınıp serbest bırakılan, ama Ali İsmail'in ölümünden doğrudan sorumlu olan polisler Şaban Gökpunar, Hüseyin Engin ve Yalçın Akbulut da "cinayete yardım etmek"ten 10 yıldan 15 yıla kadar hapis istemiyle yargılanacaklar.

Ali İsmail'in abisi, aynı zamanda avukatı olan Gürkan Korkmaz, iddianamenin polisi korumakta olduğunu belirterek; yargılamanın "cinayetin tasarlanarak, canavarca hisle ve eziyet çektiler, silah kullanarak" işlenmiş olmasının, ağırlaştırılmış müebbet gerektirdiğini söyledi.

Ali İsmail'in dava süreci, bugüne kadar gerek hukuk cephesinden, gerekse sokak eylemlilikleri üzerinden güçlü bir biçimde yürütüldü. Eskişehir ve Antakya başta olmak üzere, katillerinin bulunması için sayısız eylem yapıldı. Bunun basıncı ile silinen kamera kayıtlarından, polislerin tek tek tespit edilmesine, sivil faşistlerin de içinde olduğu

faillerden bir kısmının tutuklanmasına uzanan başarılar elde edildi. Mahkeme sürecine de güçlü biçimde sahip çıkmalı, katillerin mutlaka yargılanmasını, ceza almalarını sağlamalıyız.

Gezi tutsaklarına özgürlük

Devlet katilleri yargılamamak için her tür yöntemi kullanırken, eylemlere katılanlara pervasızca suçlamalar getirerek davalar açıyor.

İçişleri Bakanlığı'nın Haziran Ayaklanması için hazırladığı rapora göre Ankara'da 905, İstanbul'da 872 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan İstanbul'da 40, İzmir'de 50, Ankara'da 37, Bursa'da 8, Erzurum ve Malatya'da 8 kişinin de aralarında olduğu 160 kişi tutuklandı.

Tutuklananlar gerek gözaltında gerekse cezaevinde çeşitli saldırılara ve baskıya maruz kaldılar. Adli mahkumların içine konulanlar, bir de onların faşist baskısı ve tehditleri ile yüzyüze yaşamak zorunda bırakıldılar.

İzmir'de Elif Kaya, cezaevinde gördüğü yoğun işkence ve yıldırma politikalarına rağmen direnişini sürdürüyor.

Yine İzmir'de tutuklanan Burcu Koçlu ise, hapiste kaldığı sürece ağırlaşan hastalığı olmasına rağmen tahliye edilmiyor.

Haziran Ayaklanması'nın ilk mahkemesi İzmir'de başladı. Direnişçilere destek veren kitle adliye önünde toplanarak sloganlarla protesto gerçekleştirdi. Mahkeme, hiçbir tutsağı tahliye etmeden ertelendi.

Gezi tutsaklarının serbest bırakılması ile Gezi şehitlerinin katillerinin, emir verenlerin ve tüm sorumluların yargılanması, Haziran Ayaklanmasının 4 temel talebi arasındadır. Bu taleplerin yerine getirilmesi için kararlı ve ısrarlı bir mücadele yürütülmelidir.

Fatih Öktülmüş Kültürevi'nde etkinlik

Adana'da Fatih Öktülmüş Kültürevi'nde "Şehitlerimize ve Tutsaklarımıza Sahip Çıkalım" etkinliği yapıldı.

29 Eylül 2013 günü yapılan etkinlik, şehitler için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından "Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi"nin bir üyesi konuşma yaptı. Konuşmada Haziran Direnişi'nin anlamı üzerine vurgu yapıldıktan sonra, "şehitlerine ve tutsaklarına sahip çıkma-yanlar geleceği kuramazlar" dendi.

Direnişte şehit düşenler anlatıldı ve katillerinden hesap sormak için mücadele etmek gerektiğinin altı çizildi. Bu nedenle aile ve avukatların açtıkları davalarda, mahkeme salonlarını katillerle dar etmek için adliye önlerini miting alanlarına çevirmek gerektiği üzerinde duruldu. Ethem Sarısülük'ün katilinin 23 Eylül'de Ankara'da yargılandığı duruşma örnek gösterildi. Ve Eskişehir'de Ali İsmail Korkmaz'ın katillerinin yargılanacağı

mahkeme için hazırlanmak gerektiği belirtildi. Ayrıca katledenler için hiçbir işlem yapılmayan Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtaş ve Ahmet Atakan'ın katillerinin bulunması için savaşmak gerektiği söylendi.

Etkinliğin en anlamı olan yanı, Antakya'dan gelen "Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi" üyelerinin, "Katilleri İstiyoruz" imza kampanyasını başlattıklarını duyurması oldu. Komite üyelerinden biri imza kampanyasına herkesin sahip çıkması ve imza toplamak için çaba sarf etmesi çağrısında bulundu. Komite üyelerinden oluşan şiir grubu da Nihat Behram'ın "Dövüşe Dövüşe Yürünecek" şiirini okudu.

Etkinlik, Fatih Öktülmüş Kültürevi çalışanlarından oluşan müzik grubunun direniş türküleriyle son buldu. Grup, 29 Eylül 1980 tarihinde şehit düşen Osman Yaşar Yoldaşcan için de "Osman'ın Türküsü"nü okudu.

Gezi direnişinin ilk şehidi olan Mehmet Ayvalıtaş'ın annesi, abisi ve kuzeni ile konuştuk.

PDD- Mehmet nasıl şehit oldu, olayı biraz anlatır mısınız?

Fadime Ayvalıtaş (Mehmet'in annesi):

Herkese gibi Mehmet de yürüyüşe gitti. Tek giden Mehmet değildi. Yedisinden yetmişine kadar tüm mahalleli ayaklandı. Mehmet de onlarla beraber yürüyüşe katıldı. Memedim bir saat izin aldı benden. Bir saatliğine gitti, bir daha geri dönmedi. Onun bir saatini hala bekler oldum. Diğer taraftan yargılama daha başlamadı. Palalıyı bıraktılar. Bayrak satan vatandaş yedi yılla yargılanıyor. Acaba Memedim yaşasaydı kim bilir hangi cezaevinde olurdu, kaç yılla yargılanırdı. Daha en ufak bir yargılama başlamadı. Memedimin katilleri dışarıda geziyor. Memedim toprakta yatıyor.

Arabanın çarpma anı nerede, nasıl oluyor?

Köprünün başında oluyor. Görenler mesafe olduğunu istese durabileceğini söylüyor. Büyük kitleler yürüyor, arabanın kitlenin içine girmemesi gerekiyor.

Mehmet nasıl biriydi, nelere önem verirdi?

Memedim küçükken çok afacan biriydi, ele avuca sığmıyordu. Büyüdükçe o afacanlık gitti, yerine bir olgunluk geldi. Çok yardımsever bir insandı. İki arkadaşına askerde harçlık gönderirdi, onların başka ihtiyaçlarını karşılardı. Anneler gününde, evlenip de çocuk sahibi olmayan anaların elini öperdi. Yükü olan bir yaşlı insan görse hemen yardımına koşardı. Üst tarafımızda iki tane yaşlı insan vardı, benden yemek ister, onlara götürürdüm. Bir bayanın elinde bir şey taşıdığını görse hemen yardımına koşardı. Hani derler ya, dilsizi dillendirir tabirinde bir çocuktu. Karşımızda bir çocuk vardı, engelli olduğu için konuşamıyordu. Memedim "en çok onun sevgiye ihtiyacı vardır" derdi. O çocuk herkesle anlaşılmazdı ama Memedimle çok güzel anlaşırdı. Pazara giderdi babasıyla, başkaları yardıma çağırırdılarında hemen koşardı. Memet her şeyin güzel olmasını isterdi, güzel bir dünya görmek isterdi, "çocuklar ağlasın çocuklar hep şeker yesin" diyordu. Sanki mahallede şeker yiyemiyen çocukları bilircesine babasının tezgahından şeker getirir çocuklara dağıtırdı. Benim en başta bir dileğim var.

"Acı paylaştıkça azalıyor"

Memedim gitti başka Memetler gitmesin. Gezi şehitleri ailesi daha fazla büyümesin. Başka aileler daha yanmasın. Biz şehit aileleri bir aile gibi olduk, ama bu aile daha büyümesin.

Mehmet'in abisi Muharrem

Ayvalıtaş: Herkes insan olabilir, fakat iyi insan olmak başka ve zor bir şey. Mehmet iyi bir insandı. Çünkü

o mahallemizde uyuşturucu kullanılmasına karşı çıkıyordu, 1 Mayıs'a, 12 Mart'a, 8 Mart'a gidiyordu. Abisini ve ablasını okutmak için çalışırdı. Çok fedakardı. Okumak istiyordu ama okuyamadı, çalışmak zorunda kaldı. Bizim ona karşı borcumuz var. Ne yazık ki ödeyemedik. Onun hayalleri vardı. Kendi ayakları üzerinde durmak istiyordu.

Diğer gezi şehidi aileleriyle görüşüyor musunuz? Birlikte neler yapıyorsunuz?

FA: Görüşüyoruz. Bir araya geliyoruz. Birlikte birşeyler yapmaya çalışıyoruz. Bir tek Ali İsmail'in katilleri bulundu. Zaten abisi avukat. Eskişehir halkı çok sahip çıktı. Şu an acımız çok taze. Yan yana geldiğimizde ağlamaktan bir şey yapamıyoruz. Acımızı paylaşıyoruz.

MA: Yan yana geldigimiz günler oldu. 21 Eylül'de bir dayanışma konseri var. Bugünlerde bir araya gelebiliriz. Hem 21 Eylül'deki konser için, hem de mahkemeleri bir araya getirmek birleştirmek gibi bir çabamız var.

Mehmet'in mahkemesi ne aşamada, avukatınız var mı, mahkeme günü belli oldu mu?

FA: Avukatımız var. Barodan. Mahkeme günü daha belli olmadı. Avukatlar savcıyı bekliyor. Savcı avukatların yanında eşimi azarlamış.

MA: Şimdilik tanıklar var. Tanıklar polisten korktuğu için polise ifade vermediler, savcıya ifade vermek istediler, savcı da ifade almak istememiş. Tanıklar ifade verdikten sonra savcı keşif yapacak. Daha savcı keşif yapmadı. Süreci uzatıyorlar işi soğutmak istiyorlar. Belki de kasıtlı almıyor. İki avukatımız var, bir de gönüllü avukatlar var.

Başka söylemek istediğiniz bir şey var mı?

MA: Artık yetkililerin bir şey anlamaları gerekiyor. İnsanlar ifade özgürlüğü istiyor. Onların bu talebine gaz bombalarıyla, tazikli suyla saldırmaktan vazgeçsinler. Saldırdıkça insanlar daha fazla kinlenecek, daha fazla örgütlenecekler. Ve belki başka insanları da kaybedeceğiz. Sanırım daha geçen Ankara'da polis otosunda 16 yaşında bir gence tecavüz ettiklerini duyduk. Hapishanelere alınan kadınları taciz ediyorlar, gözaltına alırken

taciz ediyorlar. Yetkililer kendilerini o insanların yerine koysunlar. Bunlardan vazgeçsinler artık. Yapılacak tek şey var, yürümek mi istiyor, bırak yürüsün; konuşmak mı istiyor bırak konuşsun. Demokratik bir ülkede değil miyi? Bugün kaybettiğimiz kardeşlerimizin anmasına bile izin vermiyorlar. Geçen Ahmet'in anmasına izin vermediler. Hedef gözleterek ateş ediyorlar.

Mehmet'in kuzeni: Mehmet özü sözü bir insandı. Onun yokluğunu kimse dolduramaz. İyiliğe düşkün, dardaki insanlara hep yardım eden, birlik beraberliğe önem veren, kuzenlerini birarada tutmaya çalışan bir insandı. Bir yıl önce Malatya'ya yanımıza gelmişti. Bir yıl sonra cenazesine geldik. Bu böyle olmamalıydı. İnsanlar adalet, hukuk, gerçek bir düzene sahip olmak için yürüyorlar. Yürümek eğer özgürlük değilse, insanlar ne yapacak. Başbakan bunu bize söylesin. Acımızı paylaşıyoruz, anma törenlerine gidiyoruz, etkinliklere gidiyoruz, insanlar kimisi taktirle karşılıyor, kimisi farklı şekillerde kendini ifade ediyor. Bu bizim özgürlüğümüz. Bu hukuk düzenlerinin kuzenim ve diğer şehitler adına işlemlerini istiyorum. Zor bir süreç, aynı sorunları yaşıyan insanlar bizi daha iyi anlıyorlar. Aile ve akrabalar olarak birbirimizle dayanışmaya çalışıyoruz. İnsanlar geliyor, acımızı paylaşıyor, o insanlara da çok teşekkür ediyorum. Acı paylaşıldıkça azalıyor. Biz bu acının büyümesini istemiyoruz, insanların hunharca katledilmesini istemiyoruz. Adalet istiyoruz, hukuk işlesin istiyoruz, suçlular cezasını bulsun istiyoruz. Suçlular elini kolunu sallayarak geziyor. Benim kuzenim 106 gün olmuş mezarda yatıyor. Başbakan huzurlu yatabiliyor mu acaba, yada milletvekilleri huzurlu hissediyorlar mı kendilerini? Bu acı sadece sokakta değil; evlerin içinde, lüks evlerde değil küçük yoksul evlerde yaşanıyor. Diyor ya bir bilim adamımız "çok elbise gördüm içinde insan yok, çok insan gördüm üstünde elbise yok!" Yoklukla geçen bir ömürdü Memedimin yaşadığı. Şimdi bizim yanımızda olan ailelere çok teşekkür ediyorum. Ama Memedimin yerini kim doldurabilir. Söyleyeceklerim bu kadar. Size de çok teşekkür ediyorum, bu röportajı yaptığınız için.

Biz hepinize teşekkür ederiz. Mehmet ve diğer şehitler, hepsi bizim değerlerimizdir, mücadelemizin şehitleridirler. Emekçi kitleler de onları sahiplendi, sahipleniyorlar. Biz de katillerini istiyoruz. "Katiller yargılanmalı" şeklinde başlattığımız, çalışmasını sürdürdüğümüz bir kampanyamız var. Tüm direniş şehitlerinin katillerinin yargılanması için faaliyetlerimizi yoğunlaştırmış durumdayız. Ailelerle birlikte çok daha güçlü bir şekilde yürüyeceğiz katillerin üzerine. Bir kez daha "katillerden hesap soracağız" diyoruz.

Antakya'dan Taksim'e direniş köprüsü...

Antakya, geçmişten beri Ortadoğu'nun en stratejik noktalarından birisi olageldi. Eskiden Doğu'nun kraliçesi olarak geçen Antakya, tarihin ilk metropollerinden biriydi. Hem topraklarının verimliliği, hem de esas olarak Ortadoğu'ya giden en kısa yol olması nedeniyle, binlerce yıldır egemenler tarafından üzerinde hesaplar yapılan bir kent oldu. Geçmişte, Roma ve İskenderiye'yle birlikte dünyanın en büyük üç kentinden biri olan Antakya, M.S. 526 yılında meydana gelen ve tarihin en büyük felaketlerinden biri sayılan depremi yaşadığında, 250 binden fazla insan hayatını kaybetti ve kent uzun bir zaman kendini toparlayamadı; bir daha o görkemli zamanlarına dönemedi. Geçmişten beri yaşanan felaketler, insanların dayanışma içinde birbirine karşı hoşgörülle yaşamayı, egemenlerin baskılarına, zulümlerine karşı birlikte direnmeyi öğretti Antakya halkına.

1939'da Türkiye'ye katılmasından sonra da, Antakya üzerinde dönen hesaplar bitmedi, bitemezdi de. İsmi değiştirilerek asimilasyon uygulamalarından; o bölgeye yerleştirilen farklı etnik kökenlerden, farklı dinlerden olan insanların birbirlerine düşürülmeye çalışılmasına kadar birçok oyun oynandı Antakya'da. Ama Antakya halkı, geçmişten beri kardeşçe yaşadığı komşularından hiçbir zaman korkmadı.

Uzun zamandır durağan geçen insanların hayatları, son iki yıldır değişmeye başladı. Suriye savaşının fiilen başlamasıyla, savaştan kaçarak Antakya'ya yerleşen insanların yanında, emperyalistlerin kendi çıkarları için, silahlandırıp Suriye'ye savaşmaya gönderdiği çetecilerin de bölgeye yerleşmesiyle olaylar başladı.

İlk olarak Suriye'den gelen çetecilerin dolmuşlara binip para vermemesi, lokantalara girip yiyip içtikten sonra parası istendiğinde "parasını Tayyip ödesin" diyerek kavga çıkarması, sokaklarda o bölgeye yabancı olan giyim tarzıyla sakallı insanların dolaşması bölge halkını rahatsız etmeye başlamıştı. O güne kadar akşam sokaklarda rahat rahat dolaşan kadınların korkudan dışarı çıkamamaları; çetecilerin hastanelerdeki doktorları "alevi doktor istemiyoruz" diyerek tehdit etmeleri; ambulansların sürekli çetecileri taşımasından kaynaklı, halktan yaralıların olduğu durumlarda ambulansların gelmemesi gibi günlük yaşama damgasını vuran olaylar, halkın rahatsızlığını büyüten etmenlerdendi. Bu günlerden sonra Antakya'da merkezinden köylerine kadar, Suriye ve savaş meselesi esas gündemi oluşturdu.

Geçen sene Ağustos ayında Yeşilpınar'da ve diğer belde ve köylerde yapılan forumların ardından, Hatay'daki mülteci kamplarından birinin Suriye'ye karşı savaşan bir askeri kamp olduğu, burada çeteci askerlerin eğitildiği gerçeğinin ortaya çıkmasıyla büyüyen öfke, sokaklara aktı. Her yaştan insanın katıldığı eylemlerde savaş karşıtlığı

ve hükümetin istifası en belirgin söylemlerdi. Yapılan eylemlere polisin sert müdahalesi, bunun üzerine gelen Reyhanlı saldırısı, öfkeyi daha da büyüttü. Reyhanlı'da yaşanan olay insanların korkuyla olacağını sezdiği, sadece yeri ve zamanı kestirilemeyen bir saldırıydı. Bunun içindir ki, burada yapılmak istenen Alevi-Sünni çatışması, hükümete karşı bir tepkiye dönüştü.

31 Mayıs'ta patlayan Gezi Parkı eylemleri ve polisin şiddetli saldırısı, Suriye olaylarıyla büyüyen öfkenin sokaklara dökülmesine neden oldu. Olaylar başladığı andan itibaren, Antakya halkı evlerine girmedi.

Bir Antakya'lı olarak Gezi Parkı olayları başladığı gün memleketi gitmek için yola çıkmıştım. Telefonda sürekli arkadaşları arayarak neler olup bittiğini öğrenmeye çalışıyordum. Gezi Parkı'nda şiddetli çatışmaların yaşandığını duyuyor, orada olmadığım için içim içimi yiyordu. Antakya'da köyüme gidip merkezdeki arkadaşlarımı aradığımda, yürüyüşe polislerin saldırdığını, olayları bitirmek için polislerle eylemcilerin arasına jandarmaların girdiğini, halkın jandarmayı kenara çekerek polisle çatıştığını anlattılar. Çatışmalar bütün gün sürdü. Ertesi gün Saray Caddesi'nden Uğur Mumcu Meydanı'na çok kitlesel bir yürüyüş yapıldı. İnsanlar akın akın yürüyüşe katılıyordu. Eylemden erken ayrılmak zorunda kalanlar köylere ulaştıklarında, eyleme polisin müdahale ettiği haberini aldı. Özel araçları olanlar merkeze geri gidebildi. Ertesi gün Abdullah Cömert'in o gece öldürüldüğü haberi alındı. Abdullah'ın ölüm haberini gece internetten öğrendim. Sonra birçok arkadaşım ölüm haberini öğrenip aradılar, kimisi öfkeyle kimisi ağlayarak...

Uzun zamandır Antakya halkı, Abdullah Cömert'in cenazesindeki gibi bir kalabalık görmemişti. Antakya'nın her kesiminden insan, en büyüğünden en küçüğüne herkes oradaydı. Antakya'nın mücadelesi sadece Gezi sürecinde uygulanan şiddete değildi; birkaç yıldır yaşadığı sıkıntıların patlamasıydı. Bunun içindir ki, en uzun süreli direniş ve en çok şehit Antakya'da oldu.

Antakya'dan döndüğüm ilk gün sabırsızlıkla Gezi Parkı'na gittim. Metrodan Gezi Parkı'na "Her yer Taksim Her yer direniş" sloganıyla çıkmak çok güzeldi. Müthiş bir kalabalık vardı. O kalabalıkta tanıdıklara rastladım. Bazı arkadaşlar baret ve gözlük almamız gerektiğini söylediler, gittik aldık. Bütün parkı ve meydanı gezdik. Her tarafta çadır vardı. Her kesimden insan gelmişti Gezi Parkı'na; renk cümbüşüydü adeta. Bütün duvarlar yazılarla süslenmişti. O gece yol yorgunluğuna rağmen, gece boyunca her tarafı sindirmek istencesine dolaştık. Burası hep böyle kalsın istedik.

Sabaha karşı birkaç saat uyudum, bir ara gençler geldiler ve üzeri açık olanların üzerlerini

örttüler battaniyelerle.

Oraya çok fazla yardım malzemesinin gelmesine, her şeyin fazla fazla olmasına rağmen, insanların sadece ihtiyaçlarını alması, kimsenin fazlasını almayı bile düşünmemesi çok etkileyici bir görüntüydü. Gezi Parkı'na müdahale olduğu sırada, arkadaşlarla parkın içindeydik. Saldırı ses bombalarıyla başladı. Harbiye tarafına geçtik. Kargaşanın başladığı zamanlarda ellerimizi kaldırıp "sakin olun, birbirinizi ezmeyin" diye bağırıldığımızda, insanlar sakın hareket etmeye başlıyordu.

Ertesi gün Şişli Camii'nin önünde polis müdahalesiyle karşılaştık. Taksim'e yakın her noktada olduğu gibi burada da sabahtan akşama kadar çatışmalar yaşandı. İlk defa bir eylemde bu kadar yorulduğumu bilirim. Gece saatlerinde hem yorgunluk, hem yağmurun başlamasıyla diğer arkadaşlarla görüşüp Şişli'den ayrıldık; ama Taksim'de cisimleşen sloganda dendiği gibi "bu daha başlangıç"tı.

Abdullah'ın ölüm haberinden sonra yürekleri dağılayan bir şekilde öldürülen Ali İsmail Korkmaz'ın ölüm haberi Antakya'da ikinci bir infial yarattı. Ali İsmail'in ölümünün ardından Antakya Armutlu'da sokaklar hiç boş kalmadı. Gündüz işte / gece direnişte, Antakya halkı Armutlu barikatlarında destan yazıyordu. Vali'nin zor durumda olduğu, iki aya yakın bir zamandır polisin Armutlu sokaklarına giremediği haberleri gazete başlıklarını doldururken, çatışmalarda barikat malzemesi olarak kullanılan televizyonlar, çamaşır makineleri, arabalar, çatılardan TOMA'lara atılan su depoları, ev eşyaları, TOMA'ları etkisiz hale getirmek için atılan ziftler, yokuşlara dökülen zeytinyağları, Antakya direnişinin dilden dile dolaşmasını sağladı ve diğer illerdeki direnişçilere ilham verdi.

Abdullah Cömert ve Ali İsmail Korkmaz'ın acısı dinmeden Ahmet Atakan'ın ölüm haberini aldık. Devletin polisi "destan yazmaya" devam ediyor, ama şairin dediği gibi "durduramayacaklar halkın coşkun akan selini".

Antakya'da polisin saldırısının şiddeti de halkın direnişinin görkemi de en çok şehidin buradan çıkması da gösteriyor ki, egemenler istediği kadar şiddet ve baskı uygulasin, Antakya'ya dönük ne tür hesaplar yaparsa yapsın, onların bu hesaplarını yerle bir edecek olan halkın direnişidir. Örgütlü mücadele edildiği zaman, ölüm gözlerde küçüldüğü zaman; hem Antakya halkının özgürlüğü, hem de insanlığın kurtuluşu o zaman gelecektir. İşte o zaman savaşı ve sömürsüz bir dünya özlemimiz son bulacaktır.

**"Kurtuluş yok tek başına
ya hep beraber ya hiçbirimiz."**

Ahmet Atakan ölümsüzdür!

6 Eylül günü ODTÜ'ye yapılan polis saldırısı, Antakya'da da kitlesel protestolara neden oldu. 10 Eylül günü yapılan eyleme katılan Ahmet Atakan, polisin sıkı biber gazını kafasına çarpması sonucu şehit oldu. Halkevi üyesi olan Ahmet Atakan'ın öldürülmesi ile ilgili polis

çeşitli spekülasyonlar üretmeye çalıştı, ancak bunlar boşa çıktı.

Ahmet Atakan'ın katledilmesi, ülkenin dört bir yanında yapılan kitlesel ve çatışmalı eylemlerle protesto edildi. Antakya, İstanbul, İzmir, Adana, Bursa, Dersim, Ankara, İzmit, Samsun, Trabzon, Artvin, Çanakkale, en etkili eylemlerin yapıldığı yerler oldu.

Taksim Dayanışması da, aynı gün Taksim Meydanı'nda eylem gerçekleştirdi. Toplanan kitle, devletin gaz bombalı ve plastik mermili saldırısı ile karşılaştı. Direnişçiler de havai fişekler ve çeşitli araçlarla saldırıya karşılık verdiler. İstiklal Caddesi'nin her sokağı, Cihangir, Beşiktaş, Kadıköy ve emekçi semtler eylem alanına döndü, İstanbul'un pekçok semtinde sabahlara kadar süren çatışmalar yaşandı.

Atakan'ın cenazesi de her aşamada devletle çatışma halinde kaldırıldı. Gece yarısı saat 1.30 civarında katledilen Ahmet'i sahiplenmek için gelen ailesi ve arkadaşlarına ilk saldırı, hastane önünde yapıldı. Gaz bombaları ve plastik mermiyle yapılan saldırıya karşı barikatlar kuran kitle Armutlu'ya çekildi.

Aynı gün Ahmet Atakan'ın cenazesi Armutlu'da düzenlenen törenle gömüldü. Binlerce kişinin katıldığı cenazede, Haziran Ayaklanması'nda şehit düşenlerin aileleri de vardı ve şehitlerin fotoğrafları taşındı. Çatışmalar gece geç vakitlere kadar devam etti. Polis Armutlu'ya yine giremedi.

10 Eylül günü, Ahmet Atakan'ın cenazesinin kaldırıldığı günün akşamı, Adana 5 Ocak Meydanı'nda Eğitim-Sen'in çağırısıyla toplanan kitle, Çakmak Caddesi'ne yöneldi. Eylemde, "Faşizme ve polis terörüne teslim olmayacağız" pankartı taşındı. Çakmak Caddesi boyunca sloganlarını aralıksız olarak atmayı sürdüren yürüyüş kolu, Atatürk Caddesi'ne geçerek Haziran Direnişi'nin simgesi durumunda olan Atatürk Parkı'na girdi.

Parka yürüyerek gelen kitleyi kalabalık bir kitle karşıladı. Aralarında Proleter Devrimci Duruş ve Fatih Öktülmüş Kültürü'nün de bulunduğu kitlenin sloganları hiç kesilmedi ve çoğalan kitle, pankartın etrafında toplandı. Bir dakikalık saygı duruşundan sonra okunan basın bildirisi sık sık gür sloganlarla kesildi. Basın açıklamasının bitiminden sonra da oturma eylemine geçildi.

11 yılda hapiste 2000 kişi öldü Adalet Bakanı bu oranı az buluyor!

Adalet Bakanlığı'nın verilerine göre, AKP'nin hükümet olduğu son 11 yıl içinde, 1989 kişi hapishanelerde yaşamının yitirdi. Halen ağır hasta ve bakıma muhtaç, 196 hükümlü ve 62 tutuklu olmak üzere toplam 258 kişi bulunuyor. Bunlar, Bakanlığın resmi rakamları. Hiç kuşkusuz gerçek durum, çok daha vahimdir. Ama sadece bu rakamlar bile, hapishanelerde tutsakların ne kadar insanlık dışı koşullarda tutulduğunu ortaya koymaya yeter de artar bile.

Hal böyleyken Adalet Bakanı Sadullah Ergin, hapishanelerde ölüm oranının düşük olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Bu konuda örnek olarak gösterdiği yer ise Avrupa!

Mecliste verilen bir soru önergesini yanıtlayan Ergin, 2002 yılından itibaren cezaevlerinde yaşamını yitiren hükümlü ve tutukluların sayısını açıkladı. Onun verdiği rakamlara göre, sayı her yıl biraz daha artarak yaklaşık 2000'lere ulaşıyor. Bunların üçte biri de henüz mahkemesi sonuçlanmamış tutuklular. Buna rağmen Ergin, Türkiye cezaevlerinde yaşamını yitiren hükümlü ve tutuklu oranının Avrupa ortalamasının altında olduğunu iddia etti. Avrupa Konseyi üye ülkeler ortalamasının yüzde 28.9 olduğunu, Türkiye'de ise yüzde 21.8 olduğunu söyledi.

Bu oranlar ne kadar doğrudur bilinmez. Fakat öyle kabul etsek de, bu Avrupa'nın insan hakları sicilinin ne denli kötü olduğunu bir kez daha kanıtlanmasındır. "Demokrasi" ve "uygarlık" timsali olarak gösterilen Avrupa'nın gerçek yüzünü, burjuva demokrasisi denilen şeyin işçi ve emekçi düşmanı olduğunu gösterir.

Diğer yandan Avrupa hapishanelerin ne kadar korkunç olduğu kimse için sır değil. Dolayısıyla bu konuda kıstas ya da vurulacak kriter Avrupa olamaz. Adalet Bakanı, Avrupa'nın bu durumunu göstererek, Türkiye'deki vahşeti örtbas edemez. Her zamanki gibi "ölümü gösterip sıtmaya razı olmamız" istenmektedir ki, bu tür demagogilerle gerçeklerin üstünü kapatamazlar.

O gerçek ki, son 11 yıl içinde 2000 kişinin hapishanelerde öldürüldüğünü ve daha yüzlercesinin de ölüme mahkum edildiğini söylüyor. İçlerinden bazıları yükselen mücadele ile kopartılıp alındı. Fakat dışarı çıktıktan sonraki ömürleri de çok sınırlı oldu. Yeni ölümleri durdurmak için daha güçlü ve birleşik mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Hasta tutsakları zindanlardan koparıp alalım! Onları ölüme terk etmeyelim!

DHKP-C savaşçısı Muharrem Karataş şehit düştü

DHKP-C militanları, 20 Eylül'de Ankara Emniyet Müdürlüğü ve müdürlüğe ait ek binaları hedef alan roketli eylem yaptılar. Saat 21.30 sıralarında gerçekleştirilen eylemin ardından militanları yakalamak için 5 bin polis operasyon düzenledi. Çıkan çatışmada DHKP-C militanı Muharrem Karataş şehit düştü, Serdar Polat ise ağır yaralandı. DHKP-C yaptığı açıklamayla eylemi "Haziran ayaklanmasında şehit düşenler, sakat kalanlar için" yaptığını duyurdu.

Şehit düşen Muharrem Karataş'ın cenazesi Çorum'da toprağa verildi. Keçiören'deki cenazeyi Karataş'ın ailesi ve TAYAD'lılar olarak 21 Eylül'de Çorum merkeze

getirdiler. Cemevinde saat 10'da yapılan törenin ardından Yoğunpelit Köyü'ne götürüldü. Ailesi tarafından düzenlenen törenin ardından TAYAD'lılar da kendi mezar anmalarını gerçekleştirdiler. TAYAD imzalı "Muharrem Karataş ölümsüzdür" pankartının ardından kortej oluşturarak sloganlarla yürüdüler. Mezarı başında Muharrem Karataş'ın hayatı ve mücadelesi anlatıldı.

Ankara'daki çatışmada ağır yaralanan Serdar Polat ise, hastaneye geç götürülerek katledilmek istendi. Ankara Numune Hastanesi'nde ameliyata alınan Polat'ın durumunun iyi olduğu, avukatları tarafından açıklandı.

Muharrem Karataş'ın şehit düşmesinin ardından DHKP-C militanları Okmeydanı, Sarıgazi, Bağcılar, Gazi Mahallesi, İkitelli semtlerinde korsan eylemler yaptılar.

31 Mayıs günü patlak veren Haziran Ayaklanması sürecinde en çok konuşulan konulardan biri de “gençlerin mizah gücü” idi. Vahşetin tam da ortasında, yağın gaz fişeklerinin, ölümcül gaz bulutunun, tomaların, panzerlerin içinde... “inanılmaz” bir biçimde mizah yapıyordu. Hem de en güçlü, en pervasız, en “orantısız” dozda!

Bu durum, hem direnişin meşruiyetini artırıyor, hem de kitleler nezdinde “sıcak” yönünü oluştuyordu.

Ancak **gençlerin bu “performansı”, burjuvazi tarafından iki farklı biçimde örgüt düşmanlığının ve örgütsüzlük propagandasının malzemesi haline getirildi.**

Birincisi, ‘80’lerden bu yana süren, devrimcilerin son derece katı, asık suratlı ve sekter oldukları yönündeki propagandanın pekiştirilmesinde kullanıldı. **İkincisi**, Haziran Ayaklanmasının en önemli unsurunun mizah olduğu, “90 kuşağı”nın, devrimcilerden farklı, çok “neşeli-sevimli-zararsız” gençler olduğu, bu yanı sıra da “terörist” olmadıkları propagandasının zemini haline getirildi. Oysa bu iki savda, gerçeğin çarpıtılmasından başka bir şey değildi.

‘70’lerin mizahı

Karşıdevrimci 12 Eylül edebiyatının en önemli unsuru, asık suratlı, mutsuz, hırçın ve marjinal devrimcilerdir. ‘80’lerden dönüp de ‘70’lere bakıldığında görülen tek şey, kan-revan içinde bir ülkedir. Öyle ki, bu ülkede yaşayan devrimciler, “kardeş kavgası” içinde insanlıkları unutacak kadar kendinden geçmiş, ailelerine düşmanlaşacak kadar sekterleşmiş, yaşamdan ve yaşamın güzelliklerinden kopuk, mutsuz, kasvetli, adeta uzaydan gelmiş yaratıklar olarak tanımlanıyor.

Ancak **bu tablo, burjuvazinin karanlık kafasının ürünüdür; karşı-devrimin, devrimcileri gözden düşürme çabasının malzemesidir.** Yaşam böyle değildir; zaten böyle olması da mümkün değildir.

Zaten gerçek durum da tam tersidir. ‘70’li yıllar, kahkahanın, coşkunun, umudun doruk yıllarıdır. **Ve bu gerçeklik, yaşamın her alanında kendini gösterir.**

Mesela devrimcilerin kolunun altına kıştırarak gezdiği Gırgır dergisi, ‘70’li yıllarda “dünyada tirajı en yüksek mizah dergisi” ününe sahiptir. Dünyaca ünlü mizah ustamız Aziz Nesin’in kitapları, 60’lı, 70’li yıllarda yazılmış ve en çok okunan kitaplar arasında yerini almıştır.

Mesela film sektöründe ‘70’li yılların filmlerine damgasını vuran unsurlar, “fakir ama onurlu insanlar”, “gerçek aşklar”, “kalabalık aile dayanışması” ve hepsine damgasını vuran güçlü bir mizah unsurudur. Öyleki Hababam Sınıfı serisinden Şaban filmlerine kadar pekçok film, bugün televizyonlarda tekrar tekrar gösterilmesine rağmen hala yaygın biçimde seyredilmekte ve yapı-

Mizah direnme gücüdür

lan espriler hala içten gülmele-
rin vesilesi olmaktadır. Filmler
umut, sevgi, coşku ve özgüven
doludur ve bunu seyircisine de
aşılacaktır. Ya da tersten,
seyircisinde varolan bu unsurlar,
filmlerin konusu olmuştur.

İlginçtir; burjuva propaganda tarafından, ülkemiz tarihinde en karanlık dönem olarak lanse edilenin aksine, ‘70’ler değil ‘80’lerdir alay ve kınama konusu olan. ‘70’lerin mizahı

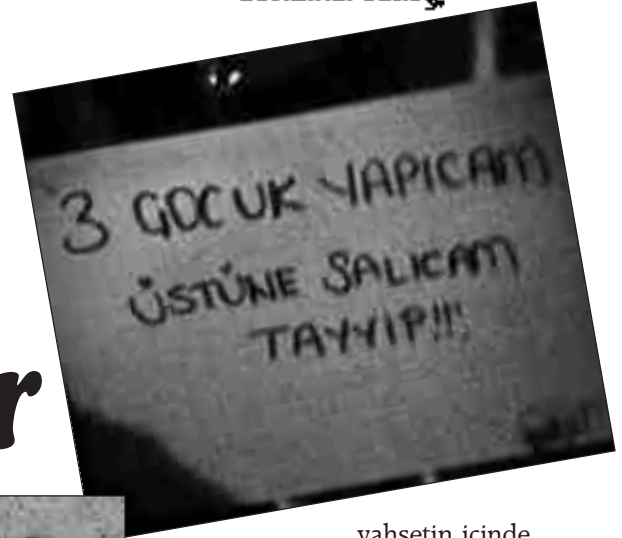
kimse için alay konusu olmazken, ‘80’lerin mizahı bugün çekilen komedi dizilerinin en önemli malzemesidir. Keza ‘80’lerin filmleri genel olarak kasvetli, melankolik, karanlık, umutsuz, güvensizdir. Kısacası ‘80’lere ait hemen her şey, esprilerinden sanatına, modasına kadar, adeta bir “kitch” örneği olarak görülmektedir ve bu yargı da haksız değildir.

‘80’lerin bu tablosu iki cümleyle özetlenebilir: Bir tarafta, 12 Eylül cuntasının saldırganlığı, vahşeti ve bunun kitlelerde yarattığı korkulu, karanlık, umutsuz, güvensiz ortam durmaktadır. Diğer tarafta ise, Amerikan emperyalizminin (ekonomik siyasi unsurlarının yanında) kültürel baskısı; bu baskının bireyselleştirmeden yapmacık mizahına kadar her alana yansıyan zorlama ve yapay şekillenışı vardır.

Güçlü mizah, güçlü direnişlerden doğar

Mizahı doğuran en önemli unsur, umut ve coşkudur. Kendisiyle ve yaptıklarıyla barışık insanlar, yaşamın güzellikleri karşısında gülmeyi bilirler. Umutsuz ve karamsar insanların kendisinin gülmesi mümkün olmadığı gibi, başkalarını güldürecek üretimler gerçekleştiremesi imkansızdır. İkinci önemli unsur ise, toplumsal ilişkinin düzeyidir. Mizah, insanal ilişkinin gelişkinliğine bağlı olarak ve bu ilişkinin içinde ortaya çıkar. Bireysellik mizahı üretmez. Toplumsal ilişkiler ne kadar güçlü, tek tek bireyler ne kadar sosyal, insanlar arası ilişkiler ne kadar köklü ise, üretilen mizahın gücü de o kadar yüksektir. Kitlelilik, mizahın üretim ve yeniden üretim sürecini sonsuz kılar. Yapılan her espri, bir sonrakinin zeminini oluşturur. Mizahın da kolektif üretimi söz konusudur.

Mesela işkence kendi başına ne kadar vahşi ve korkunç görünürse görünsün; direnen insanlar o

vahşetin içinde bile komik-gülünesi unsurlar bulurlar. **Direndikleri için mizah yapar, mizah yaptıkça direnişi yaygınlaştırırlar.** İşkence seansından direnmiş olarak dönen, görünüşü paramparça ve kan-revan içindeki devrimcilerin, işkenceye-işkenceciye ilişkin bitmek tükenmek bilmez komik anekdotları, şaşırtıcı görünebilir; ama oldukça yaygındır. Koşuş ortamı, bu tabloyu daha da güç-

lendiren bir etki yaratır.

Mesela Haziran ayaklanması sırasında, çatışmanın en şiddetli anında, üstelik Taksim Meydanı’nın tam ortasında “anne merak etme, ben arkalıdayım” yazılmasını görmeyen yarattığı etki, güçlü bir kahkahadan başka birşey olamaz.

Yine Haziran ayaklanması sırasında çekilen bir fotoğrafa da yansıyan, Odakule’de gazbombalarının gri bulutunun içinden koşarak kaçan insanların yüzündeki gülümseme, ayaklanmaya katılanlar açısından hiç de şaşırtıcı değildir. Sıkılan gazın vahşetine karşı en etkili savunma olarak, kolektif mizahla ortaya çıkmıştır. Saldırının en şiddetli anında bile, herkes gülecek bir unsur bulabilmektedir.

Çünkü **korku kadar, cesaret de, gülmek de buluşucudur. Gerçekten içten gelen bir kahkahayla gülmeyi ve güldürmeyi en iyi başaranlar, kendine güvenen, direnen, yaptığı işten mutluluk, geleceğe ilişkin umut duyan, başarmanın zevkine varan insanlardır.**

İşkencede ya da hapiste olan bir insanın, genel olarak moral bozukluğu yaşadığı zannedilir. Oysa, **devletin en yıldırıcı saldırısı olan işkenceye karşı direnen insan, işkenceciden daha güçlüdür.** Yaşamın o ‘an’dan ibaret olmadığını bilir, sınıf mücadelesinin kazanacağına inanır. Bedeni ezilmektedir, ancak bilinci o ‘an’ın da, o ortamın da çok üzerindedir. İçine atıldığı küçücük hücre-
sinde, sosyalizmin uçsuz bucaksız refahını, görkemini ve güzelliğini hayal edebilmektedir. İşkenceci sürekli olarak “ben devletim, sen devletle başede-mezsın” derken, direnen insan o devletin yıkılma-ya mahkum bir çürük ağaç olduğunu bilmekte ve bu bilinçle direnirken kendisi devleşmektedir. Bu nedenle, o ortama ait herhangi bir şeyle rahatlıkla alay edebilmekte, gülebilmekte, güldürebilmektedir.

'68 kuşağının, '70 devrimcilerinin ve 12 Eylül'de direnenlerin, o günlere ait anıların genel olarak "komik" olmasının nedeni budur.

Her direniş, kendi mizahını üretmiştir. Bu 12 Eylül öncesinde de böyleydi, Haziran ayaklanmasında da... **Bugünü farklı kılan, üretilen mizahın yaygınlaşma biçimidir. Geçmişte direnişin mizahı, yaşayanların içinde kalmakta, en fazla birebir sözlü aktarımların konusu olmaktadır. Bugün ise iletişim araçları, mizahın yaygınlaşmasını kolaylaştırmakta ve hızlandırmaktadır. Teknoloji, mizahı görünür hale getirmiştir.**

Korkunun gücü de derindir

Elbette ki çözülenlerin, direnmeyenlerin, saldırılar karşısında yılgınlık ve korkuya kapılanların, gülmesi ve güldürmesi söz konusu bile değildir.

Haziran ayaklanmasına katılan gençlerin önemli bir kısmı, '80 öncesi devrimcilerin çocuklarıdır. Herbirinin ailesinde en az bir eski devrimci vardır. Ve bunların ezici çoğunluğu, yenilgi ve yılgınlık ile mücadeleyi bırakmış kişilerdir. Barikat başlarında, grevlerde, sokak çatışmalarında, mahalle nöbetlerinde direnmiş; fakat birçoğu gözaltında çözülmüş, hapishanelerde yaptırımlara boyun eğmiş, içlerinde umutsuzluğu ve yılgınlığı büyütmüşlerdir. Burjuvazinin o dönemi "karanlık yıllar" ilan etmesinde en büyük yardım, korkunun ve yılgınlığın pençesindeki eski devrimcilerden gelmiştir. Çünkü onlar geçmişe baktıklarında, bu duyguları hissettirmektedirler.

Çocukları onların duygularının yansımasıdır. Sokak çatışmalarının kahramanlık hikayeleriyle, şube ve cezaevlerinin vahşetinin yansıtılmasıyla büyümüşlerdir. Bu bir biçimde '90 kuşağında kendisini göstermektedir. Bu gençler barikat başlarında son derece militan bir şekilde direnirken, gözaltı ve hapishane korkularını açıkça ifade etmektedirler. Diğer taraftan, '70'lerin devrimciliğini küçümsemelerinde, yenik-eski devrimcilerden aldıkları ruhsal şekillenişin etkisi büyüktür.

Elbette ki, bu durum onların suçu değildir. Genel olarak Türkiye devrimci hareketinin 12 Eylül'de iyi bir sınav vermemesinin, "dövüşsüz yenilgi"nin sonuçlarıdır bunlar.

* * *

Herşey bir yana, **hangi yıl olursa olsun, gençler genel olarak şamatacıdır. Bu durum, "genç" olmanın doğası gereğidir.** Nazım'ın "Benim en güzel yaşım, 19 yaşım" şiirinin anlamı buradadır zaten. "Gençlik", insan yaşamının en rahat, en mutlu, en coşkulu, en fütursuz dönemidir. Bu duygular yaşamın her alanına yansır; en sıkıntılı sorunlar bile gençliğin coşku-fütursuzluğu içinde hafifleşir.

Bu nedenle gençlerin içinde espri yapma

oranı genel olarak yüksektir. Ancak her espri, her şamata, doğru ve sağlam temellere oturmaz. "Zevzeklik" ile "güçlü mizah" arasındaki fark, sanıldığından daha derindir.

Haziran ayaklanması sırasında, gençler genel olarak iyi bir performans sergilediler. Bir yandan barikatların başında nöbet tuttular, en önde çatıştılar, bir yandan da direnişin

mizahını ürettiler...

Aileler, çocuklarını devrimci yaşamdan, hatta genel olarak toplumsal yaşamdan uzak tutarak onların "zarar görmesini" engellemeye çalışmışlardı. Çocuklarını kavanozda-cam fanusun içinde büyüttüklerinde "dışarının kötülüklerinden" koruyabileceklerini düşünmüşlerdi. Böyle yaparak dünyaya kendi merkezinden bakan, bencil, yüzeysel, özgüvenden yoksun, kafaca büyüüp olgunlaşmayan, sürekli depresif, bireysel sorunlarıyla boğuşan, bu nedenle de mutsuz gençler yetiştirmişlerdi.

Direnış, gençleri de değiştirdi ve bugüne kadar yaşamlarında olmayan, onlardan uzak tutulan pekçok şeyi keşfetmesini sağladı.

Kolektifin gücünü, paylaşmanın zevkini, mücadele-

nin coşkusunu tattılar. Kazanmanın özgüveniyle, toplumun sorunlarını kendi benliğinde hissetmenin onuruyla, "büyüme"nin umuduyla, çevresindekilere güvenmenin doğallığıyla tanıştılar. O çok yakından tanıdıkları "eski" devrimcilerden farklı olarak, hala mücadelenin içinde olan "eskimemiş" ama ortayaşlı devrimcilerle tanıştılar. **İlginçtir, hayatında ilk defa barikat gören, ilk defa polisle çatışmayı öğrenen '90 kuşağı, yaşamı barikatların başında, direnişlerde, çatışmalarda geçmiş olan eski kuşağı korumak, kendisini siper etmek için özel bir çaba da gösterdi.** Birçok "ortayaşlı" devrimci, barikatların başından adeta "kovuldu", sıcak çatışma anlarında gençler tarafından korundu, kollandı...

Gençler yaşamlarına yeni giren bu kavramlardan, yaşadıkları her bir andan sonsuz ve doyumsuz bir zevk aldılar. İnancın ve coşkunun kanatlandırıcı etkisi, hem direniş boyunca yaşamlarını farklılaştırdı, hem de mizah güçlerini artırdı.

Burjuvazi, istediği kadar gençlerin çatışmalardaki rolünü hafifsetmeye çalışsın. **Haziran ayaklanması, cep telefonu başındaki gençlerin komik "tweet"leriyle değil, cep telefonuyla birlikte sapan, taş ve eline geçirdiği her türden aleti silahlaştıran gençlerin aktif çatışmalarıyla, barikat başlarında gözükara direnişleriyle, korkularını çatışmanın içinde yenerek cesaretle ileri atılmalarıyla gerçekleşti.**

Bakanlık raporunda Haziran Ayaklanması

Star Gazetesi'nde yayınlanan bir yazı, İçişleri Bakanlığı'nın Haziran Ayaklanması'na ilişkin geniş kapsamlı bir rapor hazırladığını ortaya koyuyordu.

Rapora göre, Haziran Ayaklanması'na 80 ilde yaklaşık 3 milyon 545 bin kişi aktif olarak katılmış, sadece Bayburt'ta eylem yapılmamış. En çok katılım 1 milyon 13 bin kişiyle İstanbul'da gerçekleşmiş. Direnişe en kitlesel katılım, 1 Haziran, 7 Temmuz ve 13 Temmuz tarihlerinde gerçekleşmişti. 1 Haziran, ayaklanmanın başladığı gün olarak özel bir önem taşıyor.

Eylemlerde 5 bin 341 kişi gözaltına alınmış, toplam 160 kişi tutuklanmış. Yine rapora göre, Türkiye geneli operasyonlarda gözaltına alınanlara ilişkin "örgütsel dağılımda" MLKP yüzde 38'ye ilk sırada yer alıyor. Gözaltına alınanların yüzde 23'ü SDP, yüzde 8'si TKP-ML, yüzde 7'si ise DHKP-C "mensubu" olarak kayıtlara geçirilmiş.

Raporda eylemlerde devrimci kurumlardan ulusalcı cepheye kadar çok geniş bir kesimin etkili olduğu, en az etki eden kesimin ise dini örgütlenmeler olduğu belirtiliyor.

İçişleri Bakanlığı'nın raporunda, eylemlerde başı çeken örgütler ise şöyle sıralanıyor: "MLKP, DHKP-C, Halk Cephesi, Anarşistler, DEV-YOL, Maoist Komünist Parti (MKP), Direniş Hareketi, Devrimci Sosyalist İşçi Hareketi (DSİH), Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birlikleri (MLSPB), Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Türkiye Komünist Partisi- Marksist Leninist (TKP-ML), Türkiye Komünist İşçi Partisi, BDSP, Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi (SYKP), Genç-Sen, TİKB-Bolşevik Proleter Devrimci Duruş, Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP), Halkevleri, Türkiye Gençlik Birliği (TGB), Anti Kapitalist Müslüman, Devrimci Müslüman Gençlik, Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP)."

Bakanlık raporunda, twitter konusunda da özel bir kayıt düşülmüş. Buna göre, özellikle 20 twitter hesabından günlük ortalama 5 bin tweet atılmış, yaklaşık 2,5 milyon tweet ise İngilizce.

İçişleri Bakanlığı, hazırladığı bu raporla devrimci yapıları hedefe çakmak, yeni gözaltı ve tutuklama furiasının gerekçesi haline getirmek istiyor. Ancak Haziran Ayaklanması, tam da faşizmin bu saldırgan, baskıcı ve yasakçı tutumuna karşı, hak ve özgürlüklerini savunmak isteyen kitleler tarafından gerçekleştirildi. Ayaklanma dalgası bugün için geriye çekilmiş durumda. Ancak öfke bitmedi, kitlelerin tepkileri dinmedi. Ahmet Atakan'ın cenazesinin bütün ülkede yeniden güçlü, militan eylemlere yol açması; merdiven boyamak gibi en küçük bir olayın bile bütün ülkeyi etkileyen bir "direnış" biçimine dönüşmesi; parklardaki forumlardan işyerlerine kadar günlük yaşamın her anında bir biçimde Haziran günlerine atfı yapılması, bu durumun ilk anda akla gelen örnekleridir. Kitleler, yeni bir yükselişin öncesinde, tepki biriktirmektedirler. Devletin saldırıları ise bu yükseliş durduran değil, belki de yeniden güçlendiren bir etki yaratacaktır.

Rojava, Kürtçe “Batı” demek. Yani Batı Kürdistan. Suriye’nin Kuzeyi’ni oluşturuyor. Derik’ten Efrin’e Türkiye sınırının yaklaşık 700 kilometrelik bir alanını kapsıyor. Esasında Kürdistan’ın Türkiye’de kalan bölgesinin bir deva-mı. Türkiye’deki Kürtlerin, tren yolunun karşı yaka-sında yaşayan akrabaları...

İ. emperyalist paylaşım savaşı sonrası, oradan geçen “demiryolları” sınır yapılmış, şehirler, kasa-balar, köyler bölünmüş. Dönemin en güçlü emper-yalist ülkesi İngiltere’nin Fransız emperyalistleriyle birlikte hazırladıkları, sonrasında Rusya’nın da eklendiği “Skyes-Picot” anlaşması ile Ortadoğu, emperyalistlerce paylaşılmış. Şimdi yeni bir emperyalist savaşının yaşandığı günümüzde, sınırlar yeniden çizilirken, Afganistan, Irak ve Libya’nın ardından Suriye’de de iç savaş çıkartıl-dı.(*)

Bu planların içinde Türkiye, önemli bir yer tutu-yor. Türkiye’nin Suriye ile 900 km uzunlukta bir sınırı bulunuyor. Bu sınırlar, çoğunluğu radikal İslamcı grupların oluşturduğu “muhalifler” tarafın-dan kevgire çevrilmiş durumda. Ellerini kollarını sallayarak girip çıkıyorlar. Buralarda eğitiliyor, tedavi ediliyor, yedirilip içiriliyor, silahlandırılıyor, sonra Suriye’ye gönderiliyorlar. Esad rejiminin tıpkı Libya’daki gibi çok kısa bir sürede yıkılacağı-nı düşünen Türk egemenleri, Suriye pastasından en iyi şekilde nasiplenebilmek için, bu uğursuz rolü iki yıldır oynuyor.

Fakat hiçbir şey umdukları gibi olmadı. **Rusya, Çin ve İran, Ortadoğu’daki çıkarları için, Esad rejimini cansiperane savundular. İslamcı grup-ların gerici niteliği ve savaş boyunca sergile-dikleri vahşet, başta Suriye halkı olmak üzere tüm dünya halklarının büyük tepkisini çekti. Buna bir de Rojava’daki Kürtlerin geçtiğimiz yıl ilan ettikleri özerklik eklendi.** Ve Rojava, sadece Suriye’nin dengelerini değil, Türkiye’deki ve dün-yadaki gelişmeleri de etkileyen önemli bir faktör oldu.

Kürtlerin yönetimi ele geçirme süreci

Suriye’de iç savaş başladıktan sonra, Kürt nüfusunun yoğun olduğu Rojava’da (Suriye’de Kürt nüfusun 3.5 milyon olduğu söyleniyor) uzun süre bir bekleyiş hakimdi. Kürtler, on yıllardır baskı altında tutuldukları Baas rejimine karşıy-dılar, fakat Baas’a savaş açan “muhalif”lerin de Kürt düşmanlığında onlardan farkı yoktu. Üstelik savaştan kimin galip çıkacağı da belli değildi. **Kürt halkı bir yan-dan uzun yılların getirdiği “rejim korkusu”nu yaşı-yor, bir yandan da muha-liflere güvenmiyorlardı. Bu ruh hali, yaklaşık bir yıl sürdü.**

Rojava’da bulunan Kürt örgütleri içinde en güçlü olanı, PKK’nin Suriye kolu olarak 2004’te kurulan Demokratik Birlik Partisi PYD’dır.

Fakat PKK’nin Suriye’de yıllar öncesine dayanan bir geçmişİ, faaliyeti vardı. Başta Öcalan olmak üzere birçok PKK’li, ’80 sonrası Suriye’ye geçti ve orada kamp kurdular. Ta ki, 1999’da Öcalan Suriye’den çıkartılana kadar, **Baas rejimi PKK’nin varlığına göz yumdu. Fakat Baas, iktidara geldiği andan itibaren Suriyeli Kürtler üzerinde baskı kurmuştu,** hatta kimlikleri bile yoktu. Asimilasyon politikası güdü-lü-yor, Kürt bölgelerine Araplar yerleştirilerek ulusal varlığına son vermeye çalışılıyordu. Buna karşın Kürt halkı direndi. Son olarak 2004 yılında Kamışlı’da yapılan katliama karşı büyük bir direniş sergiledi.

2011 yılında emperyalistlerin de kıskırtmasıyla Baas rejimine karşı muhaliflerin savaşı başladı. İlk başlarda Kürtler, Irak’takine benzer bir sürecin yaşanacağını sandılar ve öyle bir beklentiyi girdi-ler. “Rejim yıkılacak, bölge bize kalacak” diye düşünüyorlardı. Bununla birlikte **PYD’nin silahlı gücü YPG (Halk Savunma Birlikleri) kırsal kesimde konumlandı, kentlerin belli başlı yerle-rine güç yığıldı vb... Fakat yönetimi ele geçir-me teşebbüsleri olmadı.**

18 Temmuz günü Kobane’de, devletin karar organlarının bulunduğu kriz merkezinde büyük bir patlama meydana geldi ve birçok yönetici öldü. **Bölge yönetiminde bir boşluk oluştu. Devlet, yöneticisiz kaldı. Ve bu boşluğu ÖSO doldur-maya kalkınca, 19 Temmuz’da PYD, kentin yönetimini ele geçirdi.** Bu tarih, Rojava’da bir dönüm noktası oldu. (**)

Kobane’yi diğer şehirler izledi. Ardından **bu yerlerde kurumsallaşma çalışmaları başladı.** Diğer Kürt partileriyle birlikte Kürt Yüksek Konseyi (KYK) oluşturuldu. Konsey’e bağlı olarak “Sosyal Hizmetler”, “Savunma”, “Diplomasi” komiteleri kuruldu. YPG, kentlerde tugay ve tabur şeklinde örgütlendi ve “ulusal savunma gücü” olarak kabul edildi. Yönetimde kurumsallaşmayı sağlayacak kent ve köy halk meclisleri oluşturuldu. Bu meclis-lere değişik ulusların temsilcileri de katıl-dı. Ayrıca kentlerde güvenliği sağla-mak amacıyla “asayiş güçleri” kuruldu. Yüzlerce okul açıldı ve buralarda anadilde eğitime baş-landı.

Bütün bu kurumsallaşma çaba-larında, kadınların oynadığı rol, Rojava’yı sadece Suriye’de değil, Ortadoğu’da öne çıkaran bir öneme sahip-tir. Emperyalizm eli-y-le pompalanan geri-cilik, bölgede en fazla kadınları etkile-mektedir. Buna kar-şın Rojava’da kadınlar, eğitimden, sanata, askerlikten yönetim organlarına kadar her alanda görev

Suriye’deki dengeleri değiştiren bir faktör

ROJAVA

almakta, kendi kurumlarını oluşturmaktadır.

Esad rejimi, Türkiye’yi zor durumda bırakmak için bu duruma zımmen göz yumduğunu ima eden açıklamalar yaptı. Bir röportajında Esad, askeri üslerin PYD’ye kendileri tarafından bırakıldığını, fakat PYD dışındaki partilere izin verilmeyeceğini söylüyordu. Suriye ordusunun PYD ile çatışmadan uzak durması, sınır yerlerinde durmakla yetinmesi, Esad’ın sözlerini doğrular niteliktedir. **Esad rejimi ÖSO ile savaşan ve hatta ilerlemesini durduran bir silahlı gücün varlığından memnun olur.**

Çünkü objektif olarak, Esad ile PYD, aynı düş-mana karşı savaşmakta, aynı safta yer almak-tadır. Diğer yandan Türkiye’nin en büyük korkusu olan Kürtlerin Suriye’de özerk bir yapıya ulaşması, Türkiye’yi zor durumda bırakan, Suriye politikasını zorlayan bir rol oynayacaktır. Bu açılardan Esad rejimi, Rojava’daki gelişmeleri kendi çıkarları doğ-rultusunda değerlendirmiş olmaktadır. Elbette kimi plan ve hesaplar, sonrasındaki gelişmelerle bozu-lur, bazen bumerang gibi kendini vurur. Bu durum Rojava için de geçerlidir.

Kesin olan, Kürtlerin yönetimi ele geçirip kurumsallaşıyla Rojava, başta Türkiye olmak üzere Suriye ile ilgili tüm ülkelerin dikkatlerini üze-rine topladı ve Suriye üzerine yapılan planlarda mutlak hesaba katılması gereken bir güç olarak ortaya çıktı.

Türkiye’nin Rojava’ya saldırısı

Türkiye, Suriye’nin kuzeyinin PYD ağırlığında bir Kürt yönetiminin eline geçmesini büyük bir tep-kiyle karşıladı. “Seyirci kalmayız”la başlayıp “tam-pon bölge”den, “askeri müdahale”ye kadar birçok tehdit savurdu. Dışişleri Bakanı Davutoğlu, apar-topar Barzani’ye koştu. Federe Kürt Yönetimi ile birlikte Rojava’daki durumu nasıl değiştirecekleri-nin planlarını yaptılar. Hem sınır kapılarını sıkı sıkıya kapatarak Rojava’ya tecrit uyguladılar, halkı aç, susuz, ilaçsız bıraktılar; hem de El Nusra çete-sini üzerlerine saldılar.

Rojava, Türkiye’den ve Güney Kürdistan’dan gelen saldırılara bir yıl boyunca direndi. Bu süre zarfında Esad rejimi de muhalif-ler karşısında güç kazanmaya başladı. Bunun üzerine Türkiye, PYD ile diplomatik ilişkiye geçti. Temmuz ayında PYD Başkanı Salih Müslim ile iki kez görüştüler. Bu görüşmeler tam da Rojava’daki meclis seçimleri, anayasa yazım süreci ile ‘dönemsel Rojava yönetimi”nin oluşturma aşama-sında yapılıyordu. **Türkiye’nin bu görüşmelerde-ki gayesi, Rojava’da yönetimin oturmasını ve resmileşmesini engellemekti.** Zaten Davutoğlu, Rojava’daki bu adımları, *“sınırlarımızda farklı siya-si oluşumların ortaya çıkmasına izin veremeyiz*” diyerek karşılamıştı. Başbakan’ın danışmanların-

dan Yalçın Akdoğan ise, *“bu türden gelişmelere Türkiye evyallah edemez”* diyerek tepkisini ortaya koymuştu.

Görüşmelerle ilgili açıklama yapan **PYD lideri Müslim, Türkiye’nin kaygılarına “özerk yönet-min ilan edilmesi gibi bir durumun olmadığını” söyleyerek yanıt verdi.** “Siyasi bir çözüm bulun-caya kadar herkesin yer alacağı gecici bir yönetim kurulmasını istediklerini” ifade etti. Türkiye’den ise, ambargonun kaldırılmasını ve islami gruplara ver-dikleri desteği durdurmalarını istedi. Suriye’yi par-çalamak gibi bir niyetlerinin olmadığını, seçimleri kim kazanırsa yönetimi onların oluşturacağını söy-leyerek Türkiye’yi yatıştırmaya çalıştı.

Fakat PYD ile bu görüşmelerin hemen ardın-dan, El Nusra ile birlikte ÖSO, Rojava’nın en stra-tejik bölgesi Serakaniye’ye saldırıya geçtiler. PYD’nin kurucularından ve tüm Kürt gruplarının içinde yer aldığı Yüksek Kürt Konseyi’nin de Dışilişkiler Başkanı olan İsa Huso, bir suikast sonucu öldürüldü. Yani **Türkiye bir yandan dip-lomatik görüşmeler yaparken, bir yandan da bu saldırıları organize etmekten geri durmadı. İslamcı gruplar, daha önce çıkardıkları bir haritada, Rojava bölgesinde bir “İslam devleti” kuracaklarını açıklamışlardı.** Bu devletin hükü-metini de Ramazan Bayramı’nda duyurmayı plan-lamışlardı. Bunların arkasında Türkiye’nin bulun-duğu kimse için sır değil. Ancak amaçlarına ulaş-a-madılar. Kürtler bu saldırıyı püskürtmekle kalmadı, bu grupların hepsini Serakaniye’den çıkardı.

Çetelerin terk ettiği yerlerde, Türkiye, Mısır, Tunus, Bahreyn ve ABD yurttaşlarına ait pasaport ve kimlikler çıktı. Keza ölü ve yaralı ele geçirilen çete üyelerinin üzerinde, Türkiye Cumhuriyeti’ne ait kimlikler vardı. Bu kişiler ifadelerinde Türkiye’den geldiklerini söylediler. Türk ordusun-dan ayrılmış subaylar tarafından eğitildikleri ve Türkiye hava alanlarını kullandıkları belgelendi. Çatışmalarda yaralananlar ise Ceylanpınar ve diğer hastanelerde tedavi ediliyordu. Bunu protes-to eden Ceylanpınar halkına polis TOMA’larla sal-dırdı.

Türk devletinin saldırılarının yanı sıra, gerici kitle örgütleri de Rojava’ya saldırıya geçtiler. Özgür-Der, yaşanan çatışmalardan PYD’yi sorum-lu tutarak, El Nusra’ya destek verdi. Mavi Marmara olayından bildiğimiz İHH, Türkiye gene-linde ortaöğretim okullarından “her sınıfın bir yetim kardeşi var” projesi altında para toplamaya başla-mıştı. Bazı valiler buna karşı çıkınca, Milli Eğitim Bakanlığı “yardımcı olun” talimatı göndermişti. Bu paraların El Kaide’ye gönderildiği ileri sürüldü.

Kısacası devlet ve gerici örgütlenmeleriyle Türkiye, Suriye’deki radikal islamcı gruplara her tür desteği verirken, Rojava’daki Kürtlerin kaza-

nımlarını boşa düşürme çabalarını sürdürdü, sürdür-üyor. Bu konuda da en büyük yardımcılarında biri ne hazindir ki, Güney Kürdistan yönetimidir.

Güney Kürdistan’ın tutumu

Rojava’da Kürtlerin ilaca ve yiyeceğe en fazla ihtiyaç duyduğu bir dönemde, Güney Kürdistan yöneticileri, sınır kapılarını kapattılar.

Hatta silahlı birliklerle sınırı çok sıkı biçimde koru-maya aldılar. Oradaki Kürtleri açlıkla terbiye etme-ye kalkıştılar.

Bununla da kalmadılar, **Rojava’ya saldırıya geçen çetelerin Güney Kürdistan’dan girişleri-ne izin verdiler.** Kürt halkına sıkı sıkıya kapatılan sınırlar, çetelere açık haldeydi. **Savaşın tüm şid-detiyle sürdüğü bir dönemde ise kapıları açtı-lar, Rojava’nın boşalmasını istediler.** Daha fazla Kürdün savaşa katılması gerektiği bir sırada, kaçanları “Kürdistan’a hoşgeldiniz” pankartıyla karşıladılar. Sanki Kürdistan sadece Güney’den ibaretmiş ve Rojava Kürdistan’ın bir parçası değil-miş gibi...

Rojava’da Barzani’nin partisi KDP yöüngesin-de El Parti, Azadi gibi Kürt partileri bulunuyor. Güney yönetimi bu partiler aracılığı ile Rojava’de etkinlik kurmaya çalışıyorlar. Onları Güney’e çağı-rıp ayrı toplantılar gerçekleştiriyor, silahlandırıyor-lar. Elbette bu durum, Kürtlerin birliğini dinamitli-yor, Rojava’da kurulan Yüksek Kürt Konseyi’ni çatırtıyor. Öyle ki, Barzani’ye bağlı bu partilerin, ÖSO ile görüştükleri, ve birlikte bazı çatışmaların içinde yer aldıkları söyleniyor.

Güney Kürdistan’ın yetkileri, Türkiye ile sıkı ilişkilerini bu dönemde artturdılar. Neçirvan Barzani birçok kez Türkiye’ye geldi ve AKP hükûmetiyle görüşmeler yaptı. Görüşmelerin ardından Davutoğlu, *“Suriye ve Suriye’nin kuze-yindeki gelişmelere ilişkin* (Rojava kastediliyor-nba) *ortak tutum ve kaygılara sahibiz”* dedi.

Güney Kürdistan Yönetimi’nin Rojava’da Türkiye ile birlikte hareket etmesi, PYD başta olmak üzere birçok Kürt partisinin de tepkisini çekiyor. Bunun yeniden “birakuji” (kardeş kavgası) çıkarmasından duyulan kaygılar ifade ediliyor. KDP, Rojava’ya hiçbir yardımı sokmazken, *“peş-mergelerimiz hazırdır, Rojava’ya girebilir”* şeklin-deki açıklamaları, bu kaygıları daha arttırdı.

KDP’nin Rojava halkını sıkıştırarak ve kendine muhtaç hale getirerek PYD’yi zayıflatma çabası, uzun süredir beklenen “Kürt ulusal kongresi”nin de sürekli ertelenmesine yol açtı. Barzani yönetimi, Rojava’da PYD’nin güçlenmesi ile birlikte PKK’nin ağırlığını koyacağı bir kongreyi istemiyor. En son Kasım ayına ertelenen kongrenin, bu koşullarda yapılıp yapılmayacağının da garantisi yok.

Emperyalistlerin Rojava’ya yaklaşımı

ABD ve bölgedeki işbirlikçileri Türkiye ile Güney Kürdistan, Rojava’yı boğmaya çalışır-ken, başta Rusya ve Çin olmak üzere Esad rejiminden yana olan ülkeler, Rojava’daki gelişmeleri sevinçle karşıladı, PYD yöneticile-riyle diplomatik görüşmeleri başlattı.

Rusya Devlet Başkanı Putin’den Genelkurmay Başkanı ve Dışişleri Bakanı’na kadar en üst düzey yöneticileri, Rojava’da radikal islamcı grup-ların katliamlarını kınadılar. Bununla da kalmaya-rak Dışişleri Bakanı Lavrov, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’ni, saldırıları kınamak için hare-kete geçmeye çağırırdı. Ve Cenevre’de yapılan görüşmelere Kürtlerin de katılmasını istedi.

Elbette bu tutum, Rusya’nın Kürt halkının yanında yer almasından kaynaklanmıyor. Aynı Rusya, Esad rejiminin bir süre önce Halep’teki Kürt mahallelerinde yaptığı katliamı görmezden gelmişti. Rusya’nın Suriye’deki çıkarları, Esad reji-minin sürmesini gerektiriyor. Bu rejimi yıkmaya çalışan radikal islamcıların güçten düşmesi ve dünya kamuoyu nezdinde teşhir olmaları, Rusya’nın işine geliyor.

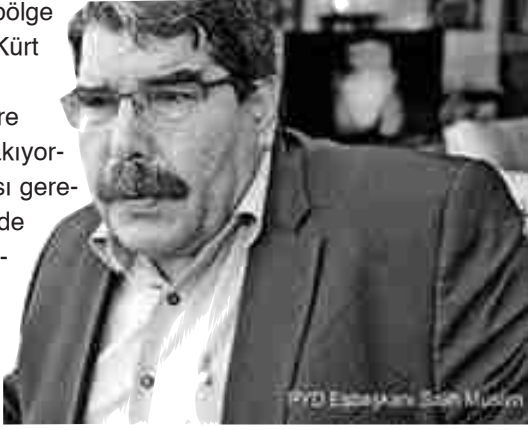
Benzer şekilde Çin de Suriye’deki Kürtlerle diplomatik ilişkileri başlattı. Bazı Avrupa ülkeleri-nin de görüşmeler yaptığı söyleniyor.

Sonuçta her emperyalist ülke, Kürt sorununa kendi çıkarlarından bakıyor. Suriye’deki çıkarları, Rusya’yı en azından şu kesitte Kürtleri destekle-meyi gerektiriyor. Fakat sonrasında bu desteğin sürüp sürmeyeceği gelişmelere bağlı olacaktır.

Bölgede Rusya dışında Suriye’ye en büyük desteği sunan bir diğer ülke İran. İran da radikal islamcılarının Rojava’daki saldırılarını kınadı. Dahası PYD lideri Müslim ile görüşmelere başla-dı. Yeni cumhurbaşkanı seçilen Hasan Ruhani, mecliste yaptığı yemin töreninde *“milli ve dini azınlıkların hakları için adımlar atılmış olsa da, maalesef istenilenin çok gerisinde. Ben azınlıkla-rın haklarının verilmesini kendime borç biliyorum”* diyerek, İran sınırları içindeki Kürtlere de yeşil ışık yaktı. İran Kürdistanı, yani Doğu Kürdistan’da PKK’ye bağlı PJAK ile İran hükûmeti arasında yapılan “ateşkes”e genel olarak uyulmakla birlikte, her an bozulma ihtimali bulunuyor.

Emperyalistler ve bölge ülkeleri, genel olarak Kürt sorununa, özelde Rojava'daki gelişmelere kendi çıkarlarından bakıyorlar. Bu, eşyanın doğası gereği böyledir. Türkiye'yi de bu konuda ikna edebilmek için, doğuracağı "ekonomik fırsatları" ileri sürüyorlar. Tıpkı Güney Kürdistan'da olduğu gibi Türk ihra-

catı için yeni bir pazar olacağı söyleniyor mesela. (Türkiye'nin Irak ile 20 milyar dolarlık ticaretinin 11 milyar dolarlık bölümü Kürt yönetimiyle yapılmış durumda.) Öte yandan Suriye'deki petrolün yüzde 60'ının Kürt bölgesinde olduğu hatırlatılarak, Türkiye'nin bu durumdan yararlanması isteniyor. Öcalan'ın savunmalarında ve en son newrozda okunan mesajında geçen "genişletilmiş misak-ı milli" projesi, Türkiye'nin Güney ve Batı Kürdistan'ın özerkliğini tanıyarak kendi sınırları içine almasıdır ki, bu Türk egemen kesimlerden bazılarının iştahını kabartıyor. Dahası içte Kürtlerle "çözüm süreci"nin geleceği, Rojava'daki gelişmelerle doğrudan bağlantılı hale geliyor.

Hatırlanacağı gibi Öcalan'la görüşmelerin başladığı ilk aylarda, Öcalan PYD'ye haber göndererek, Suriye'deki muhaliflerle birlikte hareket etmesini istemişti. PYD o yönde bazı girişimlerde de bulundu. Fakat yaşananlar buna olanak tanımadı. Ve PYD tekrar "üçüncü yol" dediği, hem Esad'a hem muhaliflere karşı duran tutumuna döndü. Emperyalist bir müdahaleye karşı çıktı ve kimyasal silahların Esad tarafından değil, muhalefet tarafından kullanıldığını söyledi. Ayrıca ABD ve bölgedeki işbirlikçileri tarafından kuşatılırken, Rusya, Çin, İran gibi ülkelere destek görmesi, o tarafa yaklaştırdı.

Diğer yandan Güney Kürdistan'dan gördüğü düşmanca tutum, Kürdistan'ın her parçasının kendi kaderini kendisinin çizmek zorunda olduğunu ve her parçanın kendine özgü farklı sorunlarla karşılaşacağını bir kez daha ortaya koydu.

Rojava'da Baas rejimi yıkılmış, yerine Kürtlerin ağırlığında yeni bir yönetim şekillenmeye başlamıştır. Bu yönüyle bir "devrim"den söz etmek mümkündür. Ancak henüz tamamlanmamış bir süreçten geçilmektedir. Savaşın halen sürüyor olması, ekonomik ve sosyal dönüşümlerin gerçekleşebilmesini zorlamaktadır. Ve bu sürecin başını çekenler, birçok dengeyi gözeterek hareket etmektedir. Örneğin "geçici yönetim" oluşturma ve özerkliği resmileştirme yönündeki adımlar bile, bundan dolayı atılmamıştır. Ayrıca devrimin niteliği de netleşmiş değildir. Bu, önderliğin kimde kalacağına ve gelişmeler karşısında nasıl bir tutum alacaklarına bağlı değişebilir. Fakat daha da önemlisi, bir devrim girişimi ya da tamamlanmamış bir devrim olarak kalma tehlikesi de vardır.

Bütün bunlardan bağımsız olarak bugün Rojava'da Kürt halkı kendi yönetimini oluşturma çabası içindedir ve verdikleri mücadele, saldırgan emperyalistlere, onların işbirlikçilerine, gericiye karşıdır. Emperyalizme darbe indirdiği sürece de ilerici-dir, desteklenmelidir.

Dipnotlar:

(*) Adını anlaştırmayı imzalayan iki diplomattan alan "Skyles-Picot", Ekim devrimi ile birlikte Bolşeviklerin eline geçmiş ve onlar tarafından dünya kamuoyuna açıklanmıştır. Anlaşmanın ifşası, Ortadoğu'da ulusal kurtuluş savaşlarını da tetikleyen bir rol oynamıştır.

(**) Kaynak, 23 Temmuz 2013 tarihli Gündem gazetesinde "Yönetimin adını koyma zamanı" başlıklı yazı. KCK Yürütme Konseyi üyesi Şahin Cilo ile yapılan röportaj.

Serkan Tosun Rojava'da şehit düştü

14 Eylül'de Suriye'nin Kürt bölgesi Rojava'nın Serakaniye şehrinde ABD destekli çetelere karşı savaşırken şehit düştü Serkan Tosun. MLKP militanı Tosun, Gazi'de yapılan törenle sonsuzluğa uğurlandı.

Tosun'un cenazesi ailesi ve yoldaşları tarafından, Urfa Ceylanpınar'da sınırdan alındıktan sonra, Diyarbakır'a götürüldü. Burada yapılan törenin ardından İstanbul'daki Adli Tıp Kurumu'na getirildi, 18 Eylül'de Gazi mezarlığında defnedildi.

Tosun için ilk tören Gazi Cemevi'nde yapıldı. Saygı duruşunun ardından kendi evine götürüldü. Cenaze için ise "Ölümsüzlerin ve Tutsakların Sesi Platformu"nun (ÖTSP) çağrısıyla saat 14.00'te Eski Karakol'da toplanan kitle, "Serkan Tosun ölümsüzdür", "Şehit namırın", "Rojava'da düşene dövüşene bin selam", "MLKP umuttur umut dimdik ayakta", "Biji PKK, yaşasın MLKP" sloganlarıyla bekledi. MLKP bayrağı örtülen cenaze 14.30'da Eski Karakol'a getirildikten sonra yürüyüş başladı. Tabutu kortejin en önünde silahlı MLKP militanları taşıdı.

Onların ardından Serkan Tosun'un resminin yer aldığı pankart taşındı. ÖTSP ise "Rojava'da düşene dövüşene bin selam! Serkan yoldaş ölümsüzdür" pankartını taşıdı. Törende ayrıca YPG ve Abdullah Öcalan'ın bayrakları da taşındı.

Gazi mezarlığına kadar sloganlarla yapılan yürüyüşte ilk tören MLKP militanları tarafından yapıldı. Yapılan açıklamada Serkan Tosun'un hayatının her alanını devrimci bir tarzda yaşadığı vur-

gulandı. Saygı duruşuyla başlayan törende, ÖTSP ve ESP adına ayrı ayrı konuşmalar yapıldı. Serkan Tosun'un amcası da bir konuşma yaptı.

Cenaze törenine Proleter Devrimci Duruş, SDP, SYKP, BDP, HDP, HDK ve SODAP'lılar da katıldı.

Anadil için okul boykotu

Yeni öğretim yılına girerken, anadilde eğitimin sağlanması ve ırkçı ifadeleri barındıran "Anımız"ın kaldırılması istemiyle, bir dizi eylem gerçekleştirildi, öğrencilerin okulları bir hafta boykot etmesi çağrısı yapıldı. Milli Eğitim Müdürlükleri'ne gönderilen imza kampanyaları düzenlendi, yürüyüşler yapıldı.

Başta Kürt illeri olmak üzere Kürt öğrencilerin yoğun olarak bulunduğu bölgelerde, okullar boykot edildi. Bazı okulların kapı ve duvarlarına "Anadili olmadan yaşam olmaz", "Dil vücuttur" yazıldı. Boykotların gerçekleştiği bazı yerlerde ise, sembolik olarak Kürtçe dersler verildi. Eğitim Sen'in bazı şubeleri de bu kampanyaya destek verdi.

KCK Yürütme Konseyi adına açıklama yapan Cemil Bayık, anadilde eğitimin yasak olmasını "kültürel soykırımda ısrar" olarak nitelendirdi ve bu zihniyetin artık kırılması gerektiğini belirtti.

Kampanyanın yaygınlığı ve etkisi, AKP hükümetini de telaşlandırdı. Okulların açıldığı gün hükümet adına açıklama yapan Bülent Arınç, "bomba ellerinde patladı" diyerek, boykotun etkisiz kaldığını iddia etti. Bülent Arınç, daha önce de "anadilde eğitim almak isteyenler 'Kuzey Irak'a gitsinler" demişti. '80 öncesi sivil faşistlerin en sık attıkları "Komünistler Moskova'ya" sloganı gibi, AKP yöneticileri de, Kürtlerin taleplerini bu şekilde karşılıyordu. BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak, "Bu topraklar, Kürtlerin kadim anayurdudur... Biz kendi anavatanımızda Kürt olarak yaşayacağız, Kürtçe konuşacağız, Kürtçe eğitim göreceğiz" dedi.

Geçtiğimiz yıllarda başlayan "anadilde eğitim için okul boykotu", bu yıl daha etkiliydi. Kürt ulusu bu en doğal hakkını mutlaka alacaktır. "Anadilde eğitim" talebi doğrultudaki eylemlere, devrimci demokrat tüm öğrenci ve öğretmenler başta olmak üzere her kesim katılmalı, destek sunmalıdır.

SAVAŞ ve GENÇLİK

Toplamlar tarihinde, sınıfların doğuşu ve sömürücü sınıfların örgütlü baskı aracı devletle beraber,

savaşlar kaçınılmaz hale gelmiştir.

Bizler kapitalizmi zor yoluyla yıkıp, insanın insan tarafından sömürsünü yani özel mülkiyeti ortadan kaldırıp yerine toplumsal mülkiyeti kurarak, kendiyile beraber bütün sınıfları tarihin çöplüğüne götürecek olan tarihteki en devrimci sınıfı proletaryanın devrimcileri olarak, halklar arasındaki savaşları her zaman barbarca ve insanlıktan uzak bulur ve mahkum ederiz.

Fakat ilerici sınıfların yani **kölelerin köle sahibi-ne, serflerin toprak beyine, işçilerin burjuvaziye karşı olan savaşlarını, yani sınıf savaşını, devrimci iç savaşları destekleriz.** Bizler bir ülkedeki sınıf mücadelesiyle savaşların arasındaki kaçınılmaz bağı görerek; her savaşın tek tek incelenmesi gerektiğine inanırız ve “her türlü savaşa karşı” olan burjuva pasifistlerinden ve anarşistlerden ayırılırız. Çünkü biz **sömürücü sınıflar ve onların devletinin zor yoluyla yıkılıp yerine işçi sınıfının iktidarı-proletarya diktatörlüğü- kurularak, sınıflar ortadan kaldırılmadan savaşların ortadan kalkmaya-çagını biliyoruz.**

Günümüzde emperyalistler arası kampaşma ve çelişmeler üst düzeye varmıştır. ABD emperyalizminin merkezinde olduğu emperyalist kamp, Çin-Rus emperyalizminin merkezinde olduğu emperyalist kamp arasında çelişkiler keskinleşmiştir. Çünkü ABD, giderek pazar alanları daralan, gerileyen bir emperyalistken, Çin hatta Rusya, pazar alanları genişleyen ve giderek büyüyen emperyalistlerdir. Pazar alanlarını paylaşma savaşı dünyanın her yerine sıçramıştır. Asya’dan, Latin Amerika’ya, Ortadoğu’ya kadar bu emperyalistler veya işbirlikçileri aracılığıyla dolaylı ve dolaysız karşı karşıya gelmektedir. Bunun en yakın örneği Suriye’de yaşanan gerici savaştır.

ABD emperyalizmi Türkiye’yi adeta bir savaş üssü olarak kullanıyor. Ülkede bulunan NATO ve ABD’nin askeri üsleri ve silah depoları yetmediği gibi, şimdi bir de Malatya’ya füze kalkanı ve Adana, Antep, Maraş’a patriot füzelerini yerleştirerek savaşa tam donanımlı hale getirmeye çalışıyorlar. Türk egemen sınıfları da Suriye’nin işgalini efendisinden daha istekli, kudurgan bir şekilde istiyor. Suriye’de gerici çeteleri silahlandırıyor, lojistik destekte buluyor. Savaşı Türkiye’den yönetmelerini sağlıyor.

Gençlik militan bir geleneğe sahiptir

Gençlik her zaman yeniyi, büyüyecek, gelişecek olanı temsil eder. Gençlik cesurdur, haksızlığa karşı çıkmaktan, bedel ödemekten korkmaz. Gençlik özverilidir, mücadeleye katılmaktan, feragat etmekten çekinmez. Gençlik, bilgiye, öğrenmeye açıktır. Bu yüzden egemenler gençliğe özel olarak yönelir-

ler ve o eskimiş, köhnemiş, çürümüş düzenlerine gençliği entegre etmeye çalışırlar. Bunun için gençliğe kültürel yozlaşmayı, ahlaki çürümeyi dayatırlar. Gençliğin bütün olumlu özelliklerini kendi kar hırslarının kurbanı haline getirmek isterler.

Bunun için her türlü aracı kullanırlar. Bazen yemek yeme tarzı, bazen giyinme tarzı, konuşma tarzı, insanlarla ilişki kurma tarzı gibi birçok kültürel-ahlaki konuda kendi burjuva kültür-ahlak tarzlarını yerleştirmeye çalışırlar. Tüketim kültürünü, insanın insan tarafından sömürsüne dayanan sistemin adeta hücrelerini kurmaya uğraşırlar. Gençleri bencilliğe, kariyerizme, köşe dönmeçiliğe yönlendirirler. İnsanlar kendi özçıkırlarından başka bir şey düşünmemeye itilir, toplumsallık, dayanışmadan tecrit edilir.

Fakat **gerici egemen sınıflar, bütün çabalarına rağmen, hiçbir zaman gençliği devrimcilikten, sosyalizmden alıkoyamamışlardır.** Çünkü gençlik sorgulamıştır, eleştirmiştir. Ve tarihte gençlik mücadeleleri militan ve nitelikli olmuştur. Harekete hem fiziki hem düşünsel anlamda kan taşımıştır. Türkiye devrim tarihinde de gençliğin, özelde öğrenci gençliğin önemli bir yeri olmuştur.

’68 devrimci gençlik hareketi, Türkiye devrim tarihinde de önemli bir eşıktir. Anti faşist, anti emperyalist karakteriyle beraber parlamentarizme ve reformizme karşı başkaldırısıyla, devrimci bir kopuş rüzgarı estirerek büyük bir gelenek yaratmıştır.

Bu geleneğin en fazla öne çıkan özelliği, anti emperyalist militan karakteridir. Amerikan 6. Filo’sunun İstanbul’a demir atmasıyla, sokaklar caddeler “6.Filo Defol”, “Yankee Go Home” sesleriyle inliyordu. Ve devrimci gençler Amerikan askerlerini denize döktüler. Yine Vietnam Kasabı olarak bilinen Commer ODTÜ’yü ziyaret etmeye geldiğinde, binlerce öğrenci rektörlük önünde toplandı. Commer’in arabası önce taşlandı, ardından o çelik zırhlı araç ters çevrilerek yakıldı.

Gençlik emperyalizmin askeri olmayacak!

Yeni emperyalist paylaşım savaşının başlama-sıyla, emperyalist burjuvazi gözlerini gençliğe dikti. Binbir yolla gençliğin devrimci direnişinin önünü kesmeye çalışıyor. Gençlik kendinde bulunan olumlu özellikleriyle savaşta burjuvazinin karşısına dikilecektir. Çünkü emperyalist gerici savaşlarda ölenler yoksul gençlerdir, hep onlar öne sürülmüşlerdir. Ama **gençler, savaş öncesinde ya da savaş esnasında, kendilerinin bir piyon olarak sürüldüklerinin farkına vararak, “emperyalizm ve faşizm için savaşmayacağız” demişlerdir.**

Türkiye’nin savaşta aldığı stratejik rol düşünüldüğünde, sermayenin savaş hükümeti AKP’nin gençliğe yönelmeyeceğini düşünmek saçma olur. Gençliğin faşizme ve savaşa karşı gelen ilk unsurlardan biri olacağını bildiğinden, bunu engellemek için ülkemizde cemaatler yoluyla gençliği “ehlileştir-

meye” çalışıyor. Özellikle yoksul halk çocuklarının ekonomik durumundan yararlanarak onlara “burs vereceğini”, “iş vereceğini” söylüyor. Cemaatler bir afyon olarak kullanılıyor, gençlere düzene biat etme, “yönetenlere” itaat etme aşılanıyor. Semtlere, gençliğin olduğu her alana uyuşturucu madde sokuluyor, sonra da bunları sanki kendisi yaptırmamış gibi, birkaç uyuşturucu satıcısını gözaltına alıyor. Burjuva kültür-ahlak özendiriliyor.

Ama gençliğin devrimci direnişini durduramıyor. ODTÜ, devrimci öğrenci hareketinin kalbi olmaya devam ediyor. Önce Erdoğan’a karşı “savaş çığırtkanı, katil Tayyip ODTÜ’den defol” pankartıyla ODTÜ’yü savaş hükümetinin şefine dar etti devrimci gençler. Ardından başta İstanbul, İzmir ve Adana olmak üzere birçok üniversite, bu eyleme destek verdi. Haziran isyanı sonrasında da ormanlarına sahip çıkarak direndiler.

ODTÜ’ye destek eylemlerinde Antakya Armutlu’da şehit olan Ahmet Atakan, son mesajında şunları söylüyordu: “Artık gençlik polisle barış yapmayacak. Diren ODTÜ, ayağa kalk Antakya!”

Suriye’de süren savaş, emperyalist savaş gerçeğinin yakın olduğu gösteriyor. ABD komutasında Türkiye’nin savaş üssü olması, 12 Eylül faşist cuntasının ürünü YÖK’ün varlığı, her türlü demokratik istemin faşist yönetmeliklerle bastırılması, üniversitelerde söz, eylem, örgütlenme hakkının faşist abluka altında olması, savaş hükümetinin polisleri üniversite içine alıp hareketi daha rahat ezmeye düşüncesi, işçi-emekçi gençliğe faşizmin dayattığı yoksulluk, işsizlik, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluk, kölece çalışma, liselerde sınavlar, ezbercilik, gerici-faşist müfredat gençliği ’68 ruhunu kuşanmaya ve yeni bir aşamaya taşımaya; proleter devrimci gençlik hareketi yaratmaya çağırıyor.

“..İnsanlık ya sosyalizme geçmek yada sömürgeler, tekeller, ayrıcalıklar ve her türlü ulusal baskı aracılığıyla kapitalizmi yapay olarak korumaya çalışan ‘büyük’ güçler arasındaki silahlı mücadelelerde yıllar hatta onyıllar boyunca acı çekmek seçeneğiyle yüz yüze kalacaktır” der Lenin.

Gençlik, işçi sınıfının devrimci örgütünün bayrağı altında kurtuluş için savaşacak; faşizme ve emperyalizme asla teslim olmayacaktır. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadele!

ODTÜ'de cemaatin "örgütlenme hakkı" üzerine...

ODTÜ'de masa açan cemaatçilere yönelik tavır, "demokrasi" ve "söz hakkı" kavramlarını yeni-den tartışmaya açtı.

Öncelikle yapılan eylemin biçimine ilişkin birkaç söz söyleyelim. Masa açan türbanlı cemaatçilere karşı, bırakalım şiddet uygulamayı, hiçbir fiziksel temasın gerçekleşmemesi; çeşitli spekülasyon ihtimalini gözeterek kızlardan oluşan bir grupta müdahale edilmesi; müdahalenin masada oturan cemaatçilerle tartışmayla sınırlandırılmayıp, çevreye ve geçenlere ajitasyon çekilmesi vb. yönleriyle oldukça iyi düşünülmüş, iyi örgütlenmiş bir eylemdi. Keza kameraya kaydedilmesi de, Haziran Ayaklanması döneminde sıkça yaşadığımız tartışmaların önünü almak açısından önemliydi. Bu nedenle başarıya ulaştı; cemaatçiler başa çıkamamaları ve çevreden destek alamamaları okuldan çıkmak zorunda kaldı.

Hatta sadece okul içinde değil, genel olarak kamuoyunda da teşhir oldular. Öyle ki, cemaat ve hükümet, oluşan tabloya hemen tepki gösteremediler, birkaç gün bekledikten sonra sonra karşı saldırıyı başlatma ihtiyacı duydular.

"Söz ve örgütlenme hakkı" kimin için

1917 Ekim Devrimi sonrasında, Kautsky, sosyalist yönetimin kendisini "Proletarya Diktatörlüğü" adıyla tanımlamasına karşılık, "diktatörlüğe karşı olduğunu, en doğru yönetim biçiminin demokrasi olduğunu" savunan bir yazı yazmıştı. Lenin'in ünlü Proleter Devrim ve Dönek Kautsky kitabı bu yazıya karşılık yayımlandı.

Lenin bu kitapta altını çizerek şunları söyler: "Sağduyuyla ve tarihle alay edilmek istenmiyorsa, çeşitli sınıflar var oldukça 'saf demokrasi'den değil, ancak 'sınıf demokrasisi'nden söz edilebileceği açıktır." (İnter Y. sf. 26)

Yanısıra, birisi "demokrasi"den bahsettiğinde, hemen "hangi sınıf için" sorusunu sormak gerektiğini belirtir. Çünkü ezen ve ezilen sınıflar var olduğu sürece, saf demokrasi ve saf diktatörlük yoktur; bir sınıf için demokrasi, başka bir sınıf için diktatörlüktür. Burjuvazi için "demokrasi", gerçekte proletarya için "diktatörlük" anlamına gelmektedir. Keza proletarya için "demokrasi" ise, burjuvazi üzerindeki diktatörlükten başka bir şey değildir.

Burjuva demagoglar, "demokrasi" kavramını kitlelerde bir yanılsama yaratmak için kullanırlar. Sınıfsal konumu ne olursa olsun, "tüm vatandaşlar"ın aynı haklardan yararlanabileceğini, "herkes için demokrasi"nin mümkün olduğunu anlatırlar. Ama tıpkı, mahkemelerde yoksulların hep kaybetmesi gibi, hukukun-adaletin hep "mülkü"-burjuvazinin çıkarlarını koruması gibi; parlamentonun-hükümetin hep burjuvazinin zenginliğini koruyacak yasalar çıkar-

ması gibi; demokrasi-demokratik uygarlık gibi kavramlar da burjuvazinin sömürsünü gizlemekten başka bir işe yaramazlar.

Bu nedenle, "demokrasi" ve "diktatörlük" kelimeleri, proletaryanın dilinde, sınıfsal tanımlamaları ile birlikte kullanılır. Kapitalizm koşullarında burjuvazinin proletarya üzerindeki diktatörlüğü, makyajlanarak "burjuva demokrasisi" kavramı arkasına gizlenmiştir. Proletarya diktatörlüğü ise, burjuvazinin yeniden güçlenmesini-palazlanmasını engelleyecek, yenilmiş ama henüz yokolmamış burjuva sınıfın üzerinde her türden baskı kuracak yasa ve düzenlemelerle donatılmıştır ve bunu açıkça ilan etmektedir. Kapitalizm kendi gerçek diktatör yüzünü gizlemek için uğraşmakta; proletarya ise, hedefleri ve programı konusunda son derece açıksözlü davranmaktadır.

Devrimcilere saldırırken "demokrasi" nerede

ODTÜ'de yaşananlarla ilgili, burjuvazi bir taraftan eylemi gerçekleştirenlere saldırmaya başlarken, diğer taraftan demagogilerini ve kafa karıştırma argümanlarını devreye soktu. Elbette en yaygın kullanılan demagoji, cemaatçilerin "söz ve örgütlenme hakkı", onları teşhir edenlerin ise "demokrasi karşıtı" olmaları üzerinden yürütülüyor.

Öncelikle, başka üniversitelerde kayıt döneminde masa açan devrimci öğrenciler üzerinde nasıl terör estirildiğini hatırlamak ve hatırlatmak gerekiyor.

Devletin açıktan saldırıları, sivil faşistlerin ya da dinci gericilerin tacizleri, masaların dağıtılması, masayı açan öğrencilerin gözaltına alınması, her kayıt döneminde yaygın olarak duyduğumuz haberler arasında. Hal böyleyken her okulda cemaatçiler ya da sivil faşistler masa açma konusunda hiçbir engelle karşılaşmıyor; yeni kayıt yapan öğrencileri daha okula geldikleri ilk gün "karak" cemaat yurtlarına ya da işbirlikçilik ağına katma konusunda son derece pervasız davranıyor; ve bütün bunları yaparken devletin somut-maddi

gücünü arkasına almanın rahatlığını yaşıyorlar.

Cemaatçiler ve sivil faşistler, söz, örgütlenme ve eylem haklarını, her zeminde ve devletin açtığı olanaklarla rahatlıkla kullanabiliyorlar.

Devrimci öğrencilerin örgütlenmesi, yeni öğrencilerle buluşması ise her biçimde engelleniyor. Burjuva devletin sistemli ideolojik bombardımanı, televizyon dizilerinden "uzmanlar"a kadar uzanan çok geniş bir yelpazeden, devrimcileri karalayan propagandanın sistemli bir biçimde yapılıyor olması zaten en önemli ve etkili yöntemlerden birisi olarak varlığını koruyor. Diğer taraftan, devrimcilerin görüştüğü gençlerin ailelerine polis tarafından hemen haber taşınması, son derece yasal gençlik kamplarının "terör yuvası" ilan edilmesi, en demokratik talepleri olan eylemlere saldırılar, gözaltılar, tutuklamalar, işbirliği teklifleri, ajanlık dayatmaları, vb. vb.

Yeni alanlara açılmak isteyen devrimcilerin ve örgütlerle bir biçimde bağ kuran gençlerin üzerinde her türlü baskı kurulurken, gerici ve faşistlerin "söz, örgütlenme ve eylem" özgürlüğünden, "demokrasi"den söz etmesi, sahtekarlığın daniskasıdır.

Karşı-devrimci ideolojiye yaşam hakkı tanınmaz

Bizim "demokrasi"miz, "insan hakları"mız ve "söz hakkı"mız ise, karşı-devrimciler için geçerli değil. Çünkü proleter demokrasi, genel olarak karşı-devrimci ideolojilerin yaşam hakkını elinden almak, onların zehirli fikirlerinin kitlelere ulaşmasını engellemek üzerine kuruludur.

Özellikle devrimci mücadelenin sembolü haline gelmiş alanlarda, geleneklerimizin ve değerlerimizin bir biçimde yaşamakta olduğu, kitlelerin nezdinde simgesel anlamının güçlü olduğu alanlarda, buna çok daha özel bir önem verilmesi zorunludur.

ODTÜ bu anlamda özel bir yere sahiptir. '68 önderlerinin temel mücadele alanlarından biridir ODTÜ. Stadyuma kazınmış "Devrim" yazısıyla, Vietnam Kasabı Commer'in arabasının yakılmasıyla, Ankara'nın çölünün ağaçlandırılması için harcanan emeğiyle, aranır durumdaki devrimci öğrencileri bağrında saklamasıyla ve daha birçok özelliğiyle önemli bir semboldür. Birçok öğrenci, sadece ve sadece "ODTÜ'de okumak" hedefiyle yapmaktadır üniversite tercihlerini. Salt o devrimci atmosferi solumak, o ortamın bir parçası olmak, orada yaratılan prestiji sahiplenmek adına...

Tam da bu nedenle, ODTÜ gibi devrim sembolü alanlarda, karşı devrimin zehirli ideolojilerinin yeşermesine izin vermemek doğru bir tavidir. Cemaatler, doğrudan devletten beslenen dinci gericiler, faşistler, ODTÜ'ye sızmayı başaramamalıdır.

Commer'in arabası
1968, ODTÜ

Haziran Ayaklanması'nın ardından "Eylül sendromu"nu tartıştıran devlet, üniversitelere ve tribünlere dönük saldırı dalgasını yükseltti.

Haziran Ayaklanması'nın önemli unsurlarından olan Çarşı, devletin hem psikolojik hem de fiili saldırısı ile karşı karşıya. Son yapılan tribün operasyonunda gözaltına alınanların, Çarşı başta olmak üzere, üç büyük takımın solcu taraftarları olduğu biliniyor. Devlet bu operasyonlarla hem itibarsızlaştırma hem de yıldırma hedefini güdüyor. Eylül ayında oynanan Galatasaray-Beşiktaş derbisinde, 93. dakikada Beşiktaş taraftarının yüzlerce kişiyle sahaya inmesi ve bu nedenle takımın ceza alması da AKP operasyonlarından biri. "1453 Kartalları" adıyla örgütlenen AKP'li taraftar grubu, bu maçta olay çıkaracaklarını, Çarşı'nın karşısına AKP'nin tehdit unsuru olarak çıkacaklarını, zaten maçtan önce twitter hesaplarından duyurmuşlardı. Maça girişte doğru düzgün arama yapılmaması, 5 bin fazladan bilet satılmış olması, stad güvenliğinin son derece zayıf olması gibi unsurlar, sözkonusu olayın, devlet desteğiyle organize edildiğini gösteriyor.

Devlet, üniversitelerin açılışı öncesinde de planlarını yapmaya başladı. Eylül ayı içinde Ankara'da yapılan bir toplantının gündemi, Haziran Ayaklanması'nın üniversitelere yansımaları ve bunların engellenmesiydi. Toplantıya il emniyet müdürlerinin yanı sıra, TMŞ ve istihbarat birimlerine ait polis şefleri katıldı. Toplantıda alınan kararlara göre, üniversitelerin içinde polislerin konuşlandırılması, üniversitelerde 24 saat polisin beklemesi, yurtlara ve üniversitelere kameralar yerleştirilmesi, turnike sisteminin yaygınlaştırılması, öğrencilerin üniversitelerde toplu çıkışlarına izin verilmemesi, fakülteler arasında geçişlerin yasaklanması vb. gündemde.

Üniversiteler de bu doğrultuda hemen harekete geçtiler. Mesela İstanbul Üniversitesi, daha önceki yıllarda başaramadığı fakülteler arası geçişi engelleme kararını, bu defa hayata geçirmeye çalıştı. Ancak öğrenciler ilk günden bu kararı delerek faaliyetlerini sürdürdüler.

Kredi ve Yurtlar Kurumu'nun, karma yurtları ortadan kaldırma çabası da öğrenci eylemleriyle karşılanıyor. Ege Üniversitesi öğrencileri, bu karara karşı yurt önünde protesto eylemi gerçekleştirdiler.

AKP kurmayları, geçtiğimiz yıllarda şova dönüştürdüğü üniversite açılış törenlerine, protestolardan korktukları için, bu yıl gitmeme kararı aldı. Korktukları başlarına da geldi. Özel olarak güvenliği

Üniversitelere ve tribünlere saldırılar

alınmış biçimde 22 Eylül'de Uludağ Üniversitesi'ne giden Bülent Arıncı'ı protesto eden öğrencilere, ÖGB'ler joplarla saldırdı.

Üniversitelerin kayıt dönemlerinde stand açan devrimci gençlik örgütlerine ise polisler-

rin ve sivil faşistlerin saldırıları arttı. Dicle Üniversitesi'nde stand açan öğrencilere saldıran polis iki kişiyi gözaltına alırken, Ege Üniversitesi'nde öğrencilerin standlarına gerçekleşen saldırıya karşı öğrenciler eylem yaptılar.

Saldırlara karşı örgütlenme zorunluluğu, Haziran ayında başlayan forumların daha güçlü ve daha yaygın olarak örgütlenmesine yol açıyor. İstanbul Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, ODTÜ, Mersin Üniversitesi, İTÜ'de ilk forumlar başladı.

Meclis'te verilen bir soru önergesine İçişleri Bakanı Muammer Güler'in verdiği cevaba göre, 2010-2013 yılları arasında üniversitelerdeki 85 olayla ilgili 546 öğrenci hakkında yasal işlem gerçekleştirildi. Bu rakamlara tabi ki üniversitelerde açılan soruşturmalar dahil değil. Üniversite rektörlükleri ve dekanlıkları adeta kendilerini mahkeme yerine koyarak, öğrencilere pervasızca disiplin cezaları veriyor, okuldan atıyor, uzaklaştırıyor. Yeni dönemde bu cezaların artış göstereceği aşikar.

Liselerde de devletin dinci-gerici ve faşist baskısı yoğunlaşıyor.

Bursa'da lise öğrencileri de müfettişler tarafın-

dan sorgulandılar ve Gezi eylemlerine katılan öğretmen ve öğrencileri bildirmeleri istendi. Bursa İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne bağlı müfettişler tarafından yürütülen soruşturmada öğrencilere neden siyah giyindikleri, öğretmenlerin mail üstünden örgütlenme yapıp yapmadıkları vb. sorular sorulduğu öğrenildi.

Adana İl Milli Eğitim Müdürlüğü ise 13 Eğitim-Sen'li öğretmen hakkında Haziran ayında eylemlere katıldıkları için soruşturma başlattı. Bu soruşturma KESK Adana Şubeler Platformu tarafından protesto edildi.

Geçen yıl İmam Hatip Liseleri'ne yeterince kayıt yapılmamış, bunlar boş kalmıştı. Bu sene düz liseler İmam Hatip'e çevrildi. Trabzon'da Milli Eğitim Müdürü, Antalya'da Gazi Anadolu Lisesi Müdürü, "merdivenden çıkarken iyi rahatsız edici" iddiasıyla, kız öğrencilerin etek giymesini yasakladı.

"Tencere-tavalı değil, imanlı nesil yetiştireceğiz" diyerek amaçlarını açıkladı Tayyip Erdoğan.

Egemenler için önemli olan eleştirmeyen, boyun eğen nesiller yetiştirmek. Bunun için cemaat okulları, yurtları, dersaneleri her geçen gün daha da yaygınlaştırılıyor. İmanlı nesiller yetiştirmek için okullarda zorunlu din dersi var, seçmeli olarak peygamberin hayatı. Felsefe, resim, müzik vb. dersler ise el tersiyle itiliyor. 300 bin öğretmen açığı varken, atanmış öğretmen sayısı 10 bin civarında ve bunun yüzde 95'i din dersi öğretmeni.

AKP dersaneleri kaldıracağını açıklamıştı. Şimdi ise, dersanelerde en az 15 sınıf ve her sınıfta 30 öğrenci mevcudu bulunması gerektiği kararını alıyor. Bu kararla, küçük dersanelerin yaşam hakkı elinden alınıyor, dersane sektöründe cemaatin tekelleşmesinin önü açılıyor.

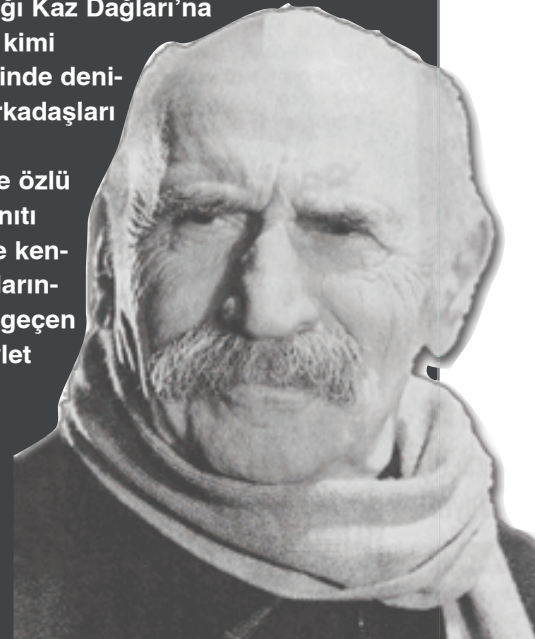
Gerek öğrenci gençlik, gerekse tribünlerdeki militan-muhafız unsurlar, Haziran Ayaklanması'nın önemli dinamikleri arasındaydılar. Bu nedenle hedefe çakılıyorlar. Ancak ne faşist saldırganlık ve çeşitli provakasyonlar, ne de devletin bu alanda kendi paramilitar güçlerini örgütlemesi, gençliğin dinamizmini geriletmeye yetebilir. Gençlik daha güçlü, daha militan, daha bilinçli ve daha örgütlü bir mücadele ile, hem devletin saldırılarını boşa çıkartacak, hem de hareketin yeniden yükselişinin zeminini örecektir.

Tuncel Kurtiz yaşamını yitirdi

Ünlü tiyatro ve sinema oyuncusu Tuncel Kurtiz, 27 Eylül sabahı hayatını kaybetti. Ertesi gün Harbiye Muhsin Ertuğrul Sahnesi'nde anma töreni düzenlendi. Anmaya eski-yeni birçok sanatçı katıldı. Ardından cenaze, uzun yıllardır yaşadığı Kaz Dağları'na defnedilmek üzere Balıkesir'e gitti. Mezar yeri konusunda kimi sorunlar çıkarıldıysa da, istediği gibi Kaz dağlarının tepesinde denizi gören bir yere defnedildi. Cenazesine sadece sanatçı arkadaşları değil, onbinler katıldı.

"Cenaze törenleri, yaşanmış hayatın sağlamasıdır" diye özlü bir söz vardır. Tuncel Kurtiz'in cenaze töreni de bunun kanıtı gibiydi. Onun tabutunu omuzlayan, arkasından ağlayan ve kendilerine ne çok şey kattığını anlatan genç-yaşlı meslektaşlarından, emekçi kitlelere kadar herkes, cenazesindeydi. Tıpkı geçen yıl bu zamanda kaybettiğimiz Neşet Ertaş gibi... Onlar devlet töreni ile değil, halk töreniyle uğurlandılar. Çünkü halkın sanatçılarıydılar.

Tuncel Kurtiz, Yılmaz Güney'in en yakın arkadaşlarından biriydi. Başta Umut olmak üzere birçok filme birlikte imza atıldılar. Devletin birçok baskısı ile karşılaştılar ama halkın gönlünde taht kurdular. Kurtiz'i, en sevdiği arkadaşısı Yılmaz Güney'in yanına gönderdik. Unutulmayacaklar...

Dersimli bir yiğit Seydixon Ağa

Dersim'in sert coğrafyası, insanların da şekillendirmişti. Hayatta kalma mücadelesi

ne kadar zorluyorsa, gençlerin yiğitlikleri de o kadar güçlü olur. Bir taraftan sarp kayalar, geçit vermez dağları ve vahşi hayvanları; diğer taraftan asırlar boyunca egemenlerin boyun eğdirme çabası, daha dayanıklı, daha direngen olmayı zorunlu kılıyor.

Seydixon Ağa, cesaretiyle, savaşçılığıyla, dirençliliğiyle nam salmış yiğitlerden biriydi. Keskin nişancıydı; attığını vurur, yüzüğün deliğinden mermi geçirirdi. Devrine göre okumuş, kendini geliştirmişti. Her ihtiyacı olana yardım ederdi. Sadece savaşçılığıyla değil, yardımseverliğiyle de nam salmıştı.

Yıl 1915, Kasım ayı. Her yerde sonbaharın tadı yaşanırken, hazan yaprakları rüzgarın nağmeleri altında yerden yere uçuşurken, Dersim'de kar kalınlığı 3 metrenin üzerine çıkmış. Pülümür'ün Bolio aşiretinin köyü Askirek'te, karların altında beli bükülmüş ihtiyarlar inin inin iniyor, köylüler toplanmış kalın meşe kütüklerinin ocakta yanışını seyrediyor, ateşin altında pişmekte olan babuko'nun (Dersim'in en ünlü yemeklerinden biri- un, tereyağı ve yoğurtla yapılır) kokusunu içine çekerek pişmesini bekliyor. Bu arada, ihtiyar Alaverdi amcanın öykülerini dinliyorlar.

Olağan bir köy gününü bozan tek şey, kapıdan giren bir komşunun anlattıkları. Harsi köyüne gitmiş, geri dönerken Rus ordularının Mutu köprüsünü (Dersim'i Erzincan'a bağlayan köprü) geçmiş, Yel Dağı yolundan geldiklerini görmüş. Anlattıkları herkesi hareketlendiriyor. Rusların Dersim'i işgale geldikleri biliniyor, Dersim'e giden yol da Askirek'ten geçiyor.

Köylüler sabah olunca gözcülerini gönderirler. Gözcüler akşama doğru köye gelir ve Rus ordusunun Yel Dağı-Meydanlar mevkiinde yerleştiğini haber verir: "Bir alaydan fazlalar; etraflarına makine- li tüfeklerini ve toplarını yerleştirmekteler."

Gözcülerin getirdiği haber üzerine köylüler toplanıp, vakit geçirmeden gidip durumu yakından görmeye karar verirler. Seydixon Ağa'nın kolbaşılığında 15 kişilik bir grup oluşturulur. Apile Musai, Ali Hiroğlu, Dileşor, İbo, Pasaye Ulaş gibi, köyün en nişancı yiğitleri bu grubun içindedir. Saf yünden yapılmış beyaz şal elbiselerini giyip ayaklarına kar lekenlerini takan grup, o gece 3 metre karı yararak keşfe giderler. Beşinde mavzer, diğerlerinde ağızdan dolma tüfekler vardır; ama hepsi de korkunun, kaçmanın ne olduğunu bilmeyen insanlardır.

Gece yarısını geçe Rus ordusunun konduğu yere varırlar. Ruslar onar metre arayla makineli tüfeklerini yerleştirmişler, başlarında ikişer nöbetçi koymuş, beş tane de top mevzilemişler. Kendilerinden çok emindir. Aynı gece Dersimlilerden bir hareket beklemiyor-

lar. Kendileri karda-kışta savaşmaya alışkınlar, ancak karşılarında aynı koşullarda savaşmaya hazır, yiğit ve korkusuz bir karşı koyuş hayal bile edemiyorlar.

Durumu gören Seydixon Ağa, "buraya kadar gelmişken dönüp gitmek olmaz, bunların arka taraflarını da kontrol edelim" diyor. Alayın arkasına geçiyorlar ki, bütün malzeme, erzak ve cephane ortada. İki tane nöbetçi dışında bütün askerler yatıyor; üstelik nöbetçiler de uyukluyor. Sessizce birer yumrukla nöbetçileri bayıltıyorlar, alabildikleri kadar silah ve cephaneyi alıp geldikleri yola dönüyorlar. Ordu karargahının dışına çıkınca ve kendilerini koruyabilecekleri bir noktaya gelince, Seydixon Ağa yeniden duruyor. "Arkadaşlar bunlara birkaç kurşun atmazsak olmaz, sonra 'Dersimliler ordumuzu görünce korktular' derler. En iyisi biraz kendimizi tanıtalım" diyor.

Önce yanındaki arkadaşlarını belirli noktalara gönderiyor. Sonra da sıkmaya başlıyorlar. Gecenin o saatinde başlayan ateş, Rus ordusunu şaşkına çeviriyor. Baskının nereden geldiğini anlayamıyorlar. O şaşkınlıkla gördükleri her karartıya makineli silahları çevirip tetiğe basıyorlar ve kendi karargahlarını vuruyorlar. Bizimkiler durumun istedikleri şekilde geliştiğini görünce, geldikleri gibi sessizce köye dönüyor.

Ertesi günü yapılan keşifte, Rusların yüzde 40'ın ölü ve yaralı olduğu ortaya çıkar. Geride kalanlar can derdine düşmüştür, eşyalarını bırakarak Erzincan yönüne giderler.

Kalan cephane ve erzak ganimettir; yakın köylülerle birlikte bölüşürler. Bu malzeme, iki sene sonra Ruslar geri çekilirken yeniden saldırdıklarında, Dersimli milisler tarafından onlara karşı kullanılır.

Rus orduları Sivas-Suşehri'ne kadar giderler. Erzincan'da iken Erzincan-Zini Gediği üzerinden Ovacık'a inmeyi denerler. Zini Gediği'nde Ovacık'tan gelen aşiretlerin karşısında büyük zayıt vererek geri çekilirler. Bir daha da Dersim'e saldırmazlar.

1917'de Seyit Rıza'nın topladığı milis kuvvetleri, Rus ordularını Erzurum'a kadar takip ederek kovarlar. Seyit Rıza, Erzurum'daki ordu komutanıyla anlaşamaz. Hatta ordu komutanı Seyit Rıza'nın tutuklanması için emir verir. Bunu haber alan Seyit Rıza, milislerini alarak Dersim'e döner. Seydixon Ağa, bu savaşta 100 kişilik bölüğüyle müthiş cesaret örnekleri sergilemiş, büyük kahramanlıklar gerçekleştirmiştir. Öyle ki, onun için türküler, ağıtlar yakılmış, dilden dile söylenerek yayılmıştır.

1938'de Dersim terteleşi (canlı olan her şeyin yokedilmesi) başladığında, Seydixon Ağa teslim olmaz, dağlara çekilerek gerilla savaşına başlar. Kaçmaya çalışan, darda kalan, sıkıntısı olanlar ona sığınır; sığınan herkesi kurtarmaya çalışır. Devletin gerçek yüzü burada bir kere daha ortaya çıkmıştır. Rusların yenilmesinde en önemli rolü oynayan Dersimliler, tertele sırasında özellikle hedefe çakılır. Seydixon Ağa'nın hakkında idam fermanı çıkartılır,

ölü veya dirisini getirene 50 altın lira ödül konur.

İhanet arkadan vurur

Alevilikte kirvelik kutsal kabul edilir. Kirve olanların çocukları iki göbek birbirleriyle evlenemezler. Kardeş çocukları bile evlenebildiği halde, kirve çocukları evlenemez; çünkü birbirlerini kardeş olarak görürler. Seydixon Ağa'yı öldürmek isteyenler, onun bu geleneğe duyduğu saygıdan yararlandılar.

Seydixon Ağa, Erzincan'ın Kalecik Köyü'nde Kıdaşi adıyla tanınan bir ailenin çocuğunun kirvesi olmayı, daha tertele başlamadan çok öncesinde kabul etmiştir. 1939 yılı geldiğinde, Dersim terteleşi devam ederken, Kalecikli aile, oğlunu sünnet etme hazırlıklarına başlamış, Seydixon Ağa'ya da haber göndermiş. Ağa'nın yakınları ve yoldaşları, düğüne gitmemesi gerektiğini, bunun çok riskli olacağını söyler ve ikna etmek için çok uğraşırlar. Ancak Seydixon Ağa, aileye çok güvendiğini, kendisine zarar gelmeyeceğini söyleyerek, yanına üç kişi alıp Kalecik Köyü'ne gider.

Kalecik, Munzur Dağlarına yaslanmış bir köy. Arkasında Munzur'un göklere yükselen heybeti, yol vermez yaylaları, köyün içinden geçen ve hemen köyün 100 metre ilerisinde insan beline kadar çıkan, daha aşağıda çağlayana dönüşerek bütün görkemiyile dökülen pınarıyla, güzelliğiyle ünlü bir köy.

Seydixon Ağa, adamlarıyla köyün karşısına, pınarın 50 metre yukarısına kadar gelir. Ancak adamlarının daha fazla ilerlemesine mani olur. Tüfeğini de orada bırakır, yalnız tabancasını alarak yola çıkar. Tam ayrılırken, sanki başına gelecekleri bilirmiş gibi "başıma bir iş gelirse sakın müdahale etmeyin, gidin; günü gelince intikamımı alırsınız" der.

Belinde tabancası, savunmasız bir halde köye, sünnet düğününe gidiyor. Sünnet olan çocuğa bir beşbiryere altın takıyor, ikindiye doğru köyden ve düğünden ayrılıyor. Kirveleri, köyün sonuna kadar uğurlayıp, geri dönüyorlar. Seydixon Ağa, arkadaşlarının yanına ulaşmak için çağlayan suyuna giriyor. Su beline kadar çıkıyor. Dereyi yarılادığında, Kırdışilerden, köyün bekçisi arkadan ateş açıyor. 3 kurşun deliyor bu yiğit adamın gövdesini. Üçü de sırtından girip kalbine isabet ediyor. Seydixon Ağa, öylesine güçlü ve cesur bir insan ki, o yaralara rağmen geriye dönüyor, kendisine ateş edene karşılık veriyor, o bekçiye vuruyor. Ancak kendi yarası öylesine sarsıcı ki, bekçiye ölümcül bir darbe indiremiyor; bekçi daha sonra iyileşip uzun yıllar yaşıyor.

Seydixon Ağa, başına konan ödül için öldürülüyor. Hainler onu sağ yakalayamayacaklarını bildikleri için, haince, alçakça arkadan vuruyorlar. Sonra başını kesip devlete götürüyorlar.

Kabri Kalecik Şelalesi'nin üstündeki tepede olup zaman zaman dostları ve anısına saygı duyanlar tarafından ziyaret edilmektedir.

Dersimli bir okur

Yüreklerimizin gönderinde Çelikten bir yıldızdır onlar

Ekim, devrim ayıdır. İlk sosyalist devrimin Rusya'dan tüm dünyayı sarstığı ay... O yüzden komünist ve devrimciler, işçi ve emekçiler için ayrı bir anlamı vardır.

Bizim açısından ise Ekim ayı, Ekim şehitlerimizle birlikte, tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini anma ayı olmuş, daha bir anlam kazanmıştır. Ekim devriminin kıvılcığı şehitlerimizin kanıyla sulanmıştır...

Osman Yaşar Yoldaşcan, Sezai Ekinci, Ataman İnce, Şaban Budak, Remzi Basalak, Nilgün Gök... Devrimin yüceliğini gözlerindeki ışıltıyla yansıtan komünistler...

Yüreklerimizin gönderine Çelik bir yıldız olan yoldaşlara sözümüz var

Acıların gözbebekleri üzerine andımız var

Dindireceğiz özgürlüğe olan hasreti

Zulmün olduğu her noktaya

Tırnaklarımızla kazıyacağız zaferi

Biz partinin yıldızı genç yapımcılar

Cüceleştirirken ölümü

Aydınlık düşlere seraserpe

koyuverdik bilincimizi

Geçti artık boyun eğme dönemi

Yazgımız kazanmaktadır...

Mayakovsky

Osman'dır. Zekice parlayan gözlerinde "bir komünist için iradenin ve aklın gerçekleştiremeyeceği hiçbir şey yoktur" diyen sözleri vardır. On yıl tutsak kaldıktan sonra devrimci görevlerine dört elle sarılan **Sezai**'nin tutkusudur. ML bilimini süzen akıllı ve yüreğiyle ortaya koydukları, bugün de bize yol göstermektedir. Çok küçük yaşta mücadeleye atılan **Ataman**'ın, en zor görevlerin bile üstesinden gelen cesareti, aynı zamanda bunları büyük bir alçakgönüllülükle sırtlaması, her zaman örnek alınması gereken özellikleridir.

Hepsi sade ve özverilidirler. Sürekli kendilerini yenilemiş hep ileriye koşmuşlardır. Büyük-küçük demeden tüm görevleri aynı heyecan ve tutkuyla yerine getirmiş, devrimin hem sıra neferi, hem önderleri olmuşlardır.

Ekim şehitlerimizden, tüm şehitlerimizden öğrenmeli ve öğretmeliyiz. Onlar bizim cephaneliğimizdir. Bu cephaneliği doğru değerlendirmeyi bilmeliyiz. İşte o zaman aramızdan daha çok Osmanlar, Sezailer, Atamanlar, Remziler, Şabanlar, Nilgünler çıkacaktır.

9 Ekim 1967- Che Guevara katledildi

Dünya devrim tarihinin en-ternasyonalist devrimcilerinden biri olan Che Guevara, dünyada en çok tanınan devrimci simgelerden biri oldu. Yaşamı boyunca devrim mücadelesini Küba, Kongo ve Bolivya'da sürdürdü.

1928'in 14 Haziran'ında Arjantin'de başlayan yaşamı, 9 Ekim 1967'de Bolivya'da katledilene kadar sürekli bir yükseliş içinde geçti. Başegmemenin, isyanın simgesi oldu.

1948'de tıp fakültesine girdi. Üniversiteyi bitirmeden 1951'de motorsikletle Latin Amerika turuna çıkarak, halkın durumunu, yoksulluğunu gördü. Gezinti sırasında devrimci fikirlerini de geliştirdi ve bu düzenin ancak devrim yoluyla değiştirileceğine inandı. Guatemala'ya gitti ve burada birçok ülkeleden devrimciyle tanıştı. Guatemala'da solcu hükümete karşı yapılan darbeye direnişle karşılık verildi ve Che bu direnişlerde yer aldı. Ancak burada yaşanan yalpalamalardan dolayı Meksika'ya kaçmak zorunda kaldı.

Orada Fidel'le tanıştı ve 26 Temmuz Hareketi'ne katıldı. Örgütün doktoru olarak başlayan görevi devrim süreci ilerledikçe, elde silah dövüşen bir önder konumuna geldi. Sierra Meastra dağlarında gerillaların eğitiminden planların çizilmesine kadar her alanda görev alıyordu Che.

Devrim yapıldıktan sonra devletin çeşitli bakanlıklarında görev yaptı. Fakat diğer ülke devrimlerine yardım etmek gerektiğini düşünüyordu. Ve Fidel'le konuşarak bu planını hayata geçirmeye karar verdi. Kongo'ya gitti, oradaki gerillaları eğitti, onlarla birlikte savaştı. Kongo, kısır çekişmelerin içinde boğulunca Demokratik Almanya'ya geldi. Burada bir müddet kaldıktan sonra Bolivya'ya geçti. Bolivya Ulusal Hareketi'nin teorik ve askeri yönde eğitilmesinde görev aldı. Burada başarılar da elde edildi. Ne yazık ki, bir muhbirin ihbarı sonucunda gerilla birliğiyle birlikte kuşatıldı ve yakalandı. 9 Ekim'de işkenceyle katledildi.

Yılmaz Güney Paris'te anıldı

Devrimci sanatçı Yılmaz Güney, 8 Eylül 2013 tarihinde Paris'te bulunan anıt mezar Pere Lachaise'deki kabri başında anıldı. Anma kitle örgütlerinin çağrısıyla gerçekleştirildi.

Anmaya, PDD okurları olarak, üzerinde "Yılmaz Güney Ölümsüzdür" yazan bir buketle katıldık.

Anma'da okunan bildiride Yılmaz Güney'in devrimci kişiliği ve sanatı anlatıldı. Ayrıca Gezi eylemlilikleri ve Suriye'deki savaş da işleniyordu. Kitlelerin böylesi eylemliliklere daha fazla katılım göstermesinin vurgulandığı konuşmadan sonra, okunan Türkçe ve Kürtçe şarkılarla anma son buldu.

☆ 1 Ekim 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

Japon ve Amerikan emperyalizmine karşı ÇKP önderliğinde Çin halkı, verdiği mücadeleyi devrimle sonuçlandırdı. Köylü devrimi gerçekleştiren Çin halkı, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla devrimi taçlandırdı. Ancak önderliğin ufkunun zayıf olmasından dolayı devrim, demokratik devrimle sınırlı kalarak sosyalist inşaya sığıramadı.

☆ 5 Ekim 1972- Demirdöküm Fabrikası'nda 2500 işçi greve çıktı.

☆ 6 Ekim 1984- Dev Yol davasından idam hükmü alan İlyas Has İzmir'de idam edildi.

☆ 7 Ekim 1988- Tuzla'da TİKKO militanları katledildi.

TKP/ML TİKKO militanları İ. Hakkı Adalı, Fevzi Yalçın, Kemal Soğukpınar ve Rehan Şen bir eylem hazırlığındayken Tuzla Köprüsü'nde polis tarafından pusuya düşürüldüler ve katledildiler.

☆ 7 Ekim 2008- Engin Çeber katledildi.

☆ 8 Ekim 1980- Kurtuluş davasından Necdet Adalı idam edildi.

☆ 9 Ekim 1978- Bahçelievler katliamı

Devletin desteklediği sivil faşistler, Ankara'da TİP'li öğrencilerin kaldığı evi bastılar. Baskında 7 öğrenci katledildi. Aralarında Haluk Kırıcı, Abdullah Çatlı gibi daha sonra devletin birçok kirli işinde kullandığı sivil faşistlerin de bulunduğu katiller tarafından öldürüldüler. Yargılamalar sonucu idama çarptırılmalarına rağmen, sonrasında ya cezaevlerinden kaçarak ya da hükümler bozularak yeni katliamlarda görevlendirildiler.

☆ 10 Ekim 1976- İşçi ve emekçilerin yoğun eylem ve direnişleri sonucunda Devlet Güvenlik Mahkemeleri kapatıldı.

☆ 11 Ekim 2005- Şair Atilla İlhan öldü.

☆ 12 Ekim 2011- İşçi-Köylü dergisinin çalışanlarından Suzan Zengin, hapishaneden tahliye olduktan kısa bir süre sonra şehit düştü.

☆ 14 Ekim 1971- Hikmet Kıvılcımlı öldü.

TKP'nin kurucularından Hikmet Kıvılcımlı, 22 yıl boyunca cezaevinde kaldı. İnançlarından taviz

vermeyen kişiliğiyle tanınan Kıvılcımlı, 12 Mart sonrası arandığı için yurtdışına çıktı. Kıvılcımlı, Zagreb'de yaşamını yitirdi.

☆ 16 Ekim 1934- Çin'de uzun yürüyüş başladı. Bir yıl süren uzun yürüyüş sonucunda devrimciler Yenan'a girdiler.

☆ 16 Ekim 1980- Nihat Erim'i öldürmek iddiasıyla tutuklanan DS militanı Ahmet Karlangaç hücrelerinde katledildi. Devlet, Karlangaç'ın intihar ettiğini iddia etti.

☆ 17 Ekim 1889 - Rus yazar Çernişevski öldü.

Verdiği eserlerde toplumsal sorunlara duyarlılığıyla dikkat çeken Çernişevski, dönemin devrimci fikirlerinin oluşmasında da etkiliydi. Fikirleri ve yazdıklarıyla Çarlık için büyük bir tehlike olarak görülüyordu. Gizli bir örgüte üye olmak suçlamasıyla hapse atıldı. Yaklaşık 3 yıl hapisteydi. Çar, pişmanlık getirmesi halinde affedileceği haberini gönderdi, ama o düşüncelerinden taviz vermedi. Özellikle "Nasıl Yapmalı" adlı romanıyla düşünüyordu toplumu anlattı ve eseri dünyaca ünlendi. Lenin de, Çernişevski'den çok etkilendiğini, devrimci olmasında "Nasıl Yapmalı" adlı kitabın büyük etkisinin olduğunu söyleyecekti.

☆ 18 Ekim 1977- RAF militanları katledildi.

Almanya'nın küçük-burjuva örgütlerinden RAF, hücrelerde tutulan önderlerini kurtarmak için uçak kaçırdılar. Somali'ye indirilen uçağa operasyon düzenleyen komandolar, 3 militanı öldürdü. Aynı gece RAF militanlarından Andreas Baader, Gudrun Ennslin, Jan Carl Raspe ve Irmgard Möller hücrelerinde katledildi. Alman RAF önderlerinin intihar ettiğini açıkladı.

☆ 20 Ekim 1954- İngiltere'de 51 bin liman işçisi greve gitti. Grev sonucu İngiltere'nin liman ticareti yarı yarıya durdu.

☆ 21 Ekim 1984- Kürt şair Cigerxun öldü.

"Kurban olduğum Kürdistan toprağı, çok genç ve güzelsin / Her karış toprağına evlatlarım çoktan döküldüler / Kürt ulusu sağ kaldıkça bu yoldan

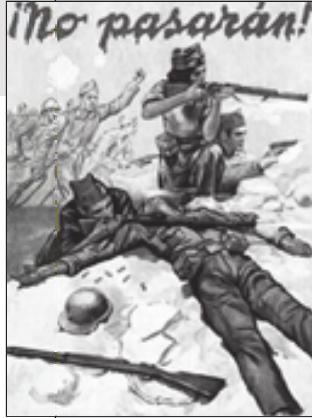
5 Ekim 1934- Asturias Ayaklanması

Temmuz 1936'da başlayan İspanya İç Savaşı, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın provasıdır. 1917 Ekim Devrimi'nin arkasından dünya genelinde emekçi kitlelerde güçlenen özgürlük ve insanca yaşam özemlerinin karşısında panik halinde çıkış yolu aramaktadır burjuvazi.

Bu koşullarda faşizm, bu koşullarda kitleleri sindirmenin ve sermayenin politikalarına yedeklemenin aracı olarak ortaya sürülür, geliştirilir.

Test edileceği laboratuvar ise İspanya'dır. Bütün dünyanın katıldığı ve taraf olduğu bir iç savaş yaşanır İspanya'da. Bir tarafta emperyalist sermayenin gücü vardır. Farklı ülkelerden burjuvazi silah, para, uçak ve her türlü maddi yardımı akıtır Franco faşizmine. Diğer tarafta ise, Komüntern'in çağrısıyla toplanan dünya proletaryası, emekçi kitleler ve anti faşist güçler bulunmaktadır. Ve tabi ki kısıtlı olanaklarına rağmen bütün gücünü seferber eden Sovyetler Birliği... Faşizme başvuran dünya gericiği ile emekçi kitlelerin savaşıdır bu.

Asturias'da komün ilan edilmesi ise, bu savaşın ilk çarpışmalarından biridir. İspanya'nın Asturias bölgesindeki maden işçileri giderek yükselen faşist teröre karşı duydukları öfkeyle ayaklanarak başlattılar savaşı. Eylemi bölgedeki devrimci ve komünist partilerden ve sendikalardan oluşan bir "devrim komitesi" yönetiyordu. 6 Ekim'de kitleler, Oviedo'da Asturias İşçi ve Köylü Cumhuriyeti'ni kurdular. Hükümet, Fas'ta bulunan yabancı lejyonu yardıma çağırdı. Lejyon komutanları General Goded ile General Franco İspanya'ya gelerek, ayaklanan işçilere vahşice saldırdı. İki haftanın sonunda 3 bin kişi ölmüş ve ayaklanma bastırılmıştı.

dönmeyecek!" Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin yenildiğini öğrendiğinde bu satırları yazmıştı Cigerxun. Mardinli bir köylü ailesinin çocuğu olarak başlamıştı yaşamına. 81 yaşında tüm dünyanın tanıdığı bir Kürt şair olarak İsveç'te öldü. Şiirleri başkaldırıyı, özgürlük tutkusunu anlatır. Kürt halkının isyanının, mücadele ateşinin sözcüsü olmuştu. Aynı zamanda da enternasyonalist bir şairdi. Vietnam'da, Kore'de, Angola'da emperyalistlere karşı savaşan emekçilerin yanında şiirleriyle varolmuştu. Lenin'e, Stalin'e yazdığı şiirlerinde sosyalizme inancını anlatır. Mücadelenin içinde yer alan bir şair olan Cigerxun, yaşadığı sürece ağır bedeller ödemeyi göze aldı ama inançlarından ve özgürlük tutkusundan asla vazgeçmedi.

☆ 22 Ekim 1937- Dersim katliamı

Devletin Mart ayında başlattığı saldırı, Dersim'de direnişle karşılandı. Direniş, ordu tarafından binlerce Dersim'linin katledilmesiyle bastırıldı.

☆ 23 Ekim 1972- Zonguldak'ta iki ayrı yerde meydana gelen grizu patlamalarında 20 işçi öldü, 76 işçi yaralandı.

☆ 24 Ekim 1984- Devrimci Yol Davasından Hıdır Aslan İzmir'de idam edildi.

☆ 26 Ekim 1980- HDÖ davasından Serdar Soyerin idam edildi.

☆ 26 Ekim 1995- DEP davası sonuçlandı.

Meclis'te Kürtçe yemin etmek istedikleri için saldıya uğrayan ve yaka paça gözaltına alınarak tutuklanan milletvekilleri Leyla Zana, Hatip Dicle, Orhan Doğan, Selim Sadak, Mahmut Alınak ve Sırrı Sakık'a 3 ila 15 yıl arası hüküm verildi.

Geçmişten günümüze KEMALİZM

Haziran direnişi ile birlikte Kemalizm ve Kemalistler (ulusalcılar) yeniden tartışılmaya başlandı. Özellikle Kürt hareketinin, “ulusalcılar”ın varlığını gerekçe göstererek direnişe mesafeli yaklaşımları, konuyu güncel hale getirdi ve ön plana çıkardı.

İşin bir yönü, Haziran direnişinde “ulusalcılar”ın ne kadar etkin olduğu ve böyle bir etkisi olsa bile, direnişe yaklaşımın kriteri haline getirilip getirilmeyeceğidir. Diğer bir yönü ise, Kemalizmin Türkiye sol hareketinde halen varolan etkileri ve ona karşı verilmesi gereken mücadeledir.

Bunun için Kemalizmin ortaya çıkış koşullarına, sınıfsal ve siyasal kökenine, “kurtuluş savaşı”ndan “TC” kurulduktan sonraki dönemine ve resmi bir ideoloji haline getiriliş sürecine kadar evrimini ortaya koymakta yarar vardır.

Her ne kadar AKP Hükümetinin ikinci döneminden itibaren (2007 sonrası) İslamcı kesimlerin giderek daha açığa çıkan Kemalizm eleştirileri olmakla birlikte, Kemalizm TC kurulduğundan bu yana devletin resmi ideolojisidir. Özellikle 12 Eylül dönemi, bunun ifrada vardırıldığı bir dönemdir. Öyle ki, üniversitelerde bile “Atatürkçülük ve İnkılap Tarihi” dersi, bütün bölümlerde okutulması gereken “zorunlu ders” olmuştur.

Son yıllarda Kemalistlerin muhalefete düşmesi, hatta “Ergenekon”, “Balyoz” adı altındaki yargulamalarla itibar kaybına uğramaları, ne Kemalizmi ne de savunucularını farklı kılar. Bugün uluslararası planda ABD-AB karşıtı olmaları ve AKP Hükümetine karşı muhalefetleri, onları “anti-emperyalist” ya da “ilerici” yapmaz. Sağ ya da sol versiyonları olmakla birlikte Kemalizm, her dönem Türk milliyetçiliğinin ana damarıdır. Bu milliyetçilik, içinde ezilen ulus ve topluluklara karşı şoven bir karakter taşır. Özellikle içte ve dışta savaşın yoğunlaştığı dönemlerde, bu şoven karakter daha baskın bir hal alır.

Ülkemizde şovenizmin etkisinin bu kadar güçlü olmasında, Kemalizmin sol-devrimci hareketlere kadar uzanan etkisinin rolü büyüktür. Kimi zaman artan, kimi zaman azalan, fakat bugüne dek devam eden bu etkinin varlığı bile, Kemalizmi başlı başına ele almayı gerektirmektedir. Türkiye

devrimci hareketinde süren etkisinin tarihsel kökleri ve Kemalizmin evrimi, bugünü ve bugünün tartışma konularını çözümlemede bize ışık tutacaktır.

Kemalizmin ortaya çıkışı, kökeni

Kemalizm diye bir ideolojinin olup olmadığı bile tartışmalıdır. Elbette bir burjuva ideolojidir, onun Türk versiyonudur. Türk ticaret burjuvazisinin temsilcisi olarak ortaya çıkmış ve Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra da emperyalizme bağımlı işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı olarak varlığını sürdürmüş, onun ideolojik dayanağı olmuştur.

Kemalizmin kurucusu, ona ismini veren Mustafa Kemal olarak gösterilir. Oysa bu akımın

yaratıcıları, Osmanlı’nın gerileme yıllarında (19. Yüzyılın sonu) kurulan İttihat Terakki Cemiyeti’dir (İTC) ve ulusal kurtuluş savaşına da İTC kadroları öncülük etmiştir. M. Kemal, ancak savaşın ilerleyen döneminde ve TC kurulduktan sonra kendi hakimiyetini kurmayı başarır. Fakat sadece kadrolar yönüyle değil, ideolojisi, programı ve yöntemleriyle de İTC’nin devamcisidir. O yönüyle **Kemalizmin asıl ideolojik kaynağını İttihat ve Terakki’nin oluşturduğunu, onun da askeri olarak Enver Paşa, siyasi olarak da Talat Paşa ile cisimleştiğini söyleyebiliriz.**

İdeoloji, bir dünya görüşü demektir. Yeni bir ideolojiyi oluşturduğunu iddia eden liderlerin de görüşlerini ortaya koydukları eserleri bulunur. Teorik-felsefi altyapısı buralarda ifade edilir. M. Kemal’in tek kitabı “Nutuk”tur, onu da TC kurulduktan sonra 1927 yılında TBMM kürsüsünden okumak üzere kaleme almıştır. Resmi tarih yazıcıları, Atatürk’ün bu eksikliğini bile bir üstünlük gibi göstermeye çalışırlar. Onu diğer liderlerden farklı kılanın, “önce yapmak, sonra yazmak” olduğunu söylerler. Oysa **bir dünya görüşü olmadan ne savaşmak mümkündür, ne de uygulamak...**

Kuşkusuz Atatürk’ün de bir dünya görüşü vardır; o dünya görüşü İTC içinde şekillenmiş milliyetçi burjuva görüşüdür. Fakat bu geçmişini ısrarla saklar. “Nutuk”ta da sadece 1919-1923 yıllarının bir dökümü vardır. Kaldı ki bu döküm bile, ulusal kurtuluş hareketinin birçok komutanı-yöneticisi tarafından yalanlanmıştır. Gerçekte Atatürk’ün “Nutuk”la yaptığı, kendi resmi tarihini yazmaktır. Ulusal kurtuluş savaşının başarısını kendi hanesine yazmak, “tek adam” olmaktır.

Oysa İttihat ve Terakki’nin bu direnişin tohumlarını, 1919’dan çok önce attığına dair veriler vardır. İTC, 1915’te Çanakkale’nin İngiltere ve Fransa tarafından ele geçirileceği düşünülerek, o yıllardan itibaren Anadolu’da direniş odakları yaratmaya girişmiştir. Örneğin, Osmanlı Hükümetini Konya’ya taşıyarak, direnişi Anadolu’dan sürdürme planı, İTC liderlerince daha Çanakkale savaşı sürerken hazırlanmıştır.

1918’de Mondros Anlaşması’nın imzalanmasının ardından

Kemalizm diye bir ideolojinin olup olmadığı bile tartışmalıdır.

Elbette bir burjuva ideolojidir, onun Türk versiyonudur. Türk ticaret burjuvazisinin temsilcisi olarak ortaya çıkmış ve Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra da emperyalizme bağımlı işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı olarak varlığını sürdürmüş, onun ideolojik dayanağı olmuştur.

Kemalizmin kurucusu, ona ismini veren Mustafa Kemal olarak gösterilir. Oysa bu akımın yaratıcıları,

Osmanlı’nın gerileme yıllarında (19. Yüzyılın sonu) kurulan İttihat Terakki Cemiyeti’dir.

dan, Ermeni soykırımı nedeniyle galip emperyalistlerin yargılanmasından korkan Talat, Enver ve Cemal Paşa, Almanlarla birlikte kaçarlar. Fakat İTC tabanı, orduda ve devlet bürokrasinin hemen her kademesinde varlığını korumaktadır. Dahası **Enver Paşa, İstanbul'dan kaçmadan önce, dönemin polis örgütü "Teşkilat-ı Mahsusa"yı Anadolu'da gizli silah depoları kurmaları için görevlendirmiştir.** Bu teşkilatın üyeleri, silahlı gerilla grupları ile ilişkiye geçer ve gayrimüslim azınlıklara dönük katliamlar yaparak, mülklerine el koyarlar. Ayrıca İTC liderleri, Mondros Anlaşması'ndan haftalar önce "Karakol" adında gizli bir örgüt kurmuşlar ve bu örgütü direnişe para ve silah sağlamakla görevlendirmişlerdir. Yanı sıra politik faaliyetleri yürütmek için Müdafaa-i Hukuk Dernekleri kurmaya başlanmıştır. **1918 yılından sonra adeta tabela değişikliğine gidilmiş, İttihat ve Terakki'nin yerini Müdafaa-i Hukuk almıştır.**

Ulusal kurtuluş savaşına örgütlü bir şekilde katılanlar, Müdafaa-i Hukuk Dernekleri ve ordu hiyerarşidir. Bunların içinde İTC'nin önemli bir etkisi vardır. Osmanlı ordusu yenilmiştir ama hiyerarşisi yıkılmamıştır. En güçlü birlik ise, Anadolu'da konuşlandırılmış olan ve 30 bin askerden oluşan 15. Kolordu'dur. Bu kolordunun komutanı ise, İTC üyesi olan Kazım Karabekir'dir. Kazım Karabekir'in katılımıyla ulusal kurtuluş hareketi 30 bin kişilik bir orduya sahip olur. Sadece o da değil, ordu içindeki birçok subay, kurtuluş savaşına doğrudan katılmışlardır ve bunlar, İTC'nin iktidarı döneminde yetişmiş subaylardır.

Bizzat **Mustafa Kemal'in kendisi de İTC üyesidir.** Hatta 1908'de meşruyetin ilanına katılan İTC'nin temel kadrolarından biridir. Sonrasında TC'nin başbakanlığını da yapacak olan Fethi Okyar, M. Kemal'in *"İTC'nin askeri kilit kadrolarından biri"* olduğunu söyler. Keza İsmet İnönü "Hatıralar"ında, Atatürk'ün İTC içindeki yerini şöyle anlatır: *"İTC içinde Atatürk, Fethi Bey'le birlikte bir grup teşkil ederdi. Trablusgarp Harbi sırasında Enver Bey, Fethi Bey ve M. Kemal beraber bulundular... Muharebeden sonra, bizzat Enver Paşa'dan Atatürk'ün kendi yanında iyi hizmet ettiği, iyi kumandanlık yaptığı, muvaffak olduğu sözlerini işitmişimdir... Enver Paşa ile aralarında hiçbir zaman münakaşa geçtiğini sanmıyorum."* İnönü, aynı eserinde, kendisinin de İTC

Başta M. Kemal olmak üzere, ulusal kurtuluş savaşının yöneticileri, kadroları, İTC'nin üyeleridir.

Sadece kadroları yönüyle değil, projeleri, siyasi amaçları yönüyle de

Kemalistler, İTC'nin mirasını devralmıştır.

Anadolu'yu çeşitli ulusal toplulukları imha ya da asmile ederek Türkleştirme, bir "milli burjuvazi" yaratma, yeni bir

Türk alfabesi oluşturma, kadınların siyasal hayata katılımını sağlama, varolan

yasaları modernleştirme gibi konular,

İttihat Terakki tarafından ortaya atılmış ve bu doğrultuda adımlar da atılmıştır.

Resmi tarih ne kadar aksini söylese de,

Kemalistlerin İttihatçıların devamlı oldukları, tüm verilerle kanıtlanmış durumdadır. TC

kurulduktan sonra da bu kadrolar önemli mevkilerde varlıklarını sürdürdüler. Fakat zaman içinde Atatürk, bu kadroların önemli bir kısmını tasfiye ederek kendi hakimiyetini kurdu.

üyesi olduğunu ve daha o yıllarda İTC yöneticileriyle olan ilişkilerini anlatır. (İnönü-Hatıralar, sf 148-149)

Musatafa Kemal'in İTC'nin Selanik Şubesi'nin 320 nolu üyesi olduğu, bu şubenin diğer üyeleri tarafından ilan edilmiştir. İTC'den ayrıldığında dair ise herhangi bir belge bulunmamaktadır. Fakat M. Kemal'in yer yer İTC liderleri ile görüş farklılığı olabilir. Zaten İttihat Terakki (Birlik ve İlerleme) kendi içinde hiziplerin bulunduğu bir teşkilattır. Öyle ki, merkezi yönetimi Alman emperyalizmi ile işbirliği yaparken, İngiltere ile işbirliğini savunan kadrolar da vardır.

Sonuç olarak başta M. Kemal olmak üzere, ulusal kurtuluş savaşının yöneticileri, kadroları, İTC'nin üyeleridir. **Sadece kadroları yönüyle değil, projeleri, siyasi amaçları yönüyle de Kemalistler, İTC'nin mirasını devralmıştır.** Anadolu'yu çeşitli ulusal toplulukları imha ya da asmile ederek Türkleştirme, bir "milli burjuvazi" yaratma, yeni bir Türk alfabesi oluşturma, kadınların siyasal hayata katılımını sağlama, varolan yasaları modernleştirme gibi konular, İttihat Terakki tarafından ortaya atılmış ve bu doğrultuda adımlar da atılmıştır.

Resmi tarih ne kadar aksini söylese de, Kemalistlerin İttihatçıların devamlı oldukları, tüm verilerle kanıtlanmış durumdadır. TC kurulduktan sonra da bu kadrolar önemli mevkilerde varlıklarını sürdürdüler. Fakat zaman içinde Atatürk, bu kadroların önemli bir kısmını tasfiye ederek kendi hakimiyetini kurdu. "Karakol" gibi doğrudan İTC tarafından kurulan kurumları, sonrasında feshetti. Çünkü bunların, kendi otoritesine meydan okuyabileceği korkusunu hep yaşadı ve bu tür yapıları-kadroları süreç içerisinde tasfiye ederek kendi iktidarını sağlamlaştırdı.

Bütün bunlardan çıkan sonuç; **ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik eden, ordu, devlet bürokrasisi ve elitist aydınlardan oluşan kadroların, büyük oranda (subayların yüzde 93'ü, bürokratların yazde 85'i) İTC kökenli olduğudur.** İTC iktidarından TC'nin kuruluş aşamasına kadar amaçları, gayrimüslimlerin oluşturduğu "komprador burjuvazi"nin tasfiyesi ve bunların yerine Türk burjuvazisinin geçirilmesiydi. TC kurulduktan sonra bu amaç hasıl olacak ve "komprador burjuvazi"nin yerine işbirlikçi Türk burjuvazisi alacaktı.

Kemalistlerin başarısında Ekim devriminin rolü

Türkiye'de ulusal kurtuluş savaşının ve onun başını çeken Kemalistlerin zaferi, büyük oranda elverişli dış faktörlerin üzerinden gerçekleşmiştir. Elbette içte emperyalist kuşatmaya ve işgale karşı bir tepki vardır ve çeşitli yerlerde milis tipi örgütlenmelerle gerilla savaşları başlatılmıştır. Örneğin Yunan ordusunun işgaline karşı en büyük savaşı, Çerkez Ethem komutasındaki "Kuvvayi Seyyare"nin verdiği bilinmektedir. Keza Anadolu'nun birçok yerinde oluşan milisler, işgale karşı direnişe geçmişler, çeşitli gerilla taktikleriyle savaşmışlardır. Fakat **savaşın kaderini belirlemede, başta 1917'de Rusya'da gerçekleşen Ekim Devrimi olmak üzere, dünyanın içinde bulunduğu durum, büyük bir rol oynamıştır.**

Ulusal kurtuluş mücadelesinin başarıya ulaşmasında Ekim devriminin belirleyici rolü, sadece doğrudan para ve silah yardımları ve destekleriyle sınırlı değildir. Başta Avrupa olmak üzere dünya işçi ve emekçilerinin mücadelesine, ulusal kurtuluş hareketlerine esin kaynağı olması ve bunların emperyalistleri zor durumda bırakması, kendi aralarındaki çelişkileri keskinleştirmesi gibi gelişmeleri yaratarak dolaylı etkileri olmuştur.

I. emperyalist savaştan "itilaf devletleri" olarak bilinen İngiltere, Fransa ve İtalya galip çıkmıştı. Fakat **İngiltere, savaş sonrası birçok sorunla karşı karşıyaydı. Ekim devriminin ardından başta Hindistan olmak üzere birçok sömürgesinde grevler, gösteriler, isyanlar gerçekleşiyordu.** Sadece sömürge ve yarı-sömürgelerde değil, Avrupa'nın değişik ülkelerinde ve bizzat İngiltere'de de ayaklanmalar yaşanıyor. Diğer yandan İngiltere, müttefikleri Fransa ve İtalya'ya verdiği vaatleri tutmak zorundaydı. Fransa ve İtalya, başta Osmanlı dahil, savaşta elde edilen bölgelerden pay bekliyorlardı. **İngiltere, aldığı toprakları müttefikleri ile nasıl bölüşeceği konusunda sorunlar yaşıyordu.**

Aralarında ilk gerginlik, Osmanlı'nın yenilgisinin kesinleştiği anda başladı. İngiltere, müttefiklerinden hızlı davranıp 1918 yılında Osmanlı ile Mondros anlaşmasını imzaladı. Bu anlaşmaya göre, İngiltere, herhangi bir tehdit söz konusu olduğunda Osmanlı'nın stratejik bölgelerini işgal edebilecekti. Fransa ve İtalya, Osmanlı'nın en önemli bölgelerinin

İngiltere'ye kalacak olmasından rahat-sızdı. Kendi aralarında yapılan anlaşma-ya göre Anadolu'nun bir kısmı İtalya'ya verilecekti. Fakat İtalya, İngiltere'ye güvenmiyordu, 1919'da Antalya'ya çıkarma yaptı ve orada bir üs kurdu. İngiltere, İtalya'nın İzmir'e doğru ilerle-me planlarını durdurmak için Yunanistan birliklerini İzmir'e gönderdi. Yani Yunanistan'ın Ege bölgesini işgali-ne start verdi.

Yunanistan'ın bu işgali, Anadolu'da direniş hareketinin büyümesini tetikle-di. İşgale karşı olan tüm güçleri birleştir-di ve ulusal kurtuluş savaşının başarısı-na giden yolun başlangıcı oldu. Aynı zamanda İngilizlerin planlarını da boşa düşürdü.

İngiltere, savaşın askeri galibi olarak, ganimetin de en büyüğünü kapmak istiyordu. Mondros anlaş-ması ile, istediği yeri işgal etme hak-kını elde etmişti. Ortadoğu'da yakla-şık 2,5 milyon askeri bulunuyordu. (Bunun 500 bini Türkiye'deydi.) Fakat askerler, savaş sonrası eve dönmek için isyan ettiler. Ordunun bir milyonu aşkın kısmı Hindistanlıydı, onların önemli bir bölümü de Müslümandı. Bunlar, o dönem tek bağımsız müslüman devlet olan Osmanlı'ya karşı savaşmak istemi-yorlardı. Böylece, İngiltere, 1919'un ortalarında Osmanlı'yı işgal eden birlik-lerin üçte ikisini geri çekmek zorunda kaldı. Ve Mondros anlaşması ile elde ettiği ayrıcalığı fiilen kullanamaz hale geldi. O yüzden de donanması aracılı-ğıyla İstanbul ve kıyılarını kontrol etmekle yetindi.

10 Ağustos 1920'de imzalanan Serv anlaşması, başta İngiltere olmak üzere emperyalistlerin ganimet bölüşümüdür. Ancak kendi aralarındaki çelişkiler o kadar keskindir ve hep daha fazlasını elde etme çabası o kadar baskındır ki, bu anlaşma da iç çekişmeleri bitirememiş-tir.

Özcesi, İngiltere'nin I. emperyalist savaştan galip çıkmasına rağmen, elde ettiği büyük pastayı yiyemeyecek kadar güçten düşmesinde, hem kendi ülkesin-deki işçi ve emekçilerin grevleri, ayak-lanmaları, askerlerin isyanları, hem de başta Hindistan olmak üzere sömürge ülkelerindeki halk hareketleri, belirleyi-cidir. Bunda da Ekim devriminin rolü tartışılmaz.

Ama bu dolaylı etkiden çok daha faz-lasını, doğrudan yardımlarla sunmuştur yeni kurulan Sovyet Hükümeti. Sağlanan destek, resmi tarihin itiraf etti-ginin çok üzerindedir. Kemalistler de,

Yeni kurulan Sovyet Hükümeti'nin sağla-dığı destek, resmi tarihin itiraf ettiğinin çok üzerindedir. Mart 1921'de imzalanan Moskova Anlaşması ile verilen yardımın miktarı ve zamanla-ması, kurtuluş müca-delesinin kaderini belirleyecek kadar kri-tik önemdedir.

Sovyetler Birliği'nin iki yıldan az bir süre-de sağladığı maddi yardım, Ankara Hükümeti'nin bir yıl-lık bütçesine veya iki yıllık savunma bütçe-sine eş değerdir.

Lenin ve Stalin önder-liğindeki Sovyet Hükümeti'nin M.

Kemal ve arkadaşları-nın burjuva karakteri-ni bilmemesi düşünü-lemez. Avrupa'dan devrim umudunu yiti-

ren Bolşevikler, o yıl-larda gelişen ulusal kurtuluş hareketlerine daha fazla dikkat

kesildiler. Asya,

Ortadoğu ve Afrika'da yükselen

ezilen halkların mücadelesi, Sovyet devrimini tehdit eden

emperyalistlerin gücü-nü zayıflatacaktı.

Türkiye de bunlardan biriydi.

Rus Bolşeviklerinin desteğini alabilmek için az uğraşmamışlardır. Yaklaşık bir yıl süren görüşmelerin ardından **Mart 1921'de imzalanan Moskova Anlaşması ile verilen yardımın mik-tarı ve zamanlaması, kurtuluş müca-delesinin kaderini belirleyecek kadar kritik önemdedir.**

Sovyetler Birliği, Ankara Hükümeti'ne 10 milyon altın ruble sözü vermiş ve bunun 5 milyonu Temmuz 1921'deki Yunanistan saldırısından önce ulaştırılmıştır. Bununla da kalma-yarak, 45 bin 181 tüfek, 96 top, 166 bin 910 top mermisi, 52 bin 599 kutu çeşitli tüfek cephanesi ve dürbünden uçak motoruna kadar askeri mühimmat gön-derilmiştir. O günkü değere göre, sağla-nan mali yardımın 80 milyon TL olduğu söylenmektedir. Buna karşılık Ankara Hükümeti'nin 1920 bütçesi, yaklaşık 63 milyon TL, 1921 bütçesinin 79 milyon TL'dir. Savunma bütçeleri ise 1920'de 27,5 TL, 1921'de 54 milyon TL civarın-dadır. Dolayısıyla **Sovyetler Birliği'nin iki yıldan az bir sürede sağladığı maddi yardım, bir yıllık bütçeye veya iki yıllık savunma büt-çesine eş değerdir.** (Rakamlar Stefanos Yerasimos tarafından verilmiş-tir.)

Yine Yerasimos'un verdiği rakamlara göre, Sakarya Meydan Savaşı'nda Türkiye'nin elinde bulunan 54 bin 572 tüfeğin, 30 bin 083'ü; kullanılan mermi-lerin yarısı; ağır makineli tüfeklerin dörtte biri ve topların üçte biri Sovyetler Birliği'nden gelmiştir. Yunan saldırısı öncesinde Türkiye'ye ulaştırılan bu silahlar, silah bakımından çok daha güçlü olan Yunanistan ile Türkiye ara-sındaki bu eşitsizliği büyük ölçüde gidermiş ve işgalin Sakarya'da durdu-rulmasını sağlamıştır.

Sovyet Rusya'nın, yani sosyalist bir devletin, başını M. Kemal'in çektiği Türk ulusal mücadelesine bu yardımları, tartışılan, hatta kimilerince eleştiri-len bir konudur. Lenin ve Stalin önder-liğindeki Sovyet Hükümeti'nin M. Kemal ve arkadaşlarının burjuva karak-terini bilmemesi düşünülemez.

Esasında anti-emperyalist mücadele-lerin desteklenmesi, ilkesel olarak Komünist Enternasyonal'in ikinci kongresinde kabul edilmiştir. Fakat dö-ne-min kendine özgü koşulları da böyle bir desteği zorunlu kılacaktır.

Avrupa'dan devrim umudunu yitiren Bolşevikler, o yıllarda geli-şen ulusal kurtuluş hareketlerine daha fazla dikkat kesildiler. Asya, Ortadoğu ve Afrika'da yükselen ezilen halkların mücadelesi, Sovyet devrimini tehdit eden emperyalistlerin gücünü zayıflatacaktı. Türkiye de bunlardan biriydi. Hem de SB'nin yanibaşında bir ülke olması ve boğazlardan dolayı son derece stratejik bir konumdaydı. O yıl-larda İngiltere, emperyalist kampın başında yer alan en güçlü emperyalistti. Öyle ki, dünyanın dörtte birine hakim-di. İngiltere'ye vurulacak bir darbe, sos-yalizmin yararına olacaktı. Ayrıca bu yardımların karşılığı olarak boğazlardan geçiş hakkı almayı da başaracaktı.

Eylül 1920'de Bakü'de gerçekle-şen "Doğu Halkları Kongresi"nde Türkiye ile ilgili alınan kararlar, SB yönetiminin, Kemalistlere ihtiyatlı yaklaştığını da ortaya koyuyor. Bu yaklaşımın bir sonucu olarak Kongre sonrasında Mustafa Suphi'nin başını çektiği bir grup komünist, Kars'tan Türkiye'ye giriş yaparlar. Amaçları, ulu-sal kurtuluş savaşına doğrudan katıl-mak ve onu, sosyalizmi hedefleyen anti-emperyalist demokratik bir halk devri-mine dönüştürmektir. Kars'tan Erzurum'a oradan da Ankara'ya geç-mek isterler. Fakat Erzurum Valisi, M. Kemal ile görüşerek grubu Trabzon'a gönderir. Oradan zorla gemiye bindiri-lirler ve 28 Ocak 1921'de denizde öldü-rürler. (*)

Bu katliam, Kemalistlerin Bolşevik bir devrimden duydukları büyük korku-yu gösteren, aynı zamanda emperyalist-lere kendilerinden korkmamalarını hatırlatan, burjuva karakterlerini net biçimde ortaya koyan, sınıfsal yapıları-na uygun bir davranıştır.

Bununla birlikte Türkiye'deki ulusal kurtuluş savaşının başarısı, İngiliz emperyalizmini sarstı. Hatta Britanya İmparatorluğu için sonun başlangıcı oldu. Gerek İngiliz işçi ve emekçilerinin artan mücadelesi, gerekse diğer sömür-gelerindeki ayaklanmalar, İngiltere'yi Türkiye karşısında geri adım atmak zorunda bıraktı. Yoksa İngiltere Başbakanı Llyod George ve Churchill, Boğazları Türkiye'ye vermemek için savaşmaktan yanaydılar. Fakat savaşın ağır yükünü çeken işçi ve emekçiler, Britanya ordusundaki askerler, yeni bir

(*) Trabzon'un kayıkçılar kahyası Yahya kahya, Mustafa Suphi ve yoldaşlarını denizde boğan kişidir. Sonrasında "sanki bütün işlerde ben tek başıma mıydım, daha fazla üstüme varırlarsa herşeyi ortaya dökerim" gibi tehditler savurduğu günlerde, rakibi Topal Osman tarafından 3 Temmuz 1922'de öldürülür. Daha sonra Topal Osman da idam edilerek, cesedi meclisin önünde teşhir edilecektir.

savaş istemiyorlardı. Savaşa devam etmek, İngiltere açısından çok daha büyük güçlükler yaratabilirdi. I. emperyalist savaşı uzatma pahasına ele geçirdikleri Boğazları, Türkiye'ye bırakmak zorunda kaldılar.

Kemalistler, işte bu uygun dış koşulların da yardımıyla zaferi kazandılar. Bunda en önemli etken, Ekim Devrimi'nin maddi desteğinin yanısıra, devrimin yarattığı etkiyle tüm dünyada artan ayaklanmalar ve emperyalistlerin devrim korkusudur. Türkiye'yi tümünden kaybetmemek için, Kemalistlerin iktidara gelmesine göz yumulmuşlar; Bolşevik bir devrim tehlikesine karşı Kemalistleri yönlendirmişlerdir.

TC kurulduktan sonra Kemalistlerin icraatları

Sınıfsal olarak ulusal kurtuluş savaşının temel gücünü, geniş köylü yığınları, şehir küçük burjuvazisi oluşturuyordu. Türkiye işçi sınıfı da bu savaşa aktif olarak katıldı. Emperyalist işgal, Türkiye işçi ve köylülerinin, Türk ve Kürt emekçilerinin omuzlarında yükselen dişe diş bir mücadele ile söküldü.

Buna karşılık Türkiye işçi sınıfı, nicel bakımdan zayıf, dağınık ve örgütsüzdü. O zamana kadar birçok mücadelelerden, sayısız grev deneyimlerinden geçmişti, fakat devrime önderlik edecek sınıf bilincine ve bunun gerektirdiği örgütlenmeye sahip değildi. Emekçi köylülük ise bilinçsizliği ve dağınıklığı yanında, zaten bağımsız önderlik yeteneğine sahip olamazdı. İşçi sınıfının ve emekçi kır ve şehir küçük burjuvazisinin bu durumundan yararlanan ve Rum, Ermeni, Yahudi gibi azınlık milliyetlere mensup emperyalizmin işbirlikçisi büyük ticaret burjuvazisinin yerini almak isteyen Türk ticaret burjuvazisi, kendi hegemonyasını kolayca gerçekleştirebildi.

Türk ticaret burjuvazisinin çıkarları için mücadele eden Kemalistler, sadece emperyalistlerin işgaline ve onlarla işbirliği yapan azınlık burjuvazisine karşıydı. Fakat bu bile sınırlı bir nitelik taşıyordu. Daha ulusal ayaklanma zaferi kazanmadan, işgalci emperyalistlerle uzlaşma girişimlerinde bulundular. 1920 yılında İtalya, 1921 yılında Fransa gibi işgalci emperyalistlere, 1923 yılında Amerikan emperyalistlerine çeşitli imtiyazlar tanıdılar. Önderliğin burjuva sınıf karakteri, emperyalizme ve feodalizme bağlarının yanında, daha baştan itibaren devrim korkusuyla hareket etmesi nedeniyle, ulusal kurtuluş savaşı cılız bir anti-

Türk ticaret burjuvazisinin çıkarları için mücadele eden

Kemalistler, sadece emperyalistlerin işgaline ve onlarla işbirliği yapan azınlık burjuvazisine karşıydı.

Fakat bu bile sınırlı bir nitelik taşıyordu.

Daha ulusal ayaklanma zaferi kazanmadan, işgalci emperyalistlerle uzlaşma girişimlerinde bulundular.

1920 yılında İtalya, 1921 yılında Fransa gibi işgalci emperyalistlere, 1923 yılında Amerikan emperyalistlerine çeşitli imtiyazlar tanıdılar. Önderliğin burjuva sınıf karakteri, emperyalizme ve feodalizme bağlarının yanında, daha baştan itibaren devrim korkusuyla hareket etmesi nedeniyle, ulusal kurtuluş savaşı cılız bir anti-emperyalist nitelik taşımaya mahkumdu.

1920 yılında İtalya, 1921 yılında Fransa gibi işgalci emperyalistlere, 1923 yılında Amerikan emperyalistlerine çeşitli imtiyazlar tanıdılar. Önderliğin burjuva sınıf karakteri, emperyalizme ve feodalizme bağlarının yanında, daha baştan itibaren devrim korkusuyla hareket etmesi nedeniyle, ulusal kurtuluş savaşı cılız bir anti-emperyalist nitelik taşımaya mahkumdu.

emperyalist nitelik taşımaya mahkumdu.

Emperyalizme karşı ulusal mücadelenin zaferi sonucunda emperyalist işgal kırıldı. Türkiye bunun sonucu olarak siyasi bakımdan bağımsızlığını kazanmış oldu. Mutlakiyet, Sultanlık ve Halifelik yıkıldı. Çöken ve parçalanan Osmanlı Devleti'nin yerini, Anadolu üzerinde kurulu Türkiye aldı. Kemalist hükümet, üstyapı alanında kökleri olmayan, burjuva nitelikli bir dizi reform yaptı.

Bunlar eskiye nazaran ileriye dönük adımlardı, ancak son derece sınırlıydı ve tamamlanmamış bir burjuva devrim adımı olarak kaldı. Ulusal kurtuluş savaşı işçi ve köylülerin, Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçilerin omuzlarında yükselmişti fakat savaş sonrası, onların payına düşen yine yoksulluk, zulüm ve katliam olmuştu.

Devrim korkusuyla hareket eden Kemalistler, Mustafa Suphi ve yoldaşlarını katletmekle kalmayıp, Komünist Partisi'nin faaliyetlerini yasakladılar, sendikaları kapattılar. Emekçi halk çoğunluğunun yaşam koşullarını iyileştirici hiç bir şey yapılmadı. TC kurulduktan sonra, işçilerin yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirici herhangi bir gelişme yoktur. Başta Kürtler olmak üzere ezilen uluslar ve ulusal topluluklar üzerindeki baskı ve asimilasyon politikaları daha da arttırıldı. "Güneş Dil Teorisi", "Türk tarih tezi" gibi uyduruk tezlerle herkes Türk sayıldı, PanTürkizm yeniden hortlatıldı. Patlayan Kürt isyanları vahşi bir şekilde bastırıldı.

Keza yoksul köylüye ne toprak ağalarının toprakları, ne de hazineye ait topraklar dağıtıldı. Bir toprak reformu bile yapılmadı. Aksine toprak ağalarının toprakları 1923'ten sonra daha da genişledi. Çünkü TC kurulduktan sonra iktidarı ele geçiren Türk ticaret burjuvazisi, toprak ağaları ile ittifak yaptı. Zaten daha kurtuluş savaşı döneminde başlayan emperyalizmle uzlaşma girişimleri, iktidara geldikten sonra işbirliğine dönüştü ve gerici bir iktidar haline geldi.

Kemalist önderliğin dayandığı sınıfsal yapı, emperyalist işgale karşı çıkma ile aynı zamanda uzlaşma eğilimini içiçe bulunduruyordu. Onların asıl sorunu, azınlık burjuvazisinin elinde biriken sermayeyi devralmaktı. O yüzden emperyalizmle işbirliğini ve yarı-feodal sömürücü sınıflarla ittifakı sürdürdü. Emperyalizmle ekonomik ilişkileri, eski

imtiyazları, borçları, radikal bir şekilde tasfiye yoluna gitmedi. Tersine emperyalist yabancı sermayeye davetiye çıkarıldı. Böylece Osmanlı'nın son dönemlerinden itibaren oluşan emperyalizme bağlı yarı-sömürge yapı da korunmuş oldu.

Ekonomik bağımsızlıkla birleştirilmeyen "siyasi bağımsızlık" turnak içinde kalmaya mahkumdur; ekonomik bağımlılık kaçınılmaz olarak siyasi bağımlılığı getirir. Nitekim daha sonraki bütün gelişmeler bunu kanıtlamıştır.

Kemalist yönetim, Halifelik ve Sultanlığın kaba feodal ideolojisi ve siyasetinin yerine, burjuva-feodal yapıyı getirdi. "Batılılaşma", "medenileşme" adı altında işçi sınıfına ve emekçi yığınlar karşı, emperyalizmin, burjuvazinin sömürücü sınıfların çıkarları doğrultusunda bir rota tutturdu.

İşçi sınıfı ve halk yığınları üzerinde sömürüsünü yoğunlaştıran Kemalist iktidar, özellikle 1925 sonrasında faşistleştirme çabalarını hızlandırdı. Tek parti diktatörlüğü aracılığıyla siyasi tekeline korumaya çalıştı. Grevler yasaklandı. Dernek ve sendikal alanda saldırılar birbirini izledi. Kürt ulusunun ayaklanmalarının kan ve zulümle bastırılması, sıkıyönetimin ilanı ve "İstiklal Mahkemeleri"nin kurulması takip etti.

Faşistleştirmede atılan adımlar, Mussolini faşizmi ile bazı bakımlardan benzerlik taşıyordu. Korparativizme başvurarak, "sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış bir kitle" demagogisiyle, burjuva toprak ağası diktatörlüğünü gizlemeye çalışıyordu. Kemalist partinin tüm meslek gruplarını temsil ettiği propaganda ediliyor ve buna uygun örgütlenmelere gidiliyordu. İşçi ve patron çatışmalarına "tarafsızlık" maskesiyle müdahale ediyor, bu yolla durduramayınca, onu terörle bastırma yolunu tutuyordu. **Kapitalistlerle işçilerin ortak siyasi, mesleki örgütlenmesi, "sınıf işbirliği" demagogisi, o dönemde dünyada faşist hükümetlerin ve hareketlerin başta gelen silahıydı.**

1929 kapitalist dünya bunalımı, diğer yarı-sömürge ülkeler gibi Türkiye'yi de kısıpaltı altına aldı. Burjuvazi ve toprak ağaları, bunalımın faturasını işçi sınıfına ve yoksul halk yığınlarına ödetmek için, her türlü tedbire başvurdular. Devletçiliğe yöneldikleri bu yıllarda "iktisadi müdahale" siyasetiyle, işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüyü katmerlendirdiler, büyük

karlar elde ettiler.

Dünya kapitalist bunalımının ağır koşulları nedeniyle, bu dönemde emperyalizmin Türkiye'deki vantuzları zayıflamıştı. Emperyalist sermaye, Türkiye'ye yatırım yapmaya pek fazla rağbet etmiyordu. Sermaye birikiminde cılız olan burjuvazi, dış kredi imkanlarından da büyük ölçüde yoksun olunca, devletçiliğe yönelmek zorunda kaldı. Sömürünün yoğunlaştırılması için faşist terör, servet yığmanın başlıca aracı olarak kullanıldı. Türkiye ölçülerine vurulduğunda olağanüstü bir gelişme ritmi gösteren sermaye birikimi, şehir ve kır yoksul kitlesinin proleterleşmesine, şehirlere akın eğilimine yol açıyordu.

Başta Almanya, İtalya olmak üzere emperyalist devletler yeni bir emperyalist savaşa hazırlanıyordu. Tüm dünyada yaygınlaştığı gibi, Türkiye'de faşizm açık ve belirgin bir durum kazanmıştı. Art arda geliştirilen faşist yasalar, özellikle faşist Mussolini'nin ceza kanunundan alınan 141-142. maddeleri ile tamamlandı. İçteki faşist zorbalık, dışta Alman faşizmine yakınlaşmayla tamamlanıyordu. Tıpkı birincisinde olduğu gibi, Türk egemen sınıfları bir kez daha Almanya ile flört ediyor ve sosyalist SSCB'ye karşı Almanya'nın yanında saf tutuyordu.

İkinci emperyalist savaşın arifesinde, 10 Kasım 1938 tarihinde Kemalizmin kurucusu M. Kemal, yaşamını yitirdi. Fakat Kemalizm bu devletin kurucu ideolojisi olarak varlığını sürekli korudu. Bu süre boyunca rakip klikleri tasfiye etmeyi başaran M. Kemal, "tek parti diktatörlüğü" ile, işçi ve emekçileri baskı altında tutarken, burjuvaziye büyük karlar kazandırdı. Savaş döneminde ise uygulanan "savaş ekonomisi" ile yeni savaş zenginleri türeyecekti. Sonrasında "tek parti"den, "çok partili rejime" sözde geçilecek, ama on yılda bir gerçekleşen askeri darbelerle, bu sözde demokrasi bile işletilemeyecekti.

Sonuçta 2000'li yıllara kadar kaç darbe, kaç hükümet değişse de, iktidarın sınıfsal yapısı özsel olarak değişmedi ve Kemalizm, bu iktidarın yüzünü perdeleyen bir ideoloji olarak sürekli kullanıldı. Resmi ideoloji olarak sadece okullardaki eğitimde değil, her tür burjuva araçla kitlelerin beynine zerk edildi. Bu ideolojik bombardıman, uzun yıllar Türkiye devrimci hareketini de etkisine altına aldı.

Son 10 yıldır AKP gibi dinci-gerici bir partinin hükümet olması, bu kez "laiklik" vurgusu ile Kemalizmi yeniden "sol" kesimlerde popüler hale getirdi. Önümüzdeki sayıda, Kemalizmin Türkiye devrimci hareketine etkileri ve bunun günümüze dek uzanan evrimi üzerinde duracağız.

Sürecek

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ ŞEHİTLER ALBÜMÜ

Derleyen: Devrim Zafer

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştiren çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümünü.

İLK KURŞUN

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldız'ın biyografisi. Ölümüne proleterya kahramanının öğrettiği yaşamı.

İNANCIN SINANDIĞI ZOR MEKANLARI HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yapımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri. Tutsakların direniş günceleri.

SAVAŞ ve DEVİRİMCİ DURUŞ

Derleyen: Sozal Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırladığı I. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karıştırmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

SAVAŞ HAZIRLIKLARINDA BİR DÖNEMEÇ 3 KASIM SEÇİMLERİ

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak

Adresiz Sorgular kitabının devamı. Son yıllarda işkenceye direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap. İşçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve açma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE

Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karıştırmaya çıkarılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ

Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı. ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa bağlamaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONFERANS BELGELERİ

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

İNANCIN SINANDIĞI ZOR MEKANLARI HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI

Derleyen: Nevin Berktaş

"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFİYECİLİK

Derleyen: Osman Yaşar Yıldız

12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kitabı.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'de direnenlerin gözünden anlatılmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

Derleyen: Metin Aydın

ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik krizin, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

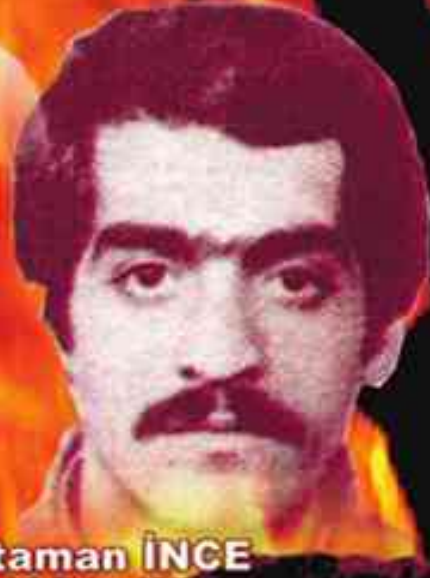
Ekim Şehitleri Ölümsüzdür!

**Osman Yaşar
YOLDAŞCAN**
29 Eylül 1980

Sezai EKİNCİ
31 Ekim 1992

Ataman İNCE
25 Ekim 1981

Remzi BASALAK
23 Ekim 1992

Şaban BUDAK
23 Ekim 1992

Nilgün GÖK
14 Ekim 1993